

Jayne Castle/Amanda Quick
Piatra viselor

Cuvântul autoarei

Bine ați revenit în cealaltă Lume a mea, *Armonia!*

Acum două sute de ani, o imensă Cortină de energie s-a deschis în apropierea Pământului, făcând pentru prima dată călătoriile interstelare posibile. În modul tipic uman, mii de coloniști și-au făcut bagajele și, fără să piardă timpul, au plecat să își întemeieze cămine noi și societăți noi pe lumi neexplorate. Armonia a fost una dintre aceste lumi.

Coloniștii au adus cu ei tot confortul de acasă — tehnologie sofisticată, tradiția a secole de artă și literatură și ultima modă. Comerțul prin Cortină le-a oferit posibilitatea să rămână în contact cu familiile lor de pe Pământ și, de asemenea, să mențină computerele și gadgeturile de înaltă tehnologie funcționale. Lucrurile au mers nemaipomenit de bine pentru un timp.

Apoi, într-o zi, fără niciun fel de avertisment, Cortina s-a închis, dispărând la fel de misterios cum se deschisese. Ruptți de Pământ, nemaiputând obține uneltele și materialele de care aveau nevoie pentru funcționarea mașinilor, și fără nicio speranță de a fi salvați, coloniștii au fost brusc exilați într-o existență primitivă. Și nu vorbim aici de ultima modă de pe Pământ. Problema majoră era să rămână în viață.

Dar pe Armonia oamenii au făcut unul dintre lucrurile pe care le fac ei cel mai bine: au supraviețuit. Nu a fost ușor, dar descendenții primei generații de coloniști

s-au zbatut și au reușit să se retragă de pe marginea prăpastiei și să își croiască drumul spre un nivel de civilizații aproximativ echivalent cu cel de pe Pământ pe la începutul secolului XXI.

Aici, pe Armonia, lucrurile erau un pic deosebite, mai ales după căderea întunericului. Puteai să dai peste acei periculoși și seducători vânători de fantome, reminiscențele rătăcite ale unei civilizații strănii de mult dispărute și peste cel mai neobișnuit soi de animale de casă. Pe deasupra, în rândul populației își făcu apariția o largă gamă de puteri paranormale ce creștea progresiv, pe măsură ce trecea timpul.

Cu toate acestea, când vine vorba despre iubire, unele lucruri nu se schimbă niciodată!...

Dacă, asemenea mie, savurați uneori combinația de suspans romantic cu o răsturnare paranormală de situații, Armonia este locul potrivit pentru voi.

Cu dragoste, Jayne

PROLOG

ARMONIA

Două sute de ani mai târziu, după închiderea Cortinei...

NU ÎI PLĂCUSE NICIODATĂ GARAJUL SUBTERAN, mai ales noaptea. Era întunecat și cețos, și eoul tulburător al pantofilor săi ușori, fără toc, pe ciment o neliniștea. Uneori ea mai auzea și zgomotul pașilor altor oameni.

Dar în seara aceasta garajul era sinistru de tăcut. Imediat ce ușile ascensorului se deschiseră, se îndreptă iute către locul unde îi era parcată mașina. Își apucă strâns poșeta și rămase cât mai departe cu putință de canioanele întunecate ce se deschideau printre puținele vehicule rămase acolo.

Nu că acolo ar fi fost raportat vreun incident recent, își reaminti sieși. Cu multe luni în urmă, dispariția unei mașini de patrulă determinase conducerea să întărească pentru o vreme paza clădirii. Paznicii prinseseră hoții la scurtă vreme. Din nefericire, noul personal de pază fu concediat din motive de economie, câteva săptămâni mai târziu.

În seara aceasta, singurul zgomot pe care îl auzea era numai cel al propriilor pași. Se strădui să meargă mai repede, cu toate simțurile sale, atât cele obișnuite, cât și cele paranormale, în plină alertă.

Mașina se afla acum în raza sa vizuală. Își ținea cheia pregătită în mână.

Îl simți când trecu de umbra profundă a unui stâlp de susținere. Era la mai puțin de un metru de ca, așteptând-o. Revărsarea energiei lui psihice răscolite, nesănătoase, o învălui, un val crescând de furie, care abia mai putea fi ținută sub control.

Panica o izbi puternic. Fugi spre mașină. Numai câțiva pași... Dacă ar fi putut să ajungă înăuntru, să încuie portiera... Dacă...

Însă el se mișca acum mai repede, aruncându-se înainte, ca o fiară mare care își atacă prada. Nu era nevoie să privească peste umăr. Știa cine era. Bocancii lui grei bubuiau pe ciment, alergând spre ea.

Se avântă în direcția mașinii, dar își dădu seama că nu va reuși. El era prea aproape, chiar în spatele său.

Brațul lui țâșni în față și o înșfăcă pe după gât, smucind-o, pentru a se opri. O trase înapoi cu putere, lângă statura-i uriașă... Ea încercă să țipe, dar el își mări strânsoarea, înăbușind-o. Se luptă cu sălbăticie, lovind îndărăt cu un picior.

Tocul pantofului ei luă contact cu carnea lui. Lovi din nou, cu furie.

- *Târfă!*

O clipă, el se clătină pe picioare, dar nu îi dădu drumul. O zgâlțâi, făcându-i capul să se bălăngăne. Apoi o trânti tare cu fața în jos, pe aripa mașinii ei.

Îi smulse jacheta, dând la iveală bluza fără mâneci de dedesubt.

- *Târfă proastă!* zise el, cu vocea-i răgușită și aspră. Chiar ai crezut că o să te las să scapi, spunându-mi nu? Nimeni nu îmi spune mie „nu”. *Nimeni.*

Apoi ea își dădu seama că lupta îl ațâțase sexual. Stomacul i se crispa. Încercă să țipe, dar glasul îi îngheță în gât.

Cu coada ochiului, îl văzu ridicând un braț. Realiză că ținea în mână un obiect mic. Următorul lucru pe care îl află fu că el apăsa seringă pe brațul său gol, chiar sub umăr. Simți o durere ascuțită, înțepătoare.

Un val proaspăt de groază, rece ca gheața, îi străbătu trupul, dar nu putea să ridice nici măcar un singur deget ca să se apere.

El o țintui pe aripa mașinii, în vreme ce drogul își făcea efectul. Nu dură mult. În câteva secunde, o străbătu o senzație de letargie ca de pe altă lume, secătuiind-o complet de toată energia fizică. Trupul i se ghemui în sine însuși, lăsând-o cu totul amortiță, lipsită de vlagă.

Dar drogul nu o doborî, nu în întregime. Rămase confuză, dar semi-conștientă, prinsă în capcana unei stări ca un vis terifiant. Era conștientă de ceea ce se întâmpla în preajma sa, dar lipsită de puterea de a acționa.

El o ridică de jos, o aruncă pe umăr și o purtă de-a curmezișul garajului, către locul în care era parcată o mașină mare, neagră. Auzi zgomotul unui portbagaj care se deschidea.

Apoi ea se afla în interiorul portbagajului și capacul acestuia se lăsă în jos, abandonând-o încremenită în cea mai neagră noapte pe care o cunoscuse vreodată.

S-a gândit că nivelul șocului și al groazei nu putea să crească mai mult de atât. Se înșela.

CAPITOLUL 1

PRÂNZUL NU DECURSESE BINE. Se petrecuse o scenă nefericită, care generase o groază de priviri dezaprobatoare și comentarii nepoliticoase din partea patronilor restaurantului. I se ceruse să achite nota de plată și să plece imediat. Solicitarea sa, ca ceea ce îi mai rămăsese din salată să îi fie pusă într-o pungă pe care să o ia cu ea, fusese întâmpinată cu un refuz glacial.

Celinda încă mai clocotea și încă se mai simțea flămândă în momentul în care deschise ușa biroului de la „Promises, Inc.” Cel mai mult era furioasă pe sine însăși, fiindcă se necăjise atât de tare, încât o cotropise nevoia imperioasă de a părăsi localul.

Laura Gresley se afla la postul său de la biroul de primire. Zâmbetul ei obișnuit - politicos, profesional și strălucitor - păru să se lărgească oarecum.

- Ah, ce bine că te-ai întors, Celinda, spuse ea, vizibil ușurată. Eram gata să te sun pe telefonul mobil. Ea își cobori vocea. Sunt niște oameni aici, care vor să te vadă.

- *Niște* oameni? În mod normal, clienții săi veneau singuri, nu în grup.

Următoarea mea programare e abia la două și jumătate.

- Aceștia doi nu au programare, spuse Laura, cu un ton prevestitor de rău.
- Dar nu am sală de așteptare pentru nimeni care nu are deja o programare. În după-amiaza asta sunt ocupată până peste cap, o știi bine.

Era sezonul nunților, cea mai populară perioadă a anului pentru oficiala Convenție a Căsătoriilor. Aceasta însemna că „Promises, Inc.” și celelalte agenții matrimoniale erau suprasolicitate. Numărul de nunți care aveau loc aducea întotdeauna o mulțime de noi clienți. Era o simplă chestie de natură psihologică: nunțile inspirau membrii familiilor să exercite presiuni asupra rudelor de o anumită vârstă, care erau încă singure. În disperare de cauză, mulți dintre cei săcâți astfel se îndreptau către agenții.

Oricine ar fi fost clienții, reușiseră să o scoată din sărite pe Laura, ceea ce nu era deloc ușor. Cu siguranță că ea își păstra postul de recepționeră la „Promises, Inc.” deoarece era practic imposibil de impresionat. Avea cincizeci și ceva de ani, era stăpână pe sine și eficientă. Ca oricare altcineva din rândurile personalului, cu excepția Celinei, purta un inel de aur pe mâna stângă, simbolizând un acord marital.

Laura era obișnuită să aibă relații cu unii dintre cei mai sus-puși oameni din elita orașului Cadence, de la bogați directori de consiliu din domeniul afacerilor, până la politicieni și celebrități media. „Dacă ea fusese tulburată de oamenii care o așteptau”, se gândi Celinda, „însemna că era vorba de o problemă serioasă.”

Se uită în direcția fotoliilor din micul hol. Nu zări pe nimeni. Aceasta nu era desigur o surpriză. Arareori se afla cineva în respectivul spațiu mic și costisitor, deoarece „Promiscs, Inc.” luase ample măsuri ca să se asigure că toți clienții nu erau niciodată lăsați să aștepte într-o zonă publică. Discreția însemna totul când conduceai cea mai elitistă agenție matrimonială din oraș.

„Promises, Inc.” lucra numai pe bază de recomandări. Nu își făcea reclamă. Nu exista nimic, pe ușa din fața biroului sau pe cărțile de vizită pe care le aveau Celinda și ceilalți consultanți, care să indice natura afacerilor ce se derulau în spatele ușilor elegante ale companiei.

Laura urmări privirea Celinei, îndreptată către fotoliile goale.

- I-am instalat în biroul tău.

- De ce eu? De ce nu i-ai dus la unul dintre ceilalți consultanți?

- Aceștia doi au cerut să discute cu tine.

Celinda oftă.

- Mă cuprinde o presimțire rea în privința asta. Ai de gând să lași să cadă și celălalt pantof, nu-i așa?

- În mod evident, ești o femeie cu o intuiție uimitoare, replică Laura, sec. Nici unul dintre cei doi nu mi-ar fi spus mie de ce doreau să vorbească cu tine, dar unul dintre ei avea o insignă care arăta că e de la Departamentul de Poliție Cadence. Detectivul Alice Martinez.

- Doamne Dumnezeule! Celinda se uita fix la ea, uluită. Cu siguranță nu o potențială clientă, deci. Este foarte puțin probabil ca o femeie care trăiește dintr-un salariu de detectiv să își poată permite serviciile noastre.

- Înclin să fiu de acord cu tine. Bărbatul care era cu ea s-a prezentat drept Davis Oakes. Nu a spus mai multe.

- Ciudat. Ea nu cunoștea pe nimeni cu acest nume. Nu cunoscuse nici măcar un polițist detectiv, apropo de asta. Și mai ciudat.

- I-aș fi cerut doamnei Takahashi să discute cu ei, dar astăzi se află la un dejun de caritate. Nu revine până în jur de ora trei.

PatriciaTakahashi era proprietara companiei „Promises, Inc.". Faptul că Laura regreta că nu fusese în stare să o implice pe aceasta în ceea ce se petrecea spunea multe despre cât de nervoasă o făcuseră vizitatorii să fie.

Celinda își sălță mai sus pe umăr uriașa ei sacoșă neagră.

- Păi, presupun că cel mai bine ar fi să mă duc să văd ce vor.

Ocoli biroul și se îndreptă către un hol scurt, aliniat cu ușile închise.

Laura se uită la sacoșa supradimensionată.

- Unde e Araminta?

- Trage un pui de somn. A avut un prânz copios. Din păcate, nu era mâncarea ei.

- Vai, scumpo! Zâmbetul Laurei era pe jumătate amuzat și pe jumătate plin de compasiune. O altă scenă la restaurant?

- Mă tem că da. I-am explicat că, numai fiindcă mâncarea din farfuria altcuiva arată mai bine decât cea pe care am comandat-o pentru ea, nu înseamnă neapărat că poate să se servească singură din prânzul unui străin.

- Cât de nasol a fost?

- Foarte nasol. Persoana de al cărei prânz s-a atins Araminta a numit-o șobolan, când s-a referit la ea. Eu, desigur, am luat-o ca pe o ofensă la adresa acesteia. A intervenit chelnerul. Evident că există o regulă referitoare la accesul animalelor în restaurante, mai puțin dacă ele sunt animale de companie.

- Am auzit de asta. Buzele Laurei se răsfrânseseră puțin. Una dintre acele reglementări plicticoase privind sănătatea publică.

- Le-am explicat că Araminta este un animal de companie, dar apoi lucrurile au devenit complicate.

- Cât de complicate?

- În hărmălaia generală și confuzia care a urmat din cauza denumirii de șobolan, Araminta mai luă câteva îmbucături, așa, de gust, de prin alte farfurii cu mâncare. O ființă uriașă ieși din bucătărie agitând un sac de gunoi gol și o oală uriașă. A avut loc o discuție despre cum s-o prindă pe Araminta în oală, s-o transfere în sac și s-o livreze celor de la controlul animalelor.

- Vai de mine! Ochii Laurei prinseră să danseze. Sună ca și când ar fi fost un adevărat circ!

- De ajuns cât să spun că nu ne vom mai întoarce vreodată, în viitorul apropiat, la „Quik-Bite Deli".

Porni de-a lungul holului spre biroul ei și deschise ușa.

Valurile viguroase, subtile, de putere psi o izbiră de-a dreptul, prin scuturile de apărare, prinzând-o cu garda complet lăsată și făcându-i să rezoneze toate simțurile. Prin corp îi pulsau emoția și anticiparea. Energia aceea era ceva deosebit de tot ce întâlnește vreodată până atunci: întunecată, controlată, fascinantă.

Părul de pe ceafă i se zbârli. Sub țesătura jachetei elegante a costumului de afaceri simțea mâncărimi pe partea superioară a brațelor. Înăuntrul ei se stârni o senzație stranie, necunoscută. Se simțea de parcă țâșnise foarte sus de pe o trambulină, pentru a se arunca într-un bazin de înot foarte adânc.

Să încerce să se adune. În regulă, unul dintre vizitatori era în mod deosebit un talent psi puternic. Nu, nu *anul* dintre vizitatori. Bărbatul. Energia aceea era indiscutabil masculină.

Capacitatea de a intra în rezonanță psihică prin intermediul chihlimbarului și de a îl folosi pentru a concentra valurile naturale de energie paranormală ale creierului își făcuse apariția printre coloniștii de pe Armonia la scurt timp după ce aceștia veniseră prin Cortină ca să întemeieze o lume nouă. Ceva existent în mediul

înconjurător începuse să stimuleze acea abilitate latentă din oameni.

La început, acest talent părise a fi doar un pic mai mult decât o curiozitate care intriga. Dar când misterioasa Cortină de energie care făcuse posibile călătoriile interstelare se închisese, fără nici un avertisment, capacitatea de a pulsa unde psi prin intermediul chihlimbarului deveni rapid primejdioasă pentru supraviețuire.

Practic, oricine de pe Armonia emana un oarecare grad de energie psihică. Cei mai mulți oameni generau nivele joase sau medii de putere, care le permiteau să se folosească de chihlimbar pentru a face să funcționeze un prăjitor de pâine sau a porni motorul mașinii. Dar existau unii deosebiți - ea era una dintre ei — care puteau genera o energie psihică de un nivel neobișnuit de înalt.

A fi o para-rezonoare puternică, cum era denumită forța psihică, însemna aproape întotdeauna o sabie cu două tăișuri. Talentul său special îl reprezenta abilitatea de a citi ritmurile de energie paranormală și tipurile emanate de ceilalți. Pentru ea, fluxurile umane psi erau tot atât de deosebite ca și chipurile.

Capacitatea sa de a para-rezona era rară. Nu întâlnise niciodată pe altcineva care să poată face ceea ce făcea ea. Și apoi, nu exista nici un dubiu că oricine putea citi undele psi ale altor oameni cu tot atâta acuratețe ca ea ar fi păstrat secretul despre această însușire din același motiv pentru care o făcea și ea. Însușirile paranormale erau obișnuite în rândurile populației, dar puterea și talentele neobișnuite nu erau și foarte puțini oameni se simțeau în largul lor în preajma altora care posedau asemenea puteri.

Știa că cei mai mulți oameni ar fi găsit cel puțin stânjenitoare abilitatea ei psihică specială. Nu era vorba despre cititul gândurilor, desigur. Nu exista un asemenea talent. Dar abilitatea ei îi permitea să pătrundă într-unul dintre cele mai intime și mai personale tărâmurile ale personalității unui individ. Adevărul era că, dacă puteai citi undele psi ale unei persoane, erai în măsură să spui o grămadă de lucruri despre puterile particulare și - mai mult decât deranjant pentru persoana în cauză - despre slăbiciunile lui sau ale ei. Stă în firea omului să nu dorească să își dezvăluie slăbiciunile, nici chiar față de o rudă sau un iubit ori iubită.

Doar membrii familiei sale și prietenii cei mai apropiați și cei mai de încredere știau despre talentul său. Și nici chiar ei nu îi cunoșteau cel mai adânc, cel mai întunecat secret, înțelesese intuitiv, chiar de când era de optsprezece ani și descoperise din întâmplare exact ce putea face cu abilitățile sale psihice, că nu va trebui să se destăinuie vreodată cuiva.

Mai exista și o altă latură periferică a abilității sale. Fusesse obligată să își dezvolte scuturi de apărare mentale, cu scopul de a face față necruțătoarelor valuri de energie psi care se năpusteau asupra ei, ori de câte ori se afla înconjurată de alți oameni. Știa că va înnebuni, dacă nu ar fi fost în stare să facă așa.

Însă învățase cum să își controleze talentul și acum acesta o anunța în termeni deloc incerți că bărbatul care o aștepta nu era chiar un puternic para-rezonoare. Urma să fie însă cel mai interesant, cel mai tulburător bărbat pe care îl întâlnise vreodată, „alesul” care îi putea face să rezoneze toate simțurile.

Așadar, ce făcea Domnul Perfect în compania unei polițiste?

Arborând un zâmbet profesional corespunzător, ea împinse ușa, o deschise larg și păși în cameră.

Atât bărbatul, cât și femeia, se ridicară din fotolii. Femeia își demonstra autoritatea. Celinda percepu că bărbatul nu simțea nevoia să facă la fel. El doar dovedea că fusese educat în spiritul bunelor maniere.

- Celinda Ingram? Femeia, în loc să îi întindă mâna, îi oferii un act de identitate îmbrăcat în piele. Detectiv Martinez. Sunt de la Departamentul de Poliție

al orașului Cadence. Dânsul este Davis Oakes, de la „Oakes Security”.

Serviciul de pază și protecție. Aceasta nu îi suna bine.

Celinda așeză cu grijă sacoșa pe podea, în spatele biroului său și apoi își luă răgazul de a verifica legitimația femeii. Se uită în sus și dădu din cap o dată, cu politețe precaută.

- Doamnă detectiv. Ea își întoarse atenția spre Oakes. Domnule Oakes.

- Domnișoară Ingram.

Vocea lui joasă se revărsă asupra simțurilor sale ca valul unui ocean tropical, noaptea, de o putere întunecată și infinit de misterios. Ea se pregăti pentru a primi atingerea lui. O cuprinse o senzație de parcă toate simțurile i se înfiorau de plăcere.

Se întâmplă. Contactul pielii mâinii acestuia cu pielea ei provocă un puternic efect de rezonanță. Funicături ușoare de excitație se agitau în sus și în jos pe șira spinării. O, da, desigur, hormonii o porniseră la paradă, exact așa cum anticipase ea.

Își eliberă mâna pe cât de repede cu putință. Nu era momentul să se lase distrasă. Se strădui să se concentreze asupra Aliciei Martinez, care se așezase din nou. Aceasta era o femeie atrăgătoare, de peste treizeci de ani, cu păr negru și ochi negri. Costumul ei era la fel de sobru ca o uniformă. Jacheta avea pe partea stângă câteva protuberante, care sugerau categoric că acolo se afla un pistol în tocul lui.

Alice Martinez nu purta un chihlimbar la vedere, dar Celinda simțea un șablon psi distinct, care îi indica faptul că aceasta poseda un anume fel de talent, strâns ținut în frâu.

În minte, Celinda derula motivele pentru care un ofițer de poliție și un bărbat care lucra în domeniul afacerilor de pază și protecție ar fi putut dori să discute cu ea. Lista fu foarte scurtă. O cuprinse brusc o senzație de frig. Spectrul de teamă, care îi devenise un companion permanent în ultimele patru luni, țâșni pe neașteptate din tenebre și își înlănțui degetele de gheață în jurul inimii sale.

- S-a întâmplat ceva cuiva din familia mea? șopti ea, cu pulsul accelerându-i-se violent.

- Nu. Alice Martinez îi oferi un zâmbet rapid, neașteptat, care să îi întărească spusele. Treaba aceasta nu privește pe nimeni dintre rudele dumitale.

- Slavă cerului! Senzația de ușurare era așa de covârșitoare încât ea se aplecă puțin deasupra biroului. Pentru o clipă m-am temut că... Lăsa propoziția neterminată.

Ochii lui Davis se îngustară puțin la colțuri. Ea își dădu seama că luase act de acel scurt moment de panică.

- Detectivul Martinez și cu mine colaborăm în cazul unei investigații, spuse el, calm.

Ea îi oferi un zâmbet amabil, în vreme ce îl evalua. De ani întregi, știa cu exactitate ce calități își dorea să aibă bărbatul visurilor sale. La urma urmelor, era o pețitoare profesionistă, știa ce anume să caute la un partener de viață. Lista era lungă și amănunțită: bunătate, inteligență, fidelitate, un puternic sentiment de responsabilitate, capacitatea de a-și asuma un angajament și de a-1 pune în practică, disponibilitatea de a iubi, o atitudine corectă față de bani, copiii și obligațiile de familie etc. etc.

Însă până acum nu avusese niciodată ocazia să vadă imaginea întruchipată a Domnului Perfect.

Bărbatul ei ideal apăruse, avea părul la fel de negru ca cerul în miez de noapte și ochii de un neobișnuit căprui ca de argint. Fața îi era puternic conturată, cu unghiuri și suprafețe plane interesante în mod periculos. Avea o înălțime medie,

dar sub haina costumului său negru de om de afaceri se aflau o grămadă de mușchi bine conturați, mai ales la umeri.

O izbi brusc faptul că el nu se așezase înapoi, în fotoliu, în loc de asta, stătea liniștit în picioare, în felul acela concentrat și controlat, ce părea să îl caracterizeze.

- Așa cum v-a spus detectiv Martinez, eu sunt de la „Oakes Security”. El îi întinse o carte de vizită.

Ea privi în jos și citi literele frumos tipărite.

- Aici spune că nu sunteți chiar *de la* „Oakes Security”. Sunteți președinte și director executiv. Colțurile gurii i se arcuie ușor:

- Mda, și asta, de asemenea. „Oakes” este o firmă particulară de Consulting. Suntem specializați în paza și protecția obștească.

- Pricep. Ea era mai confuză ca niciodată. Cu toate acestea făcu un efort ca să pară inteligentă. Paza și protecția obștească. Să fie oare aceasta o versiune costisitoare a detectivului particular?

- Una foarte costisitoare! consimți el, pe un ton neutru, în același fel în care un consultant matrimonial este o versiune real evaluată a ceea ce cei mai mulți oameni numesc pețitor.

În regulă, nici un pic de sarcasm glacial în această remarcă.

Ea zâmbi rece:

- Afirmatia e exactă. Dar aici, la „Promises Inc.”, noi facem doar convenții de căsătorie, felul în care abordăm noi problemele, ca și standardele noastre, sunt la o cotă înaltă, așa că, în mod firesc, și onorariile noastre ar trebui să fie la fel.

Legislația referitoare la căsătorii se relaxase ușor în ultimele două secole, dar era încă extrem de strictă. Existau o mulțime de discuții despre legi mai blânde, dar oricine știa că, realist vorbind, aceasta nu urma să întâmple prea curând.

Regulile rigide care priveau mariajul își avuseseră rostul lor cu două secole în urmă, când coloniștii se pomeniseră abandonați pe Armonia. Primul și cel mai important obiectiv fusese supraviețuirea. Filozofii, sociologii și liderii politici care întocmiseră noua Constituție își dăduseră seama că singura cheie pentru a păstra vie fragila flacăra a civilizației era familia. Prin urmare, ei cimentară sanctitatea căsătoriei, atât prin lege, cât și prin tradiție, asigurându-se că familiile rămân intacte, indiferent de prețul ce trebuia plătit.

Legea se aplica tuturor. Societatea exercitase chiar mari presiuni asupra homosexualilor și lesbienelelor ca să stabilească angajamente de Convenție cu partenerii lor, la fel cum procedau heterosexualii.

Instituția Convenției de Căsătorie reprezenta un contract pe care, cu foarte puține excepții, doar moartea îl putea rupe. Leșirea dintr-un CC era un coșmar juridic și financiar pe care foarte puțini și l-ar fi putut permite.

Însă Fondatorii mai înțeleșeră și necesitatea de a furniza o alternativă pentru aceia care nu erau pregătiți să își asume angajamentul unui mariaj pe viață. Căsătoria de Conveniență deveni un aranjament recunoscut legal, care trebuia reînnoit la intervale regulate. Oricare dintre soți putea cere încetarea acestuia, în orice moment, numai dacă nu se născuse un copil pe durata căsătoriei, în care caz contractul era imediat convertit într-o Convenție de Căsătorie permanentă.

Familiile își încurajau frecvent odraslele să experimenteze căsătorii de conveniență, înainte de a intra în mult mai restrictiva Convenție de Căsătorie. Cele mai multe Căsătorii de Conveniență erau, în realitate, afaceri pe termen scurt. Tradiția oferea totuși o aură de respectabilitate unor asemenea aranjamente. În cazul căsătoriilor de conveniență se evidențiau numeroase indicii care să arate că cel mai adesea urmau să se destrame.

Existau agenții matrimoniale care îndemneau oamenii să opteze pentru Căsătorii de Conveniență, dar „Promises, Inc.” nu se număra printre acestea.

- Dai banii înapoi dacă aranjamentul se dovedește a fi unul prost? o întrebă Davis, cu o politețe gravă.

Aceasta îi sună în mod cert ca un atac personal. El o provoca pentru un motiv anume.

Se duse în spatele biroului său, se așeză și își încrucișa mâinile deasupra tăbliei. Își compuse un zâmbet profesional, strălucitor, special pentru el.

- Ești plătit, indiferent dacă rezolvi sau nu un caz? ripostă ea.

El își înălță puțin sprâncenele negre, conștientizând atacul.

Alice privea, ușor amuzată. Satisfăcută, chiar un pic înveselită de riposta ei plină de succes, Celinda se întoarse din nou spre ea.

- Ce doriți de la mine, doamnă detectiv?

- Domnul Oakes efectuează o investigație în interesul unuia dintre clienții săi, răspunse Alice, redevenită om de afaceri. În dimineața aceasta, în decursul respectivei anchete, a dat peste un cadavru. Noi, cei din Departamentul de Poliție din Cadence, suntem interesați de soiul acesta de lucruri.

Celinda înghiți cu greutate. Mica senzație de triumf, pe care abia o încercase, se evaporă într-o bătaie de inimă. Davis descoperise o persoană moartă și acum el și doamna detectiv stăteau în fotolii, în biroul ei. Situația se deteriora cu repeziciune.

- Pricep. Un val proaspăt de alarmă năvăli peste ea. Vă aflați aici deoarece vă închipuiți că aș cunoaște victima?

- Bună întrebare, spuse Alicia. Numele lui era Alvis Shaw. Era un consumator de droguri cu vechime și un hoț de mică anvergură. Sună ceva clopoței?

- Doamne Dumnezeule, nu, răspunse Celinda, șocată. Vă asigur că nu cunosc pe nimeni care să corespundă acestei descrieri. Ce naiba v-a adus tocmai la ușa mea?

Ochii argintii ai lui Davis erau la fel de imposibil de citit, la fel ca niște ochelari de soare reflectorizanți.

- Am găsit cadavrul lui Shaw pe o alee, exact în fața unui mic magazin vechi, specializat în flecuștețe coloniale ieftine. Numele locului este „Jackson's Old World Finds”.

Celinda, uluită, își descleștă mâinile:

- Am fost în acel magazin ieri după-amiază.

- Știu, spuse Davis. Proprietarul magazinului ne-a arătat o chitanță pentru un obiect pe care l-ați achiziționat de la el.

- Nu înțeleg, zise ea. Ce legătură are asta cu moartea domnului Shaw? Articolul pe care l-am cumpărat nu era de valoare. Proprietarul nici măcar nu își putea aminti când sau de unde îl procurase. Mi-a spus că i-a parvenit probabil împreună cu alte lucruri pe care le-a obținut la vânzarea unei averi. Mi-a cerut numai cinci dolari pentru asta.

- Există o posibilitate ca moartea domnului Shaw să aibă legătură cu obiectul pe care l-ai cumpărat, spuse Davis.

- *Poftim?* E imposibil! Îngrozită, Celinda sări în sus de pe scaun, își ridică sacoșa și o puse cu gingășie pe birou. Scormoni înăuntru. O să vi-l arăt, este doar o bucată de plastic vechi, roșie. Probabil un mâner de ușa sau unul pentru vreo mașină din era colonială. E drăguț, dar nu văd cum ar putea fi de valoare. L-am cumpărat ca jucărie pentru Araminta. A fost foarte atrasă de el.

- Cine e Araminta? întrebă Alice.

O minge pufoasă de blană gri, zdrențuită, cu doi ochi albaștri ca de bebeluș, își făcu apariția din interiorul sacoșei. Micul animal se agăță cu o pereche de lăbuțe

de marginea acesteia și se uită iscoditor la Davis și Alice, cu un interes vădit.

- Aceasta este Araminta, spuse Celinda.

- Un iepure de praf, comentă Alice pe tonul cuiva care s-a resemnat în fața inevitabilului. Ar fi trebuit să îmi dau seama, cu bafta pe care am avut-o până acum.

- Ce se întâmplă? întrebă Celinda, ofensată. Ești alergică la iepurii de praf?

- Nu încă, răspunse Alice, cu un aer de suferință teribilă. Dar mă gândesc că sunt pe cale să mă pricopsesc cu o astfel de alergie.

- De ce? Celinda o ridică în sus pe Araminta, o trase afară din sacoșă și o puse pe birou. Cum e cu puțință să ai ceva împotriva unui ghemotoc de blană mic și inocent, ca acesta?

Araminta pluti deasupra biroului în direcția unui bol de sticlă ce conținea bomboane speciale, înfășurate în poleială. Părea să plutească, deoarece cele șase lăbuțe ale sale erau ascunse sub blana de puf cenușiu. Sări în sus până la buza borcanului cu bomboane și se servi cu unul dintre bulgărașii dinăuntru.

Alice o privea cum își folosește dinții mici pentru a sfâșia ambalajul bomboanei.

- În ultima vreme se pare că iepurii de praf sunt implicați în fiecare caz întortocheat pe care îl primesc. Și, din câte am auzit, micii ticăloși nu sunt deloc atât de dulci și inocenți. Se zice că din clipa în care le-ai văzut dinții e deja prea târziu.

- Numai dacă sunt provocați, o asigură Celinda.

Araminta clipi din ochii ei albaștri către Alice și apoi începu să ronțăie bomboana, plină de entuziasm.

- Nu pricep cum de îi mai este încă foame, spuse Celinda. Tocmai și-a luat masa de prânz, două mese, de fapt. Până nu de mult era o mâncătoare de delicatose, dar de ceva vreme a căpătat un apetit de luptător de summo.

Araminta termină de lins bomboana și se rostogoli pe birou. Se opri la marginea acestuia și se aplecă în față, balansându-se nesigură pe etichetele din spate. Scoase niște sunete ca un chicotit, uitându-se la Davis.

- Se întâmplă să ai niște gustări la dumneata? întrebă Celinda, stânjenită. Cred că îi miroase a mâncare.

- Mi-au rămas niște biscuiți de la prânzul pe care l-am înfulecat în fugă, pe drumul înapoi, răspunse Davis. Își strecură mâna în buzunar și scoase un mic pachet. Îndepărtă învelișul din plastic și îi întinse biscuiții Aramintei.

Toți o priveau acum pe Araminta, care luă cu o laba ceea ce i se oferise și începu să molfăie energic. Celinda clătină din cap:

- Ați putea zice că nu a mâncat nimic de zile întregi, dar tocmai a hălăpăit, ah, vreau să zic că tocmai *a mâncat* două sandvișuri, multe măslini și o pungă de cartofi prăjiți. Și asta după ce s-a servit cu cea mai mare parte din salata mea.

- Cum rămâne cu obiectul pe care l-ai achiziționat ieri de la magazinul lui Jackson? întrebă Davis, uitându-se la sacoșă.

- Oh, așa-i! Celinda se întinse spre sacoșă și scoase o antichitate de dimensiuni mici. Ea o ținu în sus, așa încât Davis și Alice să o poată vedea. Este evident doar o bucată de plastic roșu, vechi, desprinsă din vreun obiect din era colonială. Nu este ceva de soiul unei relicve extraterestre de valoare sau altceva de acest gen. Nici măcar nu e făcută din cuarț verde.

Era îndeobște cunoscut că relicvele și artefactele lăsate în urmă de misterioasa civilizație extraterestră care colonizase Armonia la început - cu o singură excepție notabilă - o substanță numită piatra visului - erau făcute toate dintr-un cuarț verde indestructibil, care lumina în întuneric.

Extraterestrii plecaseră departe când sosiseră coloniștii umani, dar lăsaseră

în urmă ruinele a cel puțin patru orașe-refugii, din strania perioadă de început și un număr necunoscut de avanposturi mai mici, împrăștiate pe suprafața planetei. Erau o mulțime de explorat aici, pe Armonia. Nimeni nu știa cât de multe situri arheologice mai rămăseseră de descoperit.

Pe lângă orașele lor fortificate și diferitele ruine periferice, aceștia mai construiseră un labirint subteran de tunele, dintre care cele mai multe rămase neexplorate și necartografiate. Catacombele erau și ele fasonate cu cuarț verde.

Celinda aruncă în sus mica bucată din plastic și apoi o prinse în mână:

- Nu există nici o șansă ca această chestie să valoreze mult.

Urmări cu privirea chipurile lui Davis și al lui Alice într-un fel tainic, încercând să afle dacă vreunul dintre ei își dăduse seama că de fapt mințea.

Era adevărat că era foarte sigură că obiectul roșu nu provenea nici de pe bătrânul Pământ, nici din perioada colonială. Mai era de asemenea sigură că nu putea fi o relicvă extraterestră sau ceva de acest soi. Nici o antichitate din Lumea Veche sau Colonială nu emana un flux slab de energie psi așa cum o făcea acest obiect. Flecustețul roșu era cel mai probabil o descoperire rară și de aceea extrem de valoroasă. Își pusese în gând ca pe cât de repede posibil să ia legătura cu magazinele importante de antichități, să vadă dacă ar putea obține un preț bun pe el.

Artefactul avea aproape opt centimetri lungime și trei în lățime. Era ușor curbat, făcând lesnicioasă strângerea lui în palmă. Deși simțise energia care venea de la el, nu avea nici cea mai vagă idee cam la ce ar fi putut folosi aceasta.

Alice se încruntă, aplecându-și ușor capul:

- Ai dreptate. Arată ca un mâner de plastic ieftin, de tras sertarul. Ești sigură că acesta e singurul lucru pe care l-ai cumpărat ieri de la Jackson?

- Da, răspuse Celinda, liniștindu-se puțin, deoarece acum spunea din nou adevărul. Sunt sigură.

Alice scoase un carnet de însemnări.

- Trebuie să îți pun câteva întrebări. Nimic altceva decât rutină.

- Vrei să zici că investigați moartea lui Alvis Shaw ca pe o posibilă crimă?

- Da. Alice își deschise cu un pocnet caietul de însemnări.

- Atunci întrebările voastre nu or să fie unele de rutină, nu-i așa? Celinda strânse mai tare relicva în palmă. Cel puțin nu din punctul meu de vedere.

Alice îi ignoră remarca:

- Îmi poți spune unde te aflai ieri între miezul nopții și ora trei dimineața?

Presentimentul unei catastrofe iminente se năpusti asupra Celindei. Splendid. Chiar splendid! Era suspectă într-un caz de crimă! În domeniul afacerilor matrimoniale, soiul acesta de lucruri însemna un sfârșit garantat de carieră. O transpirație rece îi apărură la subsuori. Slavă cerului că nu își scosese jacheta costumului. Cu un strop de noroc, nu vor observa că transpirase.

- Credeți că l-am ucis pe domnul Shaw? se avântă ea.

Alarmată de sunetul vocii sale, prea subțire, prea încordată, Araminta se rostogoli pe deasupra biroului și îi sări pe braț, ca să i se cocoate pe umăr. Celinda începu să o mângâie, în mod automat, ca să se calmeze prin contact cu ea, așa cum făcea întotdeauna.

- Așa cum ziceam, aceasta e doar rutină. Alice scoase un stilou și se pregăti să ia notițe.

- Și eu sunt prima persoană pe care o interogați în legătură cu crima? întrebă Celinda, prudent.

- Da', de drept și de fapt chiar ești? răspuse Alice.

„Fir-ar să fie, se întâmpla din nou!" se gândi Celinda.

Scurta ei carieră la „Promises, Inc." îi trecu ca fulgerul pe dinaintea ochilor. Va trebui să părăsească orașul și să își găsească o altă slujbă, exact cum se întâmplase cu patru luni în urmă. Pe planeta Armonia existau doar patru orașe mari. Două prin care fusese și două în care putea să se ducă. În acest ritm, va ajunge foarte curând la soiul acela de slujbă prost plătită care se ocupă cu reclamele, din vreo secție a unui tabloid de doi bani.

- Domnișoară Ingram! Vocea lui Alice sună strident.

Davis nu se mișcase. Se mulțumise să stea acolo, uitându-se la ele. Celinda se strădui să se concentreze, pentru a se scutura de groaza ce amenința să o demoralizeze. *Rămâi concentrată. Poate că vei reuși să te descurci cu treaba asta. Poate că viața ta nu este pe punctul de a se duce iar pe Apa Sâmbetei.*

- Scuze, doamnă detectiv, spuse ea politicos. Care era întrebarea?

- Vrei să îmi spui unde te aflai noaptea trecută între douăsprezece și trei? întrebă Alice.

Celinda făcu un gest vag cu mâna:

- Acolo unde mă aflu de obicei în acest interval al nopții: în pat.

A urmat un scurt moment de tăcere.

- Mai era și altcineva în casă? întrebă Alice,

Cu certitudine o formulare diplomatică a poliției pentru "*Dormeai cu cineva care îți poate oferi un alibi?*", se gândi Celinda.

- Nu, răspunse ea. Doar Araminta.

Alice își înălță privirea de pe carnetul de însemnări.

- Deci nu există nimeni care să poată confirma faptul că dumneata erai singură acasă?

Celinda se pregătea să spună că nu, dar apoi se opri, un pic înseninată.

- Proprietăreasa mea, doamna Furnell. Locuiește chiar la parter. Trebuie să trec prin fața ușii ei în drumul de la ușa din față a clădirii până înăuntru. Ai încredere în mine când îți zic că în mod sigur îți va aminti dacă am ieșit în toiul nopții sau am venit la ora obișnuită.

Alice nu păru impresionată, dar făcu o însemnare.

- Ești o clientă obișnuită a lui Jackson? Celinda scutură din cap:

- Ieri am intrat prima oară în magazinul lui. Doar scotoceam pe acolo, dar Araminta s-a dus drept la fleacul ăsta și a început să se joace cu el. Părea să și-l dorească, așa că i-am cumpărat.

Acesta era adevărul, până la un anumit punct. Celinda nu consideră necesar să adauge că nu ar fi intrat niciodată în primul magazin care îi ieșise în cale dacă Araminta nu ar fi făcut atâta tevdură când trecuseră prin dreptul vitrinei acestuia.

- Mulțumesc. Alice își închise carnetul cu un bobârnac și se uită la Davis. Mi-am făcut treaba. Dar dumneata ce zici? Aceasta este relicva care lipsește și pe care ai fost angajat să o găsești?

Davis privi cu atenție la obiectul de plastic din mâna Celindei.

- Se potrivește cu descrierea pe care am primit-o eu.

- Și care este, cu exactitate, descrierea acestui obiect care lipsește și pe care îl cauți? îl întrebă Celinda.

- Mi s-a dat o fotografie a lui.

Davis se întoarse la fotoliul său, se aplecă și deschise mica servietă pe care o adusese cu el. De acolo scoase o fotografie lucioasă.

Celinda se uită atent la fotografie. Relicva din respectivul instantaneu era identică, într-adevăr, cu cea din mâna sa. În fotografie se dovedea a fi încastrată

într-un sertar metalic, de felul celor pe care le folosesc muzeele și băncile pentru a-și depozita lucrurile de valoare.

Era prea mult ca să mai spere că Davis nu știa că relicva era valoroasă. " *De haram a fost, de haram se duce* ", se gândi ea.

Alice se ridică de la locul său.

- Te las cu domnișoara Ingram, ca să discutați despre obiectul roșu. Mă credeți sau nu, dar de fapt chiar am de rezolvat niște treburi la Poliție.

- Vă mulțumesc, doamnă detectiv, spuse Davis. Ați fost de mare ajutor.

- Cum să nu, multe mulțumiri, domnule Oakes! Alice nu se osteni să își ascundă sarcasmul din glas. Își aruncă breteaua genții de piele pe un umăr și o luă spre ușă. Fii atent să îi pomenești numele meu domnului Mercer Wyatt, data viitoare când îl vezi. Transmite-i că noi, cei de la Departamentul de Poliție al orașului Cadence, existăm doar ca să sprijinim Ghilda¹ în orice mod cu putință.

Celinda îngheță. Mercer Wyatt era directorul executiv al Ghildei din Cadence.

- Oh, fir-ar să fie, șopti ea. Vă rog, nu-mi ziceți că aceasta e treaba Ghildei!

CAPITOLUL 2

ALICE SE OPRI din drumul către ușă:

- Cred că am uitat să menționez că clientul domnului Oakes este Mercer Wyatt, șeful Ghildei din Cadence.

Celinda își înăbuși un puternic oftat de regret. Gata cu Domnul Perfect. În profesia ei exista o zicală: „Niciunui pețitor care încearcă să se căsătorească pe sine însuși nu trebuie să îi cadă cu tronc un client.” Ar fi trebuit să își amintească de această frântură de înțelepciune. Dar, vai, fiorii de plăcere fuseseră atât de minunați! Rectificare: fiorii de plăcere încă erau grozavi. Ce era greșit în această imagine?

- Presupun că ai uitat să menționezi acest fapt minor, îi spuse Celinda lui Alice. Se ridică și ea și îi aruncă lui Davis o privire acuzatoare. Îmi închipui că lucrezi, probabil, pentru cel mai de seamă colecționar.

- Ghilda din Cadence este ceea ce ai putea numi o corporație de colecționari, răspunse acesta, netulburat de privirea ei. Are un muzeu foarte frumos.

- Și care, desigur, nu este deschis pentru public. Îi oferi un zâmbet rece ca oțelul. La fel ca orice face Ghilda, muzeele lor sunt deschise într-o manieră extrem de secretoasă.

Alice se opri din nou, ca să îi privească amuzată.

- Vă las să discutați aceasta în particular. Se întoarse spre Davis. Nu uita de înțelegerea noastră. Dacă în cursul investigației dumitale dai peste ceva ce ar trebui să știu și eu, aș prefera să aflu asta imediat.

Davis își înclină capul:

- Înțeleș, doamnă detectiv.

Alice se uită la el cu o expresie plină de scepticism, dar nu mai spuse nimic. Leși pe hol și închise ușa în urma ei. Davis o studie pe Celinda cu ochi reci și enigmatice.

- Îmi cer scuze pentru orice confuzie pe care am provocat-o.

- E greșeala mea, ripostă ea glacial. În mod evident, nu ți-am pus întrebările corecte.

¹ Ghilda - asociație economică, politică și religioasă din apusul Europei, la începutul epocii feudale. Denumirea a fost introdusă în circuitul romanului SF de către scriitorul Frank Herbert, în cunoscutul roman „Dune” - n, trad.

Simțindu-i starea de tensiune, Araminta îi mormăi în ureche.

- Să iau asta drept o declarație că nu ești o admiratoare a Ghildei? întrebă Davis.

- Nu sunt admiratoarea niciunui fel de Ghilde. Le consider niște instituții învechite, demodate. Ca să nu mai zic că sunt arogante, mână de fier și corupte. Îi oferi un alt zâmbet de gheață. E doar părerea mea, desigur.

- Bineînțeles, îi ripostă el cu un zâmbet la fel de glacial. Nu ești singura persoană care are unele rezerve în privința felului în care evoluează ghidele.

- În mod cert au avut în trecut unele probleme de proaste relații cu publicul, consimți ea cu o voce rece.

- Pe care se străduiesc din greu să le depășească.

Ea își lărgi zâmbetul o idee mai mult.

- Au un drum lung de parcurs.

Ghidele fuseseră înființate în timpul Erei Discordiei, când coloniștii avuseseră de înfruntat tirania unui tip megaloman, pe nume Vincent Lee Vance. Până în acel moment de criză, nu fusese necesar ca cele patru orașe-state ce se străduiau să se dezvolte în preajma coloniilor de origine, să înființeze milițiile. Departamentele de poliție obișnuite fuseseră tot ceea ce trebuia ca să mențină legea și ordinea în noua lume.

Când Vance și fanaticii săi acoliți începuseră să terorizeze orașele-state, aceștia își planificaseră asalturile prin rețeaua de catacombe subterane ale extraterestrilor, care traversau planeta în cruciș și în curmeziș. Ciudata energie psi extraterestră care radia prin labirintul de tunele le oferi un armament neconvențional care nu le oferea garanția că, în cel mai bun sau în cel mai rău caz, nu ar fi fost riscant în cel mai înalt grad pentru aceia care o foloseau.

Labirintul de sub pământ le oferi propria-i artilerie naturală sub forma unor potențial letale mingii de foc volatile - o energie verde-acid, cunoscută în mod tehnic ca manifestări MEDI. Acronimul desemna manifestarea de energie disonantă și instabilă. Mingiile de foc de un verde sinistru erau denumite fantome, deoarece se înălțau, stranii și imprevizibile, printre tunele, asemenea celor mai multor apariții spectrale.

Anumiți indivizi cu neobișnuite însușiri parapsihice - cunoscuți în mod obișnuit ca vânători de fantome - puteau controla și manipula fantomele, transformându-le în arme. Marea majoritate a vânătorilor de fantome erau bărbați, deoarece capacitatea paranormală de a mânui furtunile de energie generate de MEDI erau legate de unii hormoni masculini.

Orice copil care mergea la școală cunoștea povestea. Vincent Lee Vance recrută vânătorii de fantome pentru armata sa de renegați. Statele-orașe ripostară prin crearea milițiilor cunoscute ca ghide ale vânătorilor de fantome, în cele din urmă, coloniștii reușiră să pună capăt rebeliunii, mulțumită unanim recunoscutelor acțiuni eroice ale ghidelelor.

După Era Discordiei, Ghidele nu au fost niciodată desființate, în schimb, acestea au văzut oportunitatea de aur de a face să încolțească o nouă piață. Explorarea și excavarea catacombelor extraterestre a devenit cu repeziciune o imensă afacere. Sute de savanți, corporații și companii finanțate de persoane particulare erau dornice să plece în subteran, pentru a se lua la întrecere în căutarea de antichități extraterestre de valoare și cercetarea secretelor de mult pierdute. Și toți aveau nevoie de echipe de vânători de fantome, ca să protejeze grupurile de rătăcitoarele mingi de energie extraterestră. Era nevoie de o fantomă ca să ucizi altă fantomă, și doar vânătorii de fantome puteau să facă treaba aceasta.

Ghildele oferă prin contract serviciile membrilor ei aceluia care doreau să îi angajeze. Peste ani, organizațiile, conduse de o serie de bărbați ambițioși și abili, devenim instituții secrete puternice, legate prin misterioase tradiții și Legea Ghildei.

Istoria se repetă cu prilejul recente descoperiri a unei păduri tropicale subterane imense. În mai puțin de câteva luni, Ghildele, conduse de Cooper Boone, șeful Ghildei „Răsăritul Aurorei”, se mișcaseră cu rezeziune, devenind sursa principală de ghizi și paznici dc corp pentru căutători, para-arheologi, vânători de comori și alții caic doreau să exploreze jungla.

Existau unii - Celinda se număra și ea printre aceștia - care considerau că Ghildele se aflau doar cu o treaptă sau două deasupra bandelor criminale.

- Nu îmi imaginez că o să îmi spui de ce este interesată Ghilda din Cadence de relicva mea, zise ea.

Davis îi zâmbi în felul lui, cu un zâmbet abia schițat:

- Unul dintre lucrurile pe care le ofer clienților mei este garantarea confidențialității.

- De ce te-a angajat Ghilda pe tine? întreba ea. Apoi ridică o mână în sus și îl opri să îi răspundă. Stai, lasă-mă să ghicesc. De obicei, Ghilda își încredințează afacerile lor oamenilor care au legături cu organizația. În Cadence trebuie să existe o jumătate de duzină de firme particulare de investigație și pază care dețin și lucrează cu vânători pensionați. Firma ta este una dintre aceste companii? El o contemplă cu o expresie de respect:

- Provin dintr-o familie de vânători. Dar în cazul meu lucrurile s-au petrecut un pic diferit.

- Înțeleg.

Vești mai mult decât rele. Provenea dintr-o familie din Ghildă. Conform tradiției, oamenii din Ghildă se căsătoreau cu alți oameni din Ghildă. Era unul dintre acele obiceiuri care, după părerea ei, contribuiseră la păstrarea originilor organizației, până la a deveni un veritabil fluviu principal.

Cum se putuse înșela așa de rău în privința lui? Prea mult pentru puterile sale de medium!

Dar, în modul cel mai jalnic, nici toată decepția din lume nu îi descuraja reacția intuitivă inițială, referitoare la Davis Oakes. Ceva anume la el îi răscolise simpirile, le concentrase. Probabil ca în cazul unei insecte-de-chihlimbar-lichid. Mica insectă proastă se lăsase atrasă dc rășina ademenitoare, strălucitoare, o luase la plimbare, rămăsese țintuită și - *hopa!* - substanța se întărise în jurul ei, și ea fusese prinsă în capcană pentru totdeauna.

- Mă tem că o să-ți cer să îmi dai mie artefactul acesta. Davis caută în interiorul hainei și scoase un carnet de cecuri, îți voi restitui contravaloarea, plus un suprapreț de o mie pentru problemele create.

- Un suprapreț de *o mie*? Era uluită. Valorează așa de mult pentru Ghildă?

- Clientul meu este foarte dornic să recupereze relicva, să zicem. O mie cinci sute?

Aroganța ofertei o înfurie.

- Ce se întâmplă dacă refuz s-o dau? întrebă ea.

El scoase un stilou, puse carnetul de cecuri pe birou și începu să scrie:

- De ce ai vrea să faci asta?

- Dumnezeule, habar n-am! Ea își desfăcu brațele larg. Poate deoarece l-am cumpărat în mod legal. Am primit chiar și chitanță,

- Relicva a fost furată. Dumneata nu ești proprietarul legal.

- Poate doar fiindcă nu îmi place ca Ghilda să își închipuie că are dreptul de a-mi trimite năvală un detectiv particular și să mi-o ia fără o explicație adecvată.

El nu își ridică privirea din carnetul de cecuri:

- Aceasta este treaba Ghildei, domnișoară Ingram.

- Îmi place asta, spuse ea, fără să se deranjeze să își ascundă dezgustul.

El se uită spre ea:

- Ce îți place?

- Îți închipui că *treaba Ghildei* înseamnă o explicație potrivită. Își încreți nasul a scârbă. Aceasta e atât de specific Ghildei!

El se îndreptă de spate, își puse stiloul înapoi în buzunar, rupse fila cecului și i-o întinse:

- Poate că ăsta va compensa lipsa unei explicații complete.

Ea luă cecul și îl citi cu atenție. Acolo era scris clar, cu caractere apăsate, *două mii de dolari*. Putea face o groază de lucruri cu două mii de dolari. Să își plătească chiria, să își cumpere niște afurisit de necesare haine noi, să se răsfețe în câteva restaurante la modă...

Ea sfâșie fila de cec în două cu mișcări foarte încete și apoi așează jumătățile una peste cealaltă și le rupse în patru.

El o privea cu o expresie politicos întrebătoare.

- Nu e de ajuns?

- Nu există nici o sumă de bani pe care să o accept cu sufletul împăcat de la Ghildă. Ea se înfiora. De fapt nu vreau nimic de la organizație.

- Ai de gând să îngreunezi situația?

- Absolut deloc. Îi adresă un zâmbet mic, încordat. O să ai artefactul acesta stupid, deoarece ultimul lucru pe care îl doresc e să fiu implicată în afacerile Ghildei.

- Ești sigură că nu vrei să accepți banii?

- Absolut sigură.

- Îți dai seama că aceasta înseamnă că Ghilda din Cadence îți este acum datoare cu o favoare? spuse Davis, pe un ton neutru.

- Nu, categoric nu. Era îngrozită. Ghilda nu îmi datorează nimic.

- Dar știi că ei zic că Ghilda își plătește întotdeauna datoriile.

- Pentru mine sună ca un adevărat scenariu de coșmar. Uite ce e, o să fac o înțelegere cu tine. Îmi poți mulțumi pentru că îți dau artefactul, dar să nu îi pomenești clientului dumitale numele meu.

El se gândi puțin la asta și apoi încuviință, cu expresia lui sobră:

- Dacă asta dorești... Nu văd cum a păstra secret rolul dumitale în treaba asta va însemna că îmi încalc obligația profesională față de clientul meu.

- Îngrozitor! Ea se îndreptă spre ușă, o deschise brusc și îi întinse mâna, cu relicva în palma deschisă. Bună ziua, domnule Oakes. Nu aș vrea să zic că mi-a făcut plăcere, dar a fost interesant.

El își luă servieta și o luă spre ușă, oprindu-se chiar în fața ei.

- Ești o pețitoare bună, domnișoară Ingram?

- Cea mai bună.

- Am observat că nu porți verighetă. Consider că asta înseamnă că nu ai fost în stare să îți găsești un partener și pentru dumneata.

Știu că se înroșise, dar se strădui să își păstreze calmul:

- Ce spirit de observație ai!

- Probabil că da! încuviință el. Eu am fost căsătorit de probă o dată.

- Pot zice, după tonul vocii tale, că treaba nu a mers.

- Nu, spuse el. Din fericire pentru amândoi, am descoperit acest lucru cu puțin timp înainte ca nunta să transforme căsătoria într-una nereușită.

- Înțeleg, zise ea cu răceală. Îmi pare rău că ai trecut printr-o asemenea

experiență nefericită. Tot ce îți pot spune este că ceea ce ți s-a întâmplat duminică reprezintă o anomalie. Statistic vorbind, șansele de a face o căsătorie bună cresc semnificativ când angajezi un consultant matrimonial priceput și informat.

- Poate că da. El ridică din umeri. În ceea ce mă privește, sunt foarte hotărât să mă lipsesc de toată treaba asta cu „fericiți până la adânci bătrâneți”.

Ea îl fixă uimită cu privirea. Foarte puțini oameni se învârteau prin preajmă anunțând că intenționau să sară peste *fericiți-până-la-adânci-bătrâneți*. Chiar dacă unul era personal convins să evite căsătoria, presiunea familiei și a societății se dovedeau foarte puternice pentru majoritatea oamenilor. Cei care nu luau mariajul în serios descopereau că, într-un punct oarecare al vieții lor, carierele li se împotmoleau, invitațiile de la cei de-o vârstă - căsătoriți cu toții - încetau, iar oamenii începeau să se uite la un individ necăsătorit ca la ceva foarte ciudat.

În ciuda supărării sale, instinctele ei de consultant protestară imediat.

- Niciodată să nu spui niciodată! spuse ea cu convingere. Sunt sigură că persoana potrivită pentru dumneata va apărea cândva. Nu putea să creadă că, pentru o vreme chiar, se gândise că de fapt ea era acea persoană.

- Da, cum să nu. Nu părea deloc convins. Dar dumneata?

- Eu? Doamne Dumnezeule, aceea era vocea ei? Cuvântul care ieșise sunase ca un chițait.

- Ai vreo relație cu cineva în momentul de față? o întrebă el cu un aer teribil de răbdător.

Treaba începea să devină supărătoare. Își dresă vocea și încercă să pară nepăsătoare.

- Nu, acum nu. Am avut o viață tare aglomerată în ultima vreme. O nouă slujbă, știi și dumneata cum e.

- Te-ar tenta să ieși la o cină și să vorbești și altceva în afară de căsătorie și relicve?

Ea păli:

- Cum?!

El zâmbi. Îi putea vedea ardoarea erotică din ochi. Energia psi zbârnâia în aer, a ei, ca și a lui. O șoca să constate că înlăuntrul său totul părea să înceapă a se topi.

- Mă încercă o presimțire că o întâlnire cu dumneata ar putea fi interesantă. El făcu o mică pauză. Sau am înțeles eu greșit semnalele? Dacă da, îmi cer scuze.

Îndrăznise să sară de la un subiect la altul, provocând-o.

- De obicei nu mă întâlnesc cu... începu ea.

- Vânători. Da, am avut această impresie. Dă-mi voie să lămuresc o problemă: deși provin dintr-o familie a Ghildei, nu mi-am trăit viața ca vânător de fantome.

- Eram pe punctul de a spune că de obicei nu îmi dau întâlniri cu oameni cunoscuți la serviciu.

- Nu sunt un client.

Ea inspiră profund. În ciuda șabloanelor psi incredibil de seducătoare ale lui, ei doi nu aveau nimic în comun. Chiar dacă treceau de acest impresionant obstacol, îi dăduse foarte clar de înțeles că pentru ei nu exista un viitor împreună pe termen lung. O întâlnire cu un bărbat, în asemenea circumstanțe, încălca toate regulile aranjamentelor matrimoniale, dar în întreaga ei viață nu simțise niciodată așa ceva pentru niciun bărbat. S-ar putea să nu mai întâlnească vreodată pe cineva care să aibă acest efect asupra simțurilor sale. De ce oare nu ar trebui să profite de ocazia de a încerca un experiment romantic?

Își ridică din nou mâna, ca să o atingă pe Araminta.

Ar trebui să fie un experiment teribil de discret, desigur. Consultanții

matrimoniali profesioniști trebuiau să fie excesiv de grijulii în privința reputației lor.

- Păi, presupun că ar putea fi în regulă, spuse ea.

- Ești liberă diseară?

Ea încetă să o mai mângâie pe Araminta. Putea să facă asta.

- Da, de fapt chiar sunt, răspunse Celinda. Un gândi se ivi cu întârziere în minte. Nu pot sta până târziu, deoarece urmează să plec mâine dimineață din oraș și încă mai am de făcut unele bagaje de ultim moment. Dar diseară este categoric sigur.

Minunat! Făcuse lucrurile să sune exact ca într-o poveste cu Chihlimbăreasa. După miezul nopții, minunata ei caleașca de chihlimbar se va transforma într-un dovleac uriaș și un pantof va fi pierdut.

- Dacă îmi dai adresa, vin să te iau la șapte. Îți promit că vei fi acasă înainte de miezul nopții.

- Adresa mea... repetă ea. O străbătu un slab fior rece de nesiguranță. Ce știa ea oare cu adevărat despre Davis Oakes? Trebuia să se întâlnească cu el și probabil că nu mai gândea limpede, deoarece stătea prea aproape de el și faptul acesta îi răvășea toate simțurile.

Era proprietarul unei firme de pază și protecție, își reaminti sieși. În regulă, avea Ghilda drept client, dar și o relație de colaborare cu un detectiv de poliție, ceea ce ar fi părut să indice faptul că nu era un asasin în serie. În plus, nu se simțea pregătită să o rupă chiar cu *toate* regulile. Siguranța, mai întâi.

Arboră ceea ce spera să fie un zâmbet strălucitor, plin de încredere:

- De ce nu ne-am întâlni la restaurant? O să iau un taxi.

În ochii lui licări amuzamentul:

- Tipul de om-precaut, eh?

- Noi, cei din domeniul afacerilor dc consiliere matrimonială, avem tendința de a exagera în materie de precauție, când vine vorba de soiul acesta de lucruri. Primele întâlniri sunt înșelătoare. Dacă ambele părți își asumă responsabilitatea pentru a se implica și de a desemna un loc de întâlnire, tensiunea devine mai mică.

- Sună de parcă ar fi scos dintr-un fel de manual de întâlniri.

- Așa și este. Se numește *Zece pași către o Convenție de Căsătorie: Secretele peșitorului profesionist*.

- Din moment ce noi discutăm despre o întâlnire, și nu despre o Convenție de Căsătorie, putem să uităm de cartea de reguli, spuse Davis. În regulă, ce părere ai de „Verdigris” din Cartierul Vechi? Te voi aștepta în hol.

- Sună drăguț.

El își întinse mâna:

- Dacă nu te superi, acum o să iau relicva. Cu cât mai repede i-o duc clientului meu, cu atât mai bine.

Ea își dădu seama cu întârziere că încă mai strângea artefactul între degete.

- Desigur.

Se pregătea să i-1 ofere, când Araminta deveni brusc o fiară. Chicoti ascuțit în urechea Celindei și se transformă complet într-un fel de animal de pradă. Apărură pe neașteptate cea de-a doua pereche de ochi, unii de culoarea chihlimbarului, pe care îi folosea la vânătoare și o mulțime de dinți. Forma ei de minge din scame se alungi, dând la iveală un trup mic, sinuos și încordat și toate cele șase labe.

Ea sări jos, direct pe brațul întins al Celindei, înșfacă relicva și făcu un salt pe podea. Cu prada prinsă ca într-un clește între cele două labe din față, o luă la fugă prin ușa deschisă și dispăru.

- Araminta, vino înapoi! strigă Celinda.

Se repezi afară, pe coridor, și o văzu pe Araminta țâșnind pe după colț. Alergă după ea. Când dădu colțul, ajunse exact la timp ca să zărească iepurele de praf dispărând pe ușa deschisă a casei scării.

Jana Pace, consultanta care își avea biroul chiar lângă al Celindei, ieși în fugă din direcția aceea, țipând strident:

- *Un șobolan! Tocmai am văzut un șobolan! Mă duc să chem îngrijitorul!*

Jana se îndreptă parcă zburând în direcția biroului ei, ca să telefoneze.

Celinda ajunse dintr-un salt la capătul scărilor și se uită în jos. Nu se zărea nici urmă de Araminta.

Auzi pașii lui Davis în spatele ei. Acesta se opri și privi peste umărul ei la casa scării, acum pustie.

- Mă cam încerca pe mine senzația că acest caz devine puțin prea lesnicios, spuse el fără nici o intonație.

- Hei, nu e vina mea că Araminta a fugit cu relicva! Ochii lui se îngustară:

- Este iepurele tău de praf.

- Araminta *nu îmi aparține* mie! Este o camaradă, este foarte independentă și evident consideră artefactul drept jucăria ei. Pot să pariez că o să îl ascundă pe undeva.

- În care caz îl va restitui, în cele din urmă.

Ea îl cunoștea de mai puțin de patruzeci de minute, dar aflase destule despre Davis Oakes ca să își dea seama că nu era genul care să renunțe cu ușurință, ci un bărbat care, odată ce își propusese un obiectiv, nu se lăsa până nu și-l atingea. Mai mult chiar, el lucra permanent pentru Mercer Wyatt, ceea ce însemna că era sprijinit de toată puterea de influență a Ghildei. Ce șanse îi rămâneau unui mic iepure de praf ?!

Trebuia să găsească o cale pentru a o feri pe Araminta de primejdie.

Își frecă dosul palmei drepte de ochi și își puse un tremur în voce:

- Araminta a fugit probabil dintr-un anumit motiv. O să îmi fie tare dor de ea. Era micuța mea prietenă.

- Îți pot spune din experiența mea că iepurii de praf, odată ce s-au atașat de o ființă umană, sunt teribil de fideli, zise el, fără vreo umbră de simpatie în glas. Micuța ta prietenă se va întoarce. Probabil că te va aștepta diseară, la întoarcerea acasă.

Era prea mult pentru un simplu amuzament. Cu toate acestea, ea suspină și clipi cu înverșunare, de parcă încerca să stăvilească un torent de lacrimi.

- Am cartea dumitale de vizită, domnule Oakes. Ea adăugă vocii sale un suspin delicat. Îți voi da un telefon, dacă își mai face vreodată apariția și aduce relicva înapoi.

- Așa să faci! Se îndreptă spre hol. Acum o să mă scuzi, dar am niște treabă de făcut. Ne vedem diseară, la șapte.

Aceasta o îngheță. Își dresе glasul:

- Eu... Ei, eu am presupus că această nouă evoluție a evenimentelor anulează probabil întâlnirea.

El se opri și se uită înapoi spre ea:

- Mai ghicește o dată, domnișoară Ingram! Dumneata și cu mine urmează să ne petrecem o grămadă de timp unul în compania celuilalt, până când reapare afurisita aceea de relicvă.

Ea recunoștea o amenințare când auzea una.

- Să nu îți fie cu supărare, domnule Oakes, dar nu cred că în aceste împrejurări seara de astăzi va fi una plăcută pentru niciunul dintre noi. Ce ai zice să

amănăm stabilirea unei întâlniri până când vom vedea dacă Araminta se întoarce sau nu cu artefactul?

- Nicio șansă, spuse Davis. Apropo, *în aceste împrejurări* poți să îți iei adio de la ideea unui taxi care să te aducă la restaurant. Ceva îmi zice că e posibil să nu te arăți.

- Oh, Doamne Dumnezeule, dacă am spus că voi fi acolo, voi fi!

- Te iau eu.

- Nu îmi știi adresa.

- Nicio problemă. Sunt detectiv particular, îți aduci aminte? Descopăr chestii. Ai face mai bine să crezi că te voi găsi.

CAPITOLUL 3

EA TREBUIE SĂ FI CONȘTIENȚIZAT energia care pulsase între ei. Nu se putea să fi fost el singurul care simțise că o încărcătură de unde paranormale de mare intensitate ricoșa înainte și înapoi acolo, în biroul ei. Sau fusese?

Davis ieși din ascensorul garajului și își parcurse drumul printre șirurile de mașini, către locul unde își lăsase Phantom-ul său. Era încă pe jumătate ațâțat.

Când ajunse la mașină, Max îl aștepta. Iepurele de praf moțâia pe bancheta din dreapta șoferului, în poziția lui preferată, întins pe spate, cu toate cele șase lăbuțe în aer. Când Davis deschise ușa, el se încordă, își deschise ochii albaștri și scoase niște sunete slabe ca un chicotit.

- Hei, sus, amice!

Își îndepliniră scurtul lor ritual de salut, care consta în mângâierea lui Max pe capul lui îmblănit și balansarea acestuia în față și în spate.

- Ar fi trebuit să te iau cu mine, spuse Davis. Poate că mi-ai fi salvat ziua de la dezastru. Să iei un iepure de praf ca să prindă alt iepure de praf, am zis eu mereu. După cum se arată, avem o grămadă de probleme.

Așeză servieta jos, în fața banchetei din dreapta șoferului. Max făcu o săritură pe spătarul acesteia, de unde avea o priveliște excelentă. Max adora să meargă cu mașina.

În loc să pornească motorul, Davis stătu un timp pe loc, cu mâinile odihnindu-se pe volan, încercând să își reprime senzația nefamiliară de anticipare și excitație flămândă ce i se revărsau prin vene.

- Blestemul aproape m-a doborât din picioare, Max. Mă simt de parcă aș avea din nou nouăsprezece ani. Și nici măcar nu arată de parcă ar putea fi angajată să citească știrile de seară pe prompter. Ei bine, vreau să zic că e atrăgătoare. Dar nu în felul obișnuit. E, nu'ș cum să zic, *deosebită*.

Max scoase niște sunete neinteligibile.

Deosebită. Asta era, se gândi el. Nu era perfectă. Conform experienței sale, perfecțiunea era plăcută doar de privit, dar nu era niciodată interesantă pentru multă vreme. Perfecțiunea nu-ți stârnește vreodată curiozitatea. Nu ridică niciodată întrebări. La cineva perfect, toiul e de suprafață. Știi, în străfundul ființei tale, că, în cele din urmă, ce e perfect urmează să devină plictisitor pe termen lung.

Nu, Celinda Ingram nu era perfectă. Termenul cu care o putea defini, se gândi el, era „fascinant”, fascinația implica mereu oarecare riscuri.

El se uita prin parbriz la Sliderul parcat nas în nas cu Phantomul și evoca în minte imaginea misterioasei femei din biroul aflat la patru etaje deasupra lui.

Păr de culoarea chihlimbarului concentrat, întunecat, prins într-un coc sobru

la ceafa, o pereche de şuvițe care atârnau în fața delicatelor ei urechi. Ochi mari, verzi-căprui, gură delicată, nas și bărbie pline de hotărâre. Avea o anume eleganță și demnitate. Lui îi plăcea așa ceva la o femeie, îi plăcea să știe că aceasta se gândea suficient de mult la ea, încât să se poarte ca o regină.

Mai simțise și un murmur de putere. Purta o brățară de chihlimbar pe încheietura brațului stâng. Putea să fi fost o exprimare a modei, se gândi el, dar putea să fi fost ceva mai mult. Oricine putea genera o slabă energie psi, dar talentele puternice de para-rezonator, ca cel pe care îl avea el însuși, purtau adesea chihlimbar de diferite tipuri, pentru a-i ajuta să concentreze și să focalizeze acea energie.

Indiferent la ce se va fi așteptat el când pornise împreună cu Martinez să îi dea de urmă Celinei Ingram, aceasta nu însemnase nicidecum apariția inexplicabilă a unei stări de excitație sexuală care îl făcuse să își dorească să o arunce pe umărul lui și să se piardă împreună cu ea într-o pădure tropicală.

Cum dracu' putea să fie pețitoare?! Nu avea încredere în niciuna, nu și după acel fiasco al logodnei sale cu Janet.

Dar ce dracu', nu umbla după ceva pe termen lung! Putea să scape de treaba cu căsătoria. Se întreba de ce nu era căsătorită. Și apoi îi mulțumi chihlimbarului său aducător de noroc că nu era.

- Dacă nu altceva, urmează să fie o seară cu adevărat interesantă, Max.

Gândul îl înveseli. Nu mai avusese o seară cu adevărat interesantă de nici nu își mai amintea când. Chiar de la eșecul legăturii sale cu Convenția de Căsătorie, el se dedicase afacerilor, în totalitate. Viața era mai simplă în felul acesta. Cel puțin așa fusese până astăzi.

Porni motorul Phantomului. Dădu înapoi și apoi ieși din garaj, îndreptându-se către biroul lui din Cartierul Vechi.

Puțin mai târziu, cu Max pe umăr, deschidea ușa birourilor companiei "Oakes Security".

Trig McAndrew, care stătea la biroul de recepție, își ridică privirea pe deasupra computerului. Țeasta rasă a capului său pleșuv strălucea în luminile de deasupra. La fel ca și inelul de aur din ureche.

Trig era clădit în același fel ca și construcțiile din era colonială: nu foarte înalt, însă solid ca o cărămidă așezată jos, la temelie. Arăta de parcă era un luptător profesionist de sumo. Tatuajele lui complicate întăreau această impresie.

- Ceva noroc, șefule? Fiecare cuvânt sună de parcă fusese târât prin pietriș zdrobit.

- Da și nu.

- Urăsc răspunsurile de soiu' ăsta.

- Și eu la fel.

Max sări de pe umărul lui Davis, ateriza pe birou și îl salută pe Trig cu un chicotit slab.

- Care-i șmecheria, uriașule? Trig îl bătu ușurel pe vârful capului și apoi se uită în sus la Davis. Deci, ce s-a întâmplat?

- Persoana care o interesa pe Martinez și pe care am intervievat-o avea relicva în posesia sa, spuse Davis. În mod evident, ea dorea să mi-o dea mie. Dar, prin ceea ce poți numi o coincidență uimitoare, iepurele ei de praf a fugit cu aceasta exact când eu aproape că pusesem mâna pe ea. Iepure și relicva dispărură.

Expresia lui Trig nu se schimbă:

- Un iepure de praf fuge cu artefactul clientului nostru? Fiecare cuvânt era foarte grijuliu spațiat.

- Domnișoara Ingram zicea că iepurele crede că relicva este o jucărie, ceea ce înseamnă că micul nemernic o va aduce curând acasă. Iepurilor de praf nu le place să fie despărțiți de jucăriile lor vreme îndelungată.

- O să fie un pic cam greu să îi explicăm domnului Mercer Wyatt acest lanț de evenimente, observă Trig.

- Nu intenționez să îi povestesc domnului Wyatt ce s-a întâmplat. Nu atâta vreme cât există o șansă de a obține relicva. "Ține clientul în necunoștință dc cauză cât mai mult posibil!" este motto-ul companiei. Doar știi asta.

- Ce o să spun dacă asistentul lui Wyatt sună din nou, pentru o informare la zi?

- Ca de obicei. Zi-i că facem progrese.

Trig încuviință. Pentru el, nu era necesară să se spună nimic mai mult. Amândoi știau cât de importantă era recuperarea relicvei pentru viitorul lui "Oakes Security". Era primul caz important pe care îl primea firma de când lumea lui Davis se dusesse la dracu-n praznic, cu șase luni în urmă. O groază de clienți vechi nu mai doriseră să mai riște, după dezastru. El era conștient că dacă o dă în bară, putea paria că nu va mai vedea niciun fel de afacere de la Ghildă sau de la oricare altă corporație de mare clasă.

Trig vorbi disprețuitor:

- Sună de parcă ar trebui mai bine să stai cu ochii pe pețitoare. Dacă nu știa că relicva face o grămadă de parale pentru Ghildă, acum a aflat,

- Nu te teme, am de gând să o țin sub o observație foarte atentă diseară.

- Punere sub supraveghere?

- Cină de rendez-vous.

Sprâncenele negre și stufoase ale lui Trig se mișcă în sus și în jos de câteva ori:

- Îți dai întâlnire cu cineva implicat în cazul pe care îl anchetezi? Nu faci asta niciodată! Credeam că era una dintre regulile tale.

- Ia-o cu titlul de activitate sub acoperire. Ceva mesaje?

- A telefonat Cooper Bone în vreme ce erai plecat. Vrea să îi dai tu un telefon când prinzi ocazia.

- Fir-ar să fie! O să încerc să scap de el. Contează pe mine ca să iau parte la nunta lui de peste două săptămâni.

- Lasă sfada, șefule! Îți este prieten vechi. Trebuie să te duci. Nu există nici o cale de scăpare.

Trig avea dreptate. Era prieten cu Cooper de peste zece ani. Aveau ceva chestii în comun când venea vorba despre haruri ciudate. Boone era acum capul Ghildei „Răsăritul Aurorei”. Urma să se căsătorească peste câteva săptămâni cu Elly St. Clair, fiica unei importante familii ce făcea parte din Ghilda „Răsăritul Aurorei”. Nunta era cu certitudine o afacere colosală de Convenție de Căsătorie, cu toate aranjamentele de rigoare. Davis ar fi preferat să se ducă mai degrabă la dentist.

- Sunt prea bătrân ca să merg pe la nunți, spuse el. Știi cum vine treaba să te arăți la vârsta mea fără o femeie cu care te întâlnești. Imediat toată lumea încearcă să te cupleze cu verișoara de-a doua a surorii prietenului.

- Nu-mi zice mie de asta! Presiunea orașului. Hei, suntem în aceeași barcă, nu-ți mai aduci aminte?! Săptămâna asta am primit trei invitații până acum. Înfruntă treaba cu curaj, e sezonul nunților. Ce altceva ai de făcut?

Davis dădu din cap, mohorât.

- Mai e și altceva?

- Îhî! A telefonat fratele tău. Zicea că vrea să te avertizeze că mama voastră completează să îți facă cunoștință cu o altă candidată.

Un sentiment de tristețe se abătu asupra lui:

- Asta e ziua mea norocoasă.

- Numele doamnei este Nola Walters. După spusele fratelui tău, familia ei este a treia generație care ține de Ghilda din Crystal City. Mămica ta a cunoscut-o prin intermediul unei prietene.

Era exact ce îi trebuia, se gândi Davis. O altă încercare din partea mamei sale de a-1 căsători.

- Unde e corespondența? întrebă el.

- Nu e prea multă astăzi. Vreo câteva facturi. Trig îi întinse un plic alb. Și asta.

Davis luă scrisoarea și se uită la adresa expeditorului. O recunoscuse imediat. Era cea de-a treia scrisoare pe care o primea de la Institutul Glenfield în decursul ultimelor trei săptămâni.

- Mă duc în biroul meu. Întinse o mână spre Max. Hai să mergem, partener.

Max se grăbi să i se urce pe braț și își reluă poziția pe umărul lui Davis.

Davis intră în cabinetul său, lăsă să îi cadă servieta jos, lângă birou, și se așeză. Max se rostogoli pe birou și se îndreptă spre sursa lui preferată de distracție, vasul de cuarț verde în care ținea o movilită de agrafe pentru hârtie. Se așeză pe marginea vasului și începu să scormonească prin mormanul strălucitor.

Davis se lăsă pe spate în fotoliu și își propti călcâiele pe colțul biroului. Bătu ușurel cu plicul pe brațul fotoliului de vreo câteva ori, nehotărât dacă să îl rupă fără a-1 citi sau mai întâi să îl citească și apoi să îl rupă.

În cele din urmă se întinse după cuțitul pentru deschis scrisori, tăie plicul și scoase foaia de hârtie cu antet din interior. Mesajul era identic cu acela din celelalte două scrisori anterioare.

Dragă domnule Oakes,

Mi s-a adus la cunoștință că ați lipsit de la toate întâlnirile la care ați fost programat după plecarea dumneavoastră de la Institut. Vă solicit să telefonați la biroul meu cât mai curând cu putință....

Semnătura din partea de jos a paginii era aceeași, de asemenea: Gordon R. Phillips, DPP. Inițialele însemnau doctor în para-psihiatrie.

Se aplecă peste brațul fotoliului, împinse scrisoarea și plicul în tocătorul de hârtie și porni mașinăria, care scoase un zumzet puternic, în vreme ce dispozitivul transforma hârtia în confetti. Se întinse la loc în fotoliu. Trig avea dreptate. A se întâlni cu cineva implicat într-un caz era împotriva tuturor regulilor.

- Probabil o greșeală, Max.

Max alese o agrafă strălucitoare, coborî de pe buza vasului și i-o aduse.

- Bună alegere, spuse Davis.

Adăugă agrafa lanțului de agrafe care atârna de lampa de citit. Mulțumit, Max se grăbi înapoi la vas și începu să caute o altă agrafa potrivită.

Davis stătu o vreme pe gânduri. Apoi își coborî picioarele de pe birou și deschise computerul. Nu exista ocazie mai nimerită de a face unele cercetări despre Celinda Ingram decât în acea dimineață. Lucrurile se mișcaseră prea repede, începând cu descoperirea cadavrului, după care urmasse contactarea poliției și mersul la noul proprietar al relicvei.

Sosise momentul să arunce o privire mai atentă la întâlnirea lui.

În câteva minute, se pomeni citind un număr de titluri de senzație în tabloidele din City Frequency.

Amanta secretă a unui membru din consiliul local al Ghildei este

pețitoarea elitei orașului.

Următorul era unul pe un ton similar.

Membru de rang înalt al Ghildei din orașul Frequency, implicat în afaceri cu o societate matrimonială.

Mai erau numeroase altele în aceeași manieră. Toate conțineau fotografiile ale Celindei. În câteva putea fi văzută dându-se jos din patul unei camere de hotel. Fotografiile fuseseră acoperite unde trebuia cu o bandă de bun simț, dar era evident că ea purta doar un neglijeu diafan. În fundal se afla un bărbat, care avea un prosop înfășurat în jurul mijlocului, în alte două instantanee, Celinda apărea într-un halat alb de baie, purtând monograma hotelului și în picioarele goale, traversând în fugă o parcare.

Verifică datele. Toate articolele despre scandaloasa poveste erau datate cu patru luni înainte. Scandalul durase aproape zece zile, din momentul în care se declanșase. După aceea nu se mai pomenea deloc despre Celinda Ingram sau despre afacerea ei, „Ingram Connection”.

Căută în cartea de telefon online a orașului Frequency, găsi un număr și îl formă.

- „Ruin View Pizza”!
- Am obținut acest număr pentru „Ingram Connection”, spuse Davis.
- Mda, noi îl avem de o grămadă de vreme. „Ingram Connection” a avut acest număr înaintea noastră. A ieșit din afaceri de câteva luni.
- Mulțumesc, zise Davis și închise.

Max alesese o altă agrafă pentru hârtii. Davis o atașă lanțului și apoi se așeză la loc ca să citească mai în amănunțime unele dintre articolele din tabloide. Povestea senzațională despre pețitoarea care conducea cea mai elitistă agenție de consultanță matrimonială din Frequency City, obsedase ziarele. Aceasta nu era ceva surprinzător. Sexul ilegal se vindea întotdeauna bine. Pune laolaltă un om influent și o femeie a cărei reputație personală era legată de una dintre cele mai importante afaceri și ai ingredientele necesare pentru un scandal perfect.

... Se relatează că Benson Landry, un membru de rang înalt al Consiliului Ghildei locale ar fi implicat într-o afacere fierbinte cu Celinda Ingram, cunoscuta pețitoare. Cei doi au fost fotografiați împreună în împrejurări intime, în ultimul weekend, la exclusivistul hotel „Lakeside Resort & Spa”. Cuplul s-a înregistrat sub nume false, într-o încercare evidentă de a evita priviri curioase. Domnișoara Ingram, a cărei agenție matrimonială de elită, „Ingram Connection”, efectuează doar Convenții de Căsătorie, este cel mai solicitat consultant matrimonial din oraș. Există speculații conform cărora Benson Landry va fi curând înlăturat de la conducerea Ghildei din orașul Frequency, când va ajunge aici șeful actual, Harold Taylor...

Făcu o scurtă cercetare despre „Ingram Connection” și află că agenția își închisese complet ușile, în mai puțin de o săptămână după ce fuseseră făcute fotografiile de la „Lakeside Resort & Spa”.

Nu e de mirare că Celinda păruse atât de îngrijorată de eventuala ei implicare în afacerile Ghildei. Se arsese rău de tot din cauza bărbatului de rang înalt din Ghildă.

Mai făcu o investigație, tot scurtă, în legătură cu Benson Landry. Nu fu nici o

surpriză că Landry corespundea profilului „celui mai cel” dintre vânzătorii de fantome din fruntea Ghildei: un puternic har de para-rezonzator dc energie disonantă, teribil de ambițios, cu indicii de brutalitate și destule omisiuni în relatare care să arate că tipul avea unele secrete bine ascunse.

Davis se uită la Max:

- Mă întreb ce dracu' o fi văzut la el.

CAPITOLUL 4

URA IADUL ACESTA VERDE, dar reprezenta o ascunzătoare perfectă pentru pistol. Îl împinse în interiorul micii grote și îl acoperi cu câteva frunze și ramuri de palmier. Frunzișul era verde, dar nu de nuanța aceluia verde natural pe care îl vedeai la suprafață. Orice lucru de aici, de jos, din pădurea tropicală de sub pământ, era într-un ton straniu de verde fosforescent, la fel ca strălucitorul cuarț care fusese folosit la construcția catacombelor. Chiar și lumina soarelui artificial era de un verde sinistru.

Nu numai culorile erau ciudate în jungla aceea. Cea mai mare parte de floră și de faună avea o vagă asemănare cu plantele și animalele sălbatice de la suprafața Armoniei, dar aici jos, evoluția, modificată de atmosfera din subteran, de construcțiile extraterestrelor și de prezența constantă a unei cantități mari de emisii psi ale mediului, generase numeroase modificări și mutații înfricoșătoare.

Experții elaboraseră teoria că extraterestrii construiseră ecosistemul de sub pământ deoarece cel de la suprafață era toxic pentru copiii lor. Era evident că extraterestrii nu se simțiseră niciodată la ei acasă pe suprafața Armoniei. În mod clar, aceștia își trăiseră cea mai mare parte din viață în vastul labirint de tunele și în încăperile pe care le construiseră sub suprafața planetei. Când creaseră orașele-refugiu de deasupra pământului, le înconjuraseră cu ziduri masive de cuarț verde. Se credea că energia psi care emana din cuarț și de la ceva de aici, din junglă, fusese antidotul a orice va fi reprezentat un pericol pentru ei la suprafață.

El își evalua munca și se consideră mulțumit. Pistolul era bine ascuns, dar i-ar fi fost la îndemână dacă ar fi avut nevoie de el în viitor.

Merse repede printr-un desiș de ferigi înalte. Îl enerva faptul că poarta nu se mai afla în raza sa vizuală. Avea la el un compas rezonant prin chihlimbar, dar instrumente ca acesta nu erau infailibile aici jos, unde existau curenți de energie psi numite râuri-fantomă, care puteau perturba delicatele dispozitive. Îl încerca o spaimă teribilă la gândul că s-ar putea rătăci în junglă.

Aerul umed, fierbinte era aproape sufocant. Urma să plouă curând.

O imensa pasăre verde își luă zborul chiar în fața lui, sperându-1 așa de rău, că scoase un țipăt. Creatura falfâi din aripi cu violență, strigându-și supărarea, și apoi dispăru în baldachinul verde, greu, de deasupra capului.

Zarva constantă produsă de trilurile păsărilor și foșnetul misterios al arboretului îi biciuiau nervii. Era îngrozit de șerpi și insecte. Deocamdată niciuna dintre speciile de aici de jos nu fusese identificată drept letală pentru oameni, dar aceasta nu însemna că ele nu existau. Explorarea junglei se afla abia la început. Ghildele erau în plin proces de căutare și găsimă a unor soiuri speciale de aptitudini psi, care puteau deschide porți către pădurea tropicală. Până atunci nu reușiseră să descopere decât o mână de oameni care să corespundă cerințelor.

Poarta pe care o folosisese el era una care nu fusese deschisă sub auspiciile Ghildei. Nu era trecută pe nicio hartă oficială. Gaura de doi metri înălțime fusese creată

pentru el de unul dintre pacienții clinicii sale pentru cei lipsiți de adăpost și care se întâmplase să posede un neobișnuit tip de talent para-rezonant necesar accesului spre pădurea tropicală. Din nefericire, după ce își terminase treaba, drogatul murise din cauza unei nenorocite supradoze. Însă la ce te poți aștepta de la un consumator de droguri?

Se grăbi către intrare, respirând mai ușor acum, că ajunsese în coridorul de cuarț verde. Ceea ce-1 uimise întotdeauna era faptul că nimic din pădurea tropicală nu îl urmase dincolo de poartă. Acolo, pe pardoseala verde strălucitoare a tunelului, nu se afla altceva decât câte o frunză sau vreo rămurică ori insectă, răătăcite. Toate porțile păreau să genereze bariere de energie invizibile și, pentru cei mai mulți oameni, nedetectabile, care făceau jungla de neatins.

Pășii repede în direcția scării de cuarț, aranjându-și manșetele imaculatei sale cămăși albe, lucrute la comandă. Chiar dacă poliția reușea cumva să facă vreo legătură între el și omor și chiar dacă tipilor le trecea prin minte că își ascunsese arma în pădurea tropicală, nu ar fi fost niciodată în stare să o găsească. Nu exista nici o șansă ca aceasta să fie folosită ca dovadă împotriva sa în fața vreunui tribunal.

Desigur, mai rămânea Ghilda din Cadence. Alvis Shaw îl avertizase că Mercer Wyatt angajase un detectiv care să caute relicva. Nu era niciun secret că Ghilda nu considera că ar fi necesar să respecte subtilitățile legale, când se punea problema să pornească la vânătoare după cineva care îi furase ceva din propria trezorerie.

Dar el se afla în siguranță. Fusese precaut. Și era infinit mai inteligent decât orice om al Ghildei.

Cu toate acestea, acum avea o problemă serioasă. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă noaptea trecută. Era un para-psihiatru strălucit, un expert în citirea oamenilor, dar pentru cine știe ce motiv pur și simplu nu se așteptase ca un hoț terminat și dependent de droguri ca Alvis Shaw să îl tragă pe sfoară. Ticălosul îl amenințase de fapt că o să se ducă la o licitație, să vândă relicva la cel mai mare preț oferit. Nu îi rămăsese altă soluție decât să îl omoare pe Shaw. Nu că nu ar fi intenționat să scape oricum de el, din moment ce s-ar fi aflat în posesia relicvei.

Își dădu seama de nenorocirea care îl lovise abia când îi scotocea muribundului prin buzunare. Shaw nu avea relicva la el.

Chiar când zăcea, gata să-și dea duhul, cu sângele șiroid pe pietrele aleii, ticălosul de Shaw răsesse:

- Am ascuns-o azi-noapte într-un magazin de antichități. Părea să fie locul perfect. Nu o să-i treacă nimănui prin minte să se uite la ea, nu în toată grămada aia de flecuștețe tencuite în jurul ei. Dar s-a dus. Ai dat-o-n bară, omule! Nu o s-o găsești niciodată.

El se dusesse după aceea la magazinul de antichități, sperând că Shaw îl mințise când declarase că relicva era ca și pierdută, dar în cele din urmă fusese nevoit să accepte că hoțul îi spusese adevărul.

Acum nu mai avea de ales. Împotriva convingerilor sale profesionale, va trebui să se folosească de un alt pacient al clinicii pentru oamenii străzii. Bărbatul la care se gândea era un fost vânător de fantome, care fusese ars rău de undele psi și acum se afla sub tratament sever. Pacientul era extrem de fragil, dar starea sănătății acestuia reprezenta un avantaj care îl făcea mai ușor de controlat decât fusese Shaw.

Urcă treptele scării, conștient că încă mai tremura. Era o reacție perfect normală într-o situație de mare stres, își spuse el. Era doctor. Trebuia să știe aceasta.

CAPITOLUL 5

CÂND SE ÎNTOARSE LA LOCUINȚA EI, Celinda o găsi pe Araminta așteptând-o. Iepurele de praf stătea pe balustrada micului balcon care dădea spre Cartierul Vechi. Era complet pufoasă, doar cu ochii ei albaștri inocenți la vedere. Nu se zărea nici urmă de artefact.

Celinda deschise cu un pocnet ușa glisantă de sticlă, o ridică în sus cu o mână și o privi în ochi:

- Unde ai fost? Ești teafără? Te sperii când te știi departe de mine. Nu ai mai făcut asta niciodată până acum.

Araminta chicoti veselă și se cățara pe umărul ei. Celinda întinse mâna ca să o mângâie.

- Să nu mai faci asta, bine? E prea stresant pentru nervii mei.

Araminta murmură în semn de confirmare.

- Ai asuns relicva aceea pe undeva, așa-i? Sper că îți dai seama că Davis Oakes nu are de gând să ne lase în pace până când nu pune mâna pe lucrul acela.

Araminta manifesta o imensă nepăsare. Scoase niște sunete mici, pline de speranță. Celinda le recunoscuse imediat.

- Ți-e foame din nou, nu-i așa? Păi de această dată nici nu mă surprinde. Cine știe de câtă vreme hoinărești pe coclauri, căutând probabil ceva de mâncat! Hai să vedem ce a mai rămas prin frigider.

Deasupra Cartierului Vechi începuse să se lase amurgul. Zidul Orașului Mort căpătase o strălucire ușoară. La căderea întunericului, împrejurimile fosforescente vor imprima vecinătăților înconjurătoare o iradiere slabă, ca de smarald. Celinda considera aceasta ca pe o lumină permanentă.

Îi mai dădu Aramintei o ușoară palmă pe spate. Intrară apoi amândouă în apartament și se duseră în mica bucătărie. Cele mai multe dintre apartamentele din Vechiul Cartier erau mici, și acesta nu reprezenta o excepție. Clădirile fuseseră construite în timpul epocii Coloniale. Prima Generație de coloniști își clădiseră primele lor structuri la umbrele vechilor ziduri care înconjurau fiecare din cele patru Orașe Moarte care fuseseră descoperite: Vechiul Cadence, Vechiul Resonance, Vechiul Frequency și Vechiul Cristal.

De-a lungul timpului, când noile orașe ale oamenilor se înălțaseră și se întinseseră în zonele de provincie, Vechiul Cartier se prăbuși în ruină și decădere. Cele mai multe vecinătăți, cu străzile lor înguste și clădiri întunecate amenințătoare, deveniră loc de adăpost pentru epave umane, femei de moravuri ușoare și faliți.

Deși în unele zone începuseră restaurările și modernizările clădirilor încă mai puteai găsi un apartament ieftin de închiriat în Cartier. Acesta fapt atârname greu în hotărârea Celindei de a închiria în zonă. Când se mutase în Cadence, pentru a o lua de la capăt, avusese un buget foarte strâmtorât. Dar nu numai prețul o adusese în Cartier. Ca și cei mai mulți dăruiți cu harul de puternic para-rezoner, simțurile ei reacționară plăcut la delicatul mediu psi ce se scurgea din vechiul oraș.

Ea deschise ușa frigiderului. Inspecta conținutul acestuia împreună cu Araminta. Mai rămăsese o porție mare de lasagna, niște salată, niște lapte într-o cutie de

carton și o sticlă de vin pe jumătate goală.

Araminta se arată foarte interesată de lasagna.

- Ei bine, o păstrasem pentru cina mea, dar deoarece se pare că voi cina astă-seară în oraș, fie că îmi place sau nu, poți să te servești cu lasagna, spuse Celinda.

Cu o lingură, puse lasagna în farfuria de pe podea a Aramintei și apoi se duse în dormitor și deschise ușa garderobului. Viața ei socială fusese ca și inexistentă, de la dezastrul din Frequency. Nu simțise nici o tragere de inimă să își cumpere altceva mai interesant decât conservatoarele costume de serviciu.

Opțiunile sale din această seară se limitau doar la două posibilități. Rochia foarte roz din husa de plastic transparent nu se punea la socoteală. Era aproape sigură că după ce o va purta la nunta surorii ei nu o va mai îmbrăca niciodată. Rozul nu era culoarea ei preferată.

Contemplă, în schimb, o rochie clasică, neagră, care atârna pe un umerăș. Era cu mâneci lungi și avea un decolteu cuminte. Ultima oară când o purtase, fusese la o înmormântare. Chibzui vreme îndelungată. Conform cu cei *Zece pași către o Convenție de Căsătorie*, negrul era întotdeauna salvator. Pe deasupra, cuvântul de ordine pentru o primă întâlnire era *elegant, nu provocator*.

Pe de altă parte, exista doar o linie de demarcație fină între elegant și mohorât și, așa cum specificase Davis, aceasta nu era chiar începutul unei curtări în scopul unei Convenții de Căsătorie.

Dădu de-o parte niște taioare și studie opțiunea numărul doi, o rochie lucioasă, de un violet închis, cu un decolteu adânc, ce putea fi descris doar drept provocator.

Probabil că numărul doi nu era o idee bună. Indiferent de cum începuse, aceasta nu era o întâlnire adevărată.

Însă o ciudată lipsă de chibzuință părea să fi luat locul obișnuitului ei bun simț. Ce dracu', relicva era problema lui, nicidecum a ei. Aceasta era prima oară când ieșea să cineze cu un bărbat după luni întregi și avea de gând să se simtă bine, chiar dacă trebuia să încalce toate regulile. Se duse să facă un duș, dându-și jos hainele de pe ea în drumul spre baie.

♥♥♥

O oră mai târziu, își punea în urechi o pereche de cercei de chihlimbar și apoi se trase înapoi ca să studieze rezultatul obținut. În ciuda severei lecții de morală pe care și-o ținuse în vreme ce își făcea dușul, nu își putu suprima micul fior de anticipație care îi furnică trupul.

- Crezi că decolteul e prea adânc? o întrebă ea pe Araminta.

Araminta se cocoțase pe măsuța de toaletă din fața oglinzii și se juca cu un tub auriu de ruj. Se uită în sus, în direcția de unde se auzea vocea Celindei și scoase un sunet pe care aceasta îl consideră drept unul de aprobare.

- Nu sunt sigură! Celinda se aplecă în față, examinând în oglindă felul în care cădea drapajul țesăturii suple ale faldurilor decolteului. Erau o mulțime de umbre adânci și niște adâncituri, dar în ansamblu totul arăta destul de decent.

- S-ar putea ca cerceii să fie un pic cam mult, îi spuse ea Aramintei. Dacă există o linie fină de demarcație între elegant și plictisitor, linia dintre a arăta sexy și a arăta ca o târfă este și mai subțire. Ce părere ai?

Sonera de la ușă zbârnâi. Araminta începu să țopăie în sus și în jos, lăsă rujul și se cățăra pe umărul gol al Celindei. Aceasta îi putu simți patru din cele șase labe ale iepurelui de praf strângându-se pe pielea ei goală.

- Atenție la gheare! spuse ea. Avertismentul fusese probabil inutil, Araminta nu o zgâriase niciodată, nici măcar din greșeală.

Noaptea era caldă și umedă. Nu era nevoie de șal. Își vârî picioarele într-o pereche de sandale cu tocuri înalte și se duse jos, în micul hol, ca să răspundă la ușă.

Acum Araminta chicotea cu exuberanță, de-abia în stare să se abțină.

- Șșșșt! murmură Celinda. Dacă îți place așa de mult de Oakes, de ce ai luat-o la fugă cu relicva?

Araminta ignoră desigur întrebarea, dar nerăbdarea ei era totală.

Celinda se opri în fața ușii și se uită prin vizor. La vederea lui Davis, care stătea de partea cealaltă a ușii, pulsul îi crescuse imediat. Arăta de parcă ieșise chiar din inima întinericului, într-o pereche de pantaloni negri, o haină neagră elegantă, pentru ocazii speciale, și o cămașă tot neagră, descheiată la guler. Singurele nuanțe de culoare erau marginile chihlimbarii ale manșetei și cadranul de chihlimbar al ceasului său.

Dar accesoriul cu adevărat uimitor era mingea mare de puf cu ochi albaștri care stătea pe umărul lui. Aceasta explica agitația Aramintei: simțise celălalt iepure de praf !

Uimită, Celinda deschise ușa.

- Nu e de mirare că știi atât de multe despre iepurii de praf, spuse ea.

- Dânsul este Max, zise Davis.

Celinda se trase înapoi, ca să le permită lui Davis și lui Max să intre în micul hol. Uimirea i se transformă în suspiciune profundă.

- L-ai adus pe Max deoarece crezi că acesta poate găsi artefactul pe care l-ai ascuns Araminta?

- Nu, răspunse Davis. Nu din acest motiv l-am luat cu mine în seara aceasta.

- Atunci de ce? întrebă ea, încă îngrijorată.

El zâmbi ușor:

- M-am gândit că, din moment ce noi doi o să fim ocupați, lui o să îi placă, poate, să se împrietenească cu Araminta. Mă îndoiesc că ar fi bine primiți la „Verdigris”. Cred că i-am putea lăsa în mașină, cât timp mâncăm.

Araminta scoase un sunet mai mic și slab. Max răspunse în același fel.

- Ei bine, se pare că se plac, spuse Celinda, încă puțin neliniștită din cauza situației. Cum l-ai găsit pe Max?

- El m-a găsit pe mine. A început să dea târcoale pe la ușa mea din spatele casei, la câteva luni după ce eu am... Davis se întrerupse brusc. Am făcut greșeala să îl hrănesc. Următorul lucru pe care îl știu e că s-a mutat înăuntru.

- Cam la fel mi s-a întâmplat și mie cu Araminta. Am o bănuială că iepurii de praf își aleg ei înșiși oamenii de care vor să se atașeze, din motive care nici măcar nu ne-ar trece vreodată prin minte.

- Misterios lucru iepurii aceștia de praf, fu el de acord. Urmări decolteul cu o privire masculină aprobatoare. Frumoasă rochie.

Ea se îmbujora un pic:

- Mulțumesc. Ce haină minunată!

- Mersi.

Urmă o pauză scurtă. Celinda se gândea la ce să spună sau să facă în continuare. Acum, că regulile împotriva purtării unei rochii provocatoare și a permisiunii ca bărbatul cu care te întâlnești să te ia de acasă fuseseră încălcate, lucrurile păreau să se deterioreze destul de rapid. Fără doar și poate, se afla pe o pantă alunecoasă, dar trebuia să recunoască faptul că era excitant.

- Ești gata de plecare? întrebă Davis.

- Da. Își luă poșeta mică de pe masa din hol și ieși afară. Se opri ca să încuie,

și apoi băgă cheia în poșetă.

Coborâră scările până în holul de la intrare. Ușa din față a doamnei Furnell se deschise cu un pocnet, chiar la țanc, iar Betty Furnell își făcu apariția. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de trening roz, la care asortase o pereche de pantofi de sport tot roz și o grămadă de bijuterii supradimensionate achiziționate de la Shopping Channel. Părul ei alb era făcut permanent în formă de cască, și fața rotundă i se luminase de o curiozitate avidă.

Ea îl măsură pe Davis într-o manieră deloc discretă, după care o țintui pe Celinda cu o privire care simula inocența:

- Oh, bună, scumpo! Ridică micul sac de plastic pe care îl ținea într-o mână. Tocmai mă duceam să arunc gunoiul.

- Bună seara, doamnă Furnell. Celinda ezită, și apoi decise că nu avea altă cale decât să i-1 prezinte pe Davis. Dânsul este domnul Oakes.

Davis îi întinse mâna:

- Încântat, doamnă Furnell.

Betty îi scutură mâna cu putere:

- Văd că și dumneata ai o bestie mică de iepure de praf. Nostimi de tot diavolii ăștia micuți!

- Da, conită! El se uită înspre sacul de plastic. N-ați vrea să vă iau eu gunoiul și să îl duc la container ?

- Cerule, nu! Nici prin cap nu-mi trece, nu când sunteți îmbrăcați atât de elegant!

- Atunci dacă ne scuzați, noi o să ne vedem de drum. Avem rezervare.

- Distracție plăcută! Le ură Betty.

- Așa o să fie! o asigură el.

Pe Celinda o uimi felul evident posesiv în care el o luă de mână, deschise ușa din față și o escortă afară, pe trotuar.

- Să presupun că acesta e alibiul tău pentru seara trecută ? o întrebă el, părând amuzat. Proprietăreasa care poate confirma faptul că ai fost acasă între miezul nopții și ora trei dimineața?

- Doamna Furnell nu ratează niciun eveniment care are loc pe aici.

- Mda, așa am avut și eu impresia. Așa îți întâmpină toți bărbații cu care te întâlnești?

- Habar n-am. Tu ești primul cu care mă întâlnesc de când m-am mutat aici, în Cadence.

- Cam greu de crezut.

Nu era sigură în ce fel să ia afirmația lui, așa că nu spuse nimic.

- De câtă vreme te afli în oraș? o întrebă el, în vreme ce deschidea portiera strălucitorului Phantom 3000 negru.

- De patru luni. Celinda intră în mașină. Acum oare de ce intuiția ei îi spunea că el deja cunoștea răspunsul la întrebarea aceasta? Poate că era din pricina pulsului slab de unde psi care îi parveneau în valuri dinspre el.

Bancheta din dreapta șoferului o legănă asemenea unui iubit îmbrăcat în piele. Araminta sări de pe umărul ei și se cocoță pe spătarul banchetei. Davis închise portiera și înconjură mașina prin față.

Pe furiș, Celinda inhala mirosul inconfundabil de mașină scumpă și încercă să nu pară impresionată. Afacerile de consultantă în domeniul protecției și pazei erau, evident, bine plătite, decise ea. Indiferent ce altceva ar fi fost, Davis nu părea a fi un obișnuit detectiv particular.

Iar când el intră în mașină și se așeză lângă ea, deveni brusc conștientă de

cât de intim și tainic era interiorul Phantomului.

- Unde ai locuit înainte de a veni aici? o întrebă Davis, în vreme ce pornea motorul.

Nu avea nici o îndoială, el o interoga. Ei bine, la urma urmelor era detectiv particular! Nu ar trebui să uite asta.

- Frequency City, răspuse, răcindu-și un pic tonul.

- Încerc doar să fac conversație. Asta se presupune că se face la o întâlnire, nu-i așa? încetini viteza Phantomului ca să ia o curba. Corectează-mă dacă greșesc, dar am impresia că ai prefera să nu discutăm despre viața ta din Frequency.

- Scuze. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Treaba e că trebuie să mă întorc mâine în Frequency ca să particip la o nuntă și nu prea mă încântă perspectiva.

- A cui nunta?

- A surorii mele. Marea tevatură a Convenției. Cunoști povestea cu repetițiile, sunt sigură.

- O, da!

Observă că maxilarele i se încordaseră foarte tare.

- Sunt domnișoară de onoare, adăugă ea.

- Îmi închipuiam că o pețitoare profesionistă se bucură să ia parte la nunți.

Aceasta era o primă întâlnire și nu exista o foarte reală șansă să mai poată exista vreodată o alta. Nu era nevoie să amărască lucrurile scormonind sordidul ei trecut. Îi adresă un zâmbet:

- M-ai înțelege dacă ai vedea rochia, spuse ea.

- Ce rochie?

- Cea pe care o voi purta la nuntă.

El îi aruncă o privire scurtă, curioasă:

- Ce nu e în regulă cu rochia?

- E roz! Toată nunta o să fie în roz. Este culoarea preferată a surorii mele.

- M-am prins. În afară de faptul că tema majoră va fi rozul, te împaci bine cu nunta? Nu este unul dintre acele scenarii de coșmar, în care sora ta se căsătorește cu fostul iubit sau ceva de genul ăsta?

- Categoric nu! Sora mea se căsătorește cu un bărbat minunat. Eu sunt cea care i-a cuplat. Este doar din pricină că mă îngrozește un pic întoarcerea aceasta în Frequency.

- De ce?

- Obișnuita poveste, răspuse ea, încercând să sune cât mai firesc. Nu am un partener pentru nuntă. Când ești expert în domeniu, este o temere deosebită.

Era destul de adevărat până la un punct, dar rămânea cale lungă până la întreaga poveste. Cu puțin noroc poate că el nu își va da seama.

- Crede-mă, ai toată simpatia mea, spuse el, pe un ton care sună oarecum aspru. În vara aceasta și eu trebuie să iau parte la câteva nunți.

- Singur? se hazardă ea.

- Ia-o și așa.

- Păi, e sezonul nunților. Nu că ai avea prea multe opțiuni. Nu există prea multe scuze pentru cineva care se eschivează de la o Convenție de Căsătorie, dacă persoanele care se căsătoresc sunt prieteni sau rude.

Max și Araminta stăteau foarte aproape unul de celălalt pe spătarul banchetei, flectându-se plini de entuziasm,

- Despre ce crezi că vorbesc? întrebă Davis, luând o curbă.

- Cine știe? Celinda întoarse capul ca să se uite la cei doi. Nu am văzut niciodată până acum un iepure de praf interacționând cu un altul. De fapt nu am

văzut niciunul vreodată în realitate, ci doar în fotografii, până când m-a adoptat Araminta.

- Și eu la fel. După ce Max s-a mutat la mine, am vorbit eu un prieten biolog de la Universitate. Mi-a spus că se cunosc foarte puține lucruri despre iepurii de praf. Nu au fost considerați niciodată o pacoste distrugătoare, așa că nu a existat niciun motiv ca să îi studieze.

- Slavă Domnului! Celinda se înfioră. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce s-ar întâmpla, dacă oamenii de știință ar hotărî brusc că iepurii de praf trebuie studiați în laborator.

- Cineva mi-a spus că sunt destul de inteligenți ca să evite o asemenea soartă ingrată.

- Par să fie în stare să dispară ori de câte ori au chef. Araminta se strecoară noaptea afară și nu vine acasă până în zori. Habar nu am unde se duce, sau măcar cum reușește să iasă din apartament.

- Și Max face uneori la fel. Davis încetini la apropierea de semafor. Doar un alt mister al iepurelui de praf.

Conversația căzu. Celinda încercă să se gândească la o cale salvatoare de a o relua.

- Cum e să fii consultant în domeniul siguranței?

El ridică din umeri, atent la semafor.

- Mi se potrivește. Nu îmi imaginez la ce altceva aș putea fi bun. Cum e să fii peșitoare?

Profesia ei era un alt subiect despre care nu dorea să vorbească în seara aceasta. Când ești o peșitoare care s-a specializat în Convenții de Căsătorie, te concentrezi întotdeauna asupra lucrurilor pe termen lung. Aceasta era întâlnirea ei care încălca regulile cu cel mai interesant bărbat pe care îl întâlnise vreodată și era foarte sigură că legătura nu avea niciun dram de izbândă. Pe de altă parte, deja închisese un subiect de discuție în această seară și ea fusese cea care *il întrebase* despre serviciul lui.

- Foarte mulțumitor, când lucrurile merg bine, răspunse ea. Decepționant și frustrant, când nu merg așa.

- Te referi la situații când nu poți găsi o pereche pentru cineva?

- De obicei, să găsești o pereche nu ridică probleme. Ea ezita, gândindu-se la dezastrul din Frequency City. Într-adevăr, există cazuri când este imposibil să căsătorești un client, dar aceste situații sunt din fericire rare. Adevăratele probleme apar atunci când oamenilor nu le plac propunerile mele și refuză fie și să se întâlnească cu un potențial partener.

El îi aruncă o privire rapidă, pe sub sprâncenele ridicate:

- Se întâmplă des?

- Mult mai des decât ar trebui. Din nefericire, când se ajunge la Convenția de Căsătorie, cei mai mulți oameni au idei foarte fixe despre ceea ce își doresc de la un partener. În majoritatea cazurilor, aceste păreri sunt greșite. Există situații când nu pot convinge un client teribil de încăpățânat, care refuză chiar și să încerce să acorde o șansă persoanei recomandată de mine.

- Și ce faci când se întâmplă aceasta?

- Contractul clientului cu agenția este reziliat și i se restituie banii pe care i-a plătit. Consultanții matrimoniali încearcă să evite să devină răspunzători pentru căsătorii nepotrivite. Nu dă bine pentru afaceri, într-un domeniu în care referințele sunt totul.

- Pricep cum vine asta. Până când legislația în domeniu se va mai relaxa puțin, a rămâne înfipt într-o Convenție de Căsătorie proastă echivalează cu o

condamnare la închisoare.

„Vorbește cu o profundă convingere", se gândi ea. Dar va mai dura multă vreme, probabil, până când Davis va fi dispus să se încreadă din nou într-o pețitoare.

CAPITOLUL 6

„TREBUIE SĂ ȘTIE CĂ ROCHIA ARATĂ AL DRACU' DE SEXY pe ea", se gândi el. Probabil că o alesese în mod intenționat, ca să facă o impresie puternică asupra lui.

Nu se putea hotărî dacă aceasta însemna sau nu un lucru bun. Dacă Celinda intenționase să îl stârnească deoarece se simțea atrasă de el, era excelent. Dar mai mult decât ca sigur că ea se juca cu el, în scopul de a-i distrage atenția de la relicvă. Deși, pe de altă parte, se dovedea o seară uimitoare, așa cum anticipase. Frustrantă ca dracu', totuși. El fusese pe jumătate excitat chiar de când o luase de la ușa casei.

Reușiră să treacă de câteva pahare de vin și de cină fără să discute despre artefact. De fapt, trei ore mai târziu, când i se aduse nota de plată, Davis fu uimit să constate cât de mult vorbiseră despre orice, fără ca măcar să atingă subiecte ultrasensibile precum relicve sau Ghilde.

Celinda ori era o expertă când se punea problema artei feminine de a distrage atenția cuiva, ori simțise într-adevăr ceva din fierbințeala pe care o încerca el.

Ea se uită în sus la chelnerul care se întorcea cu o cutie de plastic ce conținea ceea ce rămăsese din porția de pește fript.

- Mulțumesc, spuse ea, luând cutia.

Davis se ridică în picioare:

- Asta e pentru tine sau pentru Araminta?

- Pentru Araminta. Ți-am spus, de la o vreme a început să mănânce ca un animal de fermă. Sunt puțin îngrijorată, sinceră să fiu. Și Max mănâncă mult?

Davis ridică din umeri:

- Pare o cantitate rezonabilă pentru un animal de mărimea lui.

- Ce îi dai să mănânce?

- Se pare că e fericit să mănânce orice aș mânca eu. El zâmbi ușor. Sau beau. Ori de câte ori deschid o sticlă de bere, insistă să îi dau și lui din ea.

- Mă întreb ce or mânca în sălbăticie.

- Mai bine să nu ne întrebăm.

Afară, aerul era ca o mantie caldă, de mătase. Noaptea era luminoasă, cu o tentă strălucitoare de verde în apropierea zidului Orașului Mort. Parcarea mașinii în apropierea restaurantelor și a cluburilor de noapte reprezenta un soi de premiu în Cartier. Davis fusese nevoit să lase Phantomul la un bloc și jumătate depărtare, într-o alee îngustă.

- Ce-ar fi să mă aștepți aici ? îi spuse ei Celindei. O să iau mașina și o aduc înapoi.

- E în regulă, zise ea. Îmi place energia de aici, din Cartier, mai ales noaptea.

„Deci o simțea și ea", se gândi el. Energia nopții se afla pretutindeni, în jurul lor. Ducă-se naibii afurisita de relicvă! O să se ocupe de aceasta mai târziu. Anul viitor, probabil.

Se uită la ea:

- Ai dreptate. Minunată energie.

Ea zâmbi.

El îi luă mâna, savurându-i mirosul de piele feminină, goală și delicată sub degetele lui. Într-o străfulgerare de-o clipă, simțurile sale se deschiseră larg spre

noapte și spre femeia de lângă el. *Ia-o ușor! Nu vrei să o sperii și să o alungi!* Dar ea nu arăta deloc speriată.

Reuși să aștepte doar până când părăsiră strada principală și parcurseră scurtul drum până la aleea plină de umbre, unde parcase Phantom-ul. Se opri în fața intrândului ușii unei case, o întoarse pe Celinda cu fața spre el și o strânse în brațe. Ea nu îi opuse rezistență. Își așează mâinile pe umerii lui.

În ușoara strălucire verde care emana din zidul de cuarț ce se înălța nu departe de capătul aleii, el putu să vadă că ochii ei erau adânci și misterioși, iar buzele ușor întredeschise. Categoriec nu era speriată.

O îmbrățișa mai strâns și o sărută apăsător, lăsând-o să îi simtă năvala care îi înfierbânta sângele.

Ea scoase un sunet slab și mic de nevoie imperioasă. Mâinile ei îi alunecară de pe umeri, mișcându-se împrejurul gâtului lui. Ea își desfăcu buzele doar puțin și îi oferi gustul de fierbințeală copleșitoare pe care îl aștepta.

A o săruta semăna puțin cu a coborî în catacombe și a lua o doză de energie psi extraterestră, doar că un pic mai bună. Acest „ceva” superior îl mătură cu forța unei iminente furtuni de vară. Era sexuală și superior psihică, dar mai era și ceva mai mult, ceva ce îl luase în stăpânire prin surprindere. A o săruta pe Celinda devenise o senzație de *justețe* halucinantă. Ea era exact ceea ce îi trebuise de mai multă vreme decât își putea aminti.

Celinda îi șopti ceva lângă buzele sale, ceva ce el nu înțelese. Degetele ei se înfipseră în părul lui. Îi putea simți sânii delicați zdrobiți de piept.

Simțea că e pe cale să își piardă controlul. Aceasta nu i se mai întâmplase de nici nu mai ținea minte când. În loc să îl neliniștească, se simți brusc într-un mod pe care nu îl mai trăise de ani întregi.

Foamea dinlăuntrul lui crescuse în intensitate. O târî pe Celinda mai adânc, în intrândul ușii și o împinse în peretele de piatră, țintuind-o acolo. Ea îi morfoli lobul urechii stângi. El aproape că atinse orgasmul. Nu îi venea să creadă că își folosea *dinții* pe el!

Își mișcă mâinile în jos, de-o parte și de alta a trupului ei, delectându-se cu conturul sânilor, al taliei și coapselor. Ea nu încercă să îl oprească. De fapt, îi putea simți unul dintre călcâiele elegant curbate alunecându-i între pantaloni. În brațele lui, ea se înfioră puțin.

Îi găsi poalele rochiei și i-o ridică deasupra mijlocului, apoi îi apucă fesele ca într-o menghină și începu să o ridice în sus, așa încât ea să nu aibă altă șansă decât să își înfășoare picioarele în jurul lui și să îl strângă.

Ea icni și își retrase buzele dintr-ale lui.

- Așteaptă! reuși să spună gâfâind. Stai o clipă. Cred că lucrurile au scăpat puțin de sub control în cazul ăsta.

- Celinda... mormăi el.

- Ar trebui să ne răcorim amândoi un pic, zise ea, inspirând profund. Vreau să zic că aceasta nu e chiar o întâlnire adevărată, așa-i? Mai mult o cină de afaceri.

El își veni în fire cu o tresărire.

Ce dracu' avea de gând să facă? O întâlnise abia în acea după-amiază și acum aproape că o strivise de un zid mohorât! Nu avusese niciodată o femeie pe un zid, în viața lui! Îi prinse fața în mâini și rămase cu fruntea sprijinită de a ei.

- Nu știu cum se întâmplă în domeniul tău de activitate, dar trebuie să îți spun că cinele mele de afaceri nu se termină de obicei în felul acesta.

- Nici ale mele, îi spuse ea, cu un zâmbet tremurător.

El deschise gura ca să se scuze. Zgomotul unor pași care se opriră îl îngheță.

Era plin de alți oameni, ieșiți pe străzile Vechiului Cartier, ca să se bucure de noaptea caldă de vară, dar până în clipa aceea el și Celinda se aflaseră singuri pe mica alee. Ascultă mai atent.

- Ce se întâmplă? întrebă șoptit Celinda, încă liniștită.

- Probabil că nimic. El îi vorbi direct în ureche.

- Oh, Hristoase! Prima întâlnire pe care o am în patru luni și sunt pe cale de a fi jefuită, așa-i?!

El îi puse foarte delicat o mână pe buze, s-o facă să tacă. Se întoarse încet, ca să poată vedea intrarea aleii, de la adăpostul intrândului întunecat. Pe fundalul mai luminat al străzii principale din spate se profila o siluetă. Omul era înalt și slab, o sperietoare de ciori sub înfățișarea unui bărbat. Se vedea conturul unui vindiac potrivit de larg. Pe cap avea o șapcă, trasă în jos până deasupra ochilor.

Forma aceea mai ezită câteva secunde, ca și când își căuta prada. După o vreme, o luă grăbit înainte, îndreptându-se spre Phantom.

Davis își apropie din nou buzele de urechea Celindei:

- Rămâi aici!

El îi dăduse o comandă, nu îi făcuse o propunere. Ar fi putut jura că trebuia nu îi plăcuse, dar era prea inteligentă ca să îl saboteze în această conjunctură critică, făcând o scenă, îi dădu drumul și ieși încet din cadrul ușii.

Silueta omului cu șapcă ajunsese la Phantom. Se aplecă în față, ca să se uite prin fereastră în interiorul întunecat.

- Cauți pe cineva? îl întrebă Davis, din spatele iui.

Sperietoarea de ciori încremeni o clipă. Apoi se îndreptă brusc și se răsuci în loc. Davis prinse într-o scurtă străfulgerare trăsăturile supte ale capului ca de mort, și apoi aleea păru să explodeze într-un infern înfiorător de fantomatică lumină verde.

Nu una, ci două mingii de un verde acid de energie psi extraterestră se aprinseră și pulsară de o parte și de alta a trupului său, prinzându-l ca într-o capcană.

Generator de fantomă dublă, se gândi Davis. Nu existau prea mulți vânători care să poată genera o dublă, mai ales în afara tunelelor. Avea un soi de imunitate - era descendentul unui lung șir de vânători - dar niciunul, vânător sau nu - nu ar fi putut supraviețui unui contact apropiat cu această energie mult prea puternică.

CAPITOLUL 7

CELINDA, RĂMASĂ ÎN CADRUL UȘII, urmări îngrozită evenimentele din alee. Unii dintre prietenii fratelui său erau vânători de fantome și îi văzuse că emiteau mici unde MEDI uneori, dar niciunele de această amploare și, cu siguranță, nu două simultan. La lumina vâlvătăii de energie verde eliberată de fantomele gemene, îl putu vedea pe Davis țintuit de peretele de cărămidă.

Auzise mereu că un singur lucru reușea să oprească o fantomă: o altă fantomă. Davis îi relatase că descindea dintr-o familie de vânători. De ce nu le riposta fantomelor acelora cu ale lui? Apoi își mai aminti că îi spusese și altceva: *Am devenit puțin mai altfel.*

Poate că el nu putea să genereze o fantomă. Dacă așa era, se afla într-un

pericol de moarte. Știa destule despre vânătorii de fantome, ca să fi aflat ca persoanele care generau unde MEDI trebuiau să se concentreze foarte tare ca să le păstreze în acțiune. Singurul lucru care îi trecu prin minte, fu să încerce să distragă atenția bărbatului cu șapcă.

Ieși în grabă din cadrul întunecat al ușii și se îndreptă către spectacolul incandescent. Dar înainte ca ea să fi făcut abia câțiva pași, fantomele gemene începură să se răsucească haotic. În secunda următoare dispărură din vedere.

Bărbatul cu șapcă păru să intre în panică. O luă la fugă înapoi, în direcția ei. Davis se luă după el.

Motorul unei mașini urlă în apropiere. O fracțiune de secundă mai târziu, un vehicul negru țâșni de pe alee, aproape s-o izbească. Ea se trase înapoi exact la timp. Unul din tocurele foarte înalte ale sandalelor sale de duminică se răsuci și ea căzu, lovindu-se puternic cu fundul de pământ.

Mașina se opri cu un bufnet la mai puțin de jumătate de metru de locul unde ea căzuse. Geamul din dreptul șoferului era lăsat. Putu doar să perceapă un profil întunecat. Instinctiv, își deschise simțurile. Se afla destul de aproape ca să prindă semnalele de energie psi, la cea mai înaltă cotă de agitație, emise de bărbatul din spatele volanului.

Auzi cum se deschide portiera din dreptul celuilalt loc din față. Bărbatul cu șapcă se aruncă zorit pe banchetă. Șoferul apăsă pe accelerație, îndreptându-se drept către Davis.

În vreme ce Celinda privea, Davis evită mașina cu o săritură, care făcu mașina să îl rateze cu doar câțiva centimetri.

Vehiculul viră pe o altă alee și dispăru, cu cauciucurile scrâșnind.

CAPITOLUL 8

TOCURIILE SALE ÎNALTE răpăiau pe caldarâm.

- *Davis!* Davis, ești teafăr?

Se întoarse și o zări pe Celinda îndreptându-se vijelios spre el. Oare cum reușeau femeile să alerge pe tocure înalte? Unul din marile mistere ale naturii umane!

- Sunt în regulă.

Era o minciună sfruntată. Aproape că o doborâseră chiar sub ochii lui, ticăloșii se căraseră și el trebuise să producă destulă lumină de argint ca să topească chihlimbarul, ceea ce însemna că se îndrepta spre obișnuita ardere și prăbușire. Nu era deloc în regulă în nicio privință. Dar ținând cont de faptul că situația ar fi putut fi un iad cu mult mai rău, el își tinăgă că era îndreptățit să apeleze la un subterfugiu.

- Slavă Cerului! Se opri în fața lui, examinându-l cu teamă. Mă speriasem că ai fost cel puțin pârlit. Nu am văzut niciodată așa de multă lumină fantomatică. Părea ca o scenă scoasă dintr-un film de groază.

- Se numesc generatoare duble. Fantome gemene. Nu mulți vânători le pot crea, mai ales unele așa de mari ca acestea, iar pe deasupra și la suprafață! Tipul e bun.

- Ești sigur că te simți bine?

- Da, răspunse el printre dinți. Dar tu?

- Excelent. Își frecă fundul bine proporționat cu palma. Dar rochia e distrusă.

Ea era deci în siguranță. Deveni brusc copleșitor de agasant:

- Ce dracu' aveai de gând să faci? Că nenorocitul era cât pe-acți să te calce!

Ți-am zis să rămâi acolo, în cadrul ușii!

Ea clipi, uimită de tonul vocii lui și apoi își ridică bărbia, vizibil enervată:

- Din locul în care stăteam, se părea că ai nevoie de o mână de ajutor. Mă gândeam că poate reușesc să îi distrag atenția vânătorului. Am auzit mereu că fantomele se fac praf dacă persoana care le generează e întreruptă.

- Data viitoare să faci ceea ce îți zic, ai înțeles?

A urmat o clipă de tăcere. Ea își dresese glasul cu foarte multă delicatețe:

- Ți se întâmplă o grămadă de asemenea lucruri când ieși la o întâlnire?

- Știi ce? O asemenea întrebare înseamnă să pui punct conversației. Haide, o să te duc acasă!

- Te-ai supărat.

El o luase spre mașină:

- M-ai speriat ca dracu' atunci când ai venit zburând de acolo, din cadrul ușii, și nenorocitul ăla de tip care conducea mașina mai că te-a făcut una cu pământul!

- Crezi că bărbatul cu șapcă voia să ne jefuiască sau să îți fure mașina?

- Mă îndoiesc că pe aici exista mulți pungași ordinari sau hoți de mașini care să poată isca soiul acela de văpaie.

- Davis! Ce se întâmplă? Tu nu ești doar furios pe mine fiindcă nu am rămas acolo. Se petrece altceva aici. Ești sigur că nu ești rănit? Și în orice caz, ce s-a întâmplat cu cele două fantome? Nu te-am văzut să fi generat nicio contra-fantomă. Tipul a vrut doar să te sperie și a fugit?

- Nu. Ajunsese la mașină și apucă foarte strâns mânerul portierei din dreapta șoferului. Se gândea cât de multe îi poate spune, și apoi se hotărî să iasă cu o versiune cosmetizată a adevărului. Ți-am povestit că provin dintr-o familie de vânători.

- Da, știu. Se uită cercetător la chipul lui. Dar spuneai că ai devenit ceva diferit.

- Așa-i. Dar încă mai sunt vânător. Un fel de.

Ea îl privi ținând:

- Vrei să spui că acele fantome au dispărut deoarece le-ai dezintegrat?

- Da.

- Cu ce? Nu am văzut nicio lumină-fantomă.

- Produc energie-fantomă de la capătul spectrului. Este aproape invizibilă pentru vederea umană. Ei o numesc lumină de argint.

- Nu știam că energia-fantomă poate fi generată mai departe de un anumit punct din spectrul luminos.

- E un talent rar și Ghilda ține să îl păstreze secret.

- De ce ?

- În cea mai mare parte din pricina tradiției, spuse el, intenționat vag. Nu mai oferi nicio explicație. Examina interiorul Phantomului. Se pare că Max și Araminta s-au cărat.

- *Poftim?! Tulburată, Celinda se întoarce și se uită atent la locurile întunecate din față ale mașinii. Oh, Dumnezeule, au plecat! Ce o să se întâmple cu ei?*

- Trebuie să se fi strecurat prin fereastra pe care am lăsat-o întredeschisă special pentru ei.

- Poate că s-au speriat când au văzut fantomele gemene și au fugit.

Se îndreptă de spate și privi neliniștită către cea mai apropiată alee cufundată în întuneric.

- Araminta! strigă ea.

Nu se auzi niciun răspuns.

- Se întâmplă să ai o lanternă? îl întrebă pe Davis.

El se uită în gura neagră ca noaptea a aleii. Slaba licărire verde a Orașului Mort nici măcar nu reușea să pătrundă profunzimea amenințătoare ale acesteia.

- Sigur că am, dar nu o s-o folosim ca să intrăm pe alee. Am avut parte de suficientă emoție pentru o singură noapte. Urcă în mașină, Celinda!

- Dar dacă Max și Araminta sunt speriați rău, nu vor putea ajunge singuri acasă.

- Nu mă pot pronunța în privința Aramintei, dar îți pot spune că Max nu ar fi luat-o la goană doar din cauza unei perechi de fantome. Nu și dacă mă știa în apropiere. Presupunerea mea este că din cauze doar de ei știute au plecat în vreme ce ne aflam la masă, cu mult timp înainte să se arate tipul cu șapcă.

O apucă de mână și o împinse spre bancheta din dreapta șoferului cu blândețe, dar hotărât. Ea se strecură în mașină fără niciun chef. El surprinse licărirea fugară, minunată a unei coapse minunate rotunjite. Și ca un bonus, o gaură din rochia violet îi dezvăluie o frântură din chiloții negri de dantelă. Totul din lăuntru lui se crispa într-o nouă încordare. Nu era la fel ca excitarea pe care o trăise deja, înainte de confruntarea din alee. Arsura îl pocni cu putere.

Ea se uită în sus, spre el, cu sprâncenele o clipă împreunate:

- Dar de ce să fi plecat în felul acesta? Panica îi mări ochii. Doamne Dumnezeule, crezi că Max a ademenit-o pe Araminta deoarece are unele intenții cu ea? Poate că el a dus-o undeva ca să o seducă.

Întrebarea ei îl dezmetici din starea pe care i-o crease faptul că avea o priveliște excelentă către ascunzișurile tănuite de partea din față a rochiei și care îl invitau să o seducă. Oftă. Momentul nepotrivit și, categoric, locul nepotrivit! Ghinionul lui!

- Sunt iepuri de praf, Celinda, nu un cuplu de amanți îndrăgostiți. Se vor întoarce când vor crede de cuviință.

- Dacă iepurele ăsta de praf al tău profită de Araminta, am de gând să te fac pe tine personal responsabil de asta!

El preferă doar să se uite la ea și nu răspunde. Ea tresări.

- Îmi pare rău. A sunat ca un fel de tâmpenie, nu-i așa? Vreau să zic că niciunul dintre noi nu cunoaște cum fac iepurii de praf treaba asta, așa că să-i lăsăm în pace, cu obiceiurile lor de împerechere care le plac.

- Nu poate fi mult mai rău decât ale mele, mormăi Davis.

- Ce ai spus?

El se făcu a nu fi auzit întrebarea și închise intenționat portiera. Când se așeză lângă ea în mașină și porni motorul, Celinda se întoarse și îl privi cu o expresie îngrijorată.

- Arăți oarecum ciudat, îi spuse ea.

- Mersi pentru compliment.

- Ai cumva de gând să leșini sau nu?

- Sau nu, răspunde el, intenționat aspru. Cel puțin nu pentru o vreme.

- Poate că ar trebui să conduc eu.

El apucă volanul foarte strâns și luă o curbă:

- Încă mai sunt în stare să conduc.

Nu păru convinsă în întregime, dar se întoarse să se mai uite încă o dată în direcția aleii.

- Cum rămâne cu Max și Araminta?

- Cunosc amândoi drumul spre casă. Cartierul nu este deloc mare. Apartamentul tău se află doar la o jumătate de milă de aici. Blocul meu este la fel de aproape, dar în direcție opusă.

Ea nu îi răspunde, ci doar se răsuci ca să își prindă centura de siguranță. Pe el îl încerca neliniștitorul sentiment că ei îi treceau prin minte o grămadă de lucruri. Aceasta părea să însemne noi necazuri la orizont. Se concentra asupra șofatului, parcurgând drumul înapoi către locuința Celindei, prin labirintul de străduțe înguste și de alei care străbăteau Cartierul Vechi asemenea unei dantele.

- Referitor la această afacere, că ai fi un fel de vânător... Începu Celinda pe un ton suspect de lipsit de preocupare.

„Își pusese prea mari speranțe în faptul că ea va lăsa explicațiile pentru mai târziu”, se gândi el.

- Pentru mine chestia asta nu e o afacere. Se opri la un semafor. „Oakes Security” este afacerea mea. Nu sunt un om al Ghildei.

- Dar poți să dezintegrezi fantome.

- Da. Însă după cum ți-am zis, capacitatea de a emana lumină de argint nu este un talent obișnuit. Acesta e unul din motivele pentru care nu m-am alăturat Ghildei.

- Dar ești un fel de para-rezonzator de energic disonantă, insistă ea, cu precauție, dar hotărâtă.

- Da.

Ea tuși din nou, ușor:

- Pot presupune ca acum te afli în faza pe care ei o numesc post-ardere?

Conversația se deteriora cu repeziciune.

- Este unul din termenii folosiți pentru asta, răspunde el.

- O combinație de adrenalină și testosteron, corect?

- Nu sunt un adolescent, Celinda. Îmi pot ține hormonii în frâu.

- Am auzit despre sindromul post-ardere, continuă ea, pe același ton politicos, neutru. Un mare aflus de testosteron.

- S-ar părea că toată lumea ar fi auzit despre sindromul acesta al post-arderii.

- Da, ei bine, detest să te contrazic, dar femeile vorbesc.

Păi sigur! Iar el putea, într-adevăr, și să își închipuie cam ce spun femeile despre vânătorii care se află în starea de după ardere! Zvonurile erau adevărate și ele contribuiseră puternic la atitudini sociale negative de lungă durată împotriva Ghildei.

Nu era vorba doar despre zvonul care circula, că nu exista nimic mai capabil să aducă un bărbat într-o stare de orgasm gata să explodeze, ca dezintegrarea unei mici fantome de lumină. Însă cu cât mai mare era fantoma, cu atât mai puternică era și riposta fizică. Ceea ce explica de ce mamele își avertizau fiicele să stea departe de vânători și de ce barurile și cârciumile din Cartierul Vechi care furnizau băutură și mâncare oamenilor Ghildei erau obișnuite cu aventuriere, eleve de la școli mixte în căutare de senzații tari și petreceri ale celibatelor.

- Nu te teme, nu am de gând să sar pe tine, spuse el.

- Nu poți învinovăți o doamnă pentru că întreabă asta.

Uimit, el îi aruncă o privire rapidă, cercetătoare. În strălucirea de chihlimbar a luminii semaforului putu să vadă cum i se lăsaseră colțurile gurii.

- Îți dau un sfat. Lumina semaforului se schimbă. El trase de maneta de accelerație. Nu este cel mai bun moment ca să mă tachinezi.

- M-am prins.

- Nu ești speriată? o întrebă el.

- De tine? Nu. Tu te controlezi deplin.

- De unde știi că mă controlezi?

Își ridică un umăr, cu o smucitură ușoară:

- Pur și simplu știu.
- Pari foarte sigură de tine.
- Chiar sunt.

Ar fi dorit să o întrebe ce o făcea așa de afurisit de convinsă că nu urma să se năpustească asupra ei, dar decise că ar fi fost probabil o idee mai bună să înceteze să discute despre orice lucru care avea o cât de mică tangentă cu sexul.

- Am topit chihlimbar cu acea emanație, spuse el, calm. Ai idee ce înseamnă asta?
- Că după asemenea efort ai nevoie să dormi câteva ore?
- Exact! Trebuie să te duc acasă și apoi să mă întorc la locuința mea, înainte să mă prăbușesc.

- Pricep.

Coti după un colț și o luă pe altă străduță îngustă. Mai rămăseseră numai trei blocuri. Putea să facă asta. I se păru că trecuse o veșnicie până când opri Phantomul într-un loc de parcare gol, la curba din fața apartamentului Celindei. El opri motorul, își desfăcu repede centura de siguranță și deschise portiera.

- Nu face nimic, zise Celinda precipitat. Nu trebuie să mă conduci până la scări. O să fie bine.

- Vreau să te văd la ușă.
- Îți ticăie ceasul sindromului de după ardere. Îți trebuie ceva timp ca să conduci înapoi, până la locuința ta.

- Am zis că vreau să te văd la ușa ta, rosti el printre dinți.

- În regulă, ține-o tot așa! oftă ea.

- Așa cum?

- Încăpățânat, tare de cap și dificil.

- Hei, acordă-mi puțin credit! Sunt bun la toate lucrurile acelea!

- Presupun că e adevărat ceea ce se spune. Fiecare cu talentul lui.

leși din mașină în momentul în care el ajunsese pe partea cealaltă și o apucă de mână.

El își dădu imediat seama de greșeală. N-ar fi trebuit să o mai atingă niciodată. Contactul fizic avu asupra lui un efect similar cu a trimite energie prin chihlimbarul rezonant, cu excepția faptului că în această împrejurare nu era numai energia psi care, brusc, se concentra foarte, foarte tare. Se simțea de parcă fiecare moleculă din trupul său era atrasă de femeia de lângă el, revendicând să se ducă mai aproape, să pătrundă în ea.

Era îmbătat de mirosul ei unic, un amestec de șampon de ierburi și de esență pură „Celinda”. Nu dorea doar să o atingă: dorea să îi mângâie fiecare părticică a trupului său, din cap până în picioare. Dorea să o tragă jos, pe pavaj, și să o revendice în felul cel mai profund.

Forța ripostei lui îl prinse cu garda lăsată. Nu se afla în starea de post-ardere standard. Cunoștea această stare, știa cum să o stăpânească. De data aceasta era altfel. Nu dorea doar să facă sex, el o dorea pe Celinda. Nu va exista în noaptea asta nicio femeie. Dacă nu o putea avea pe ea, nu dorea nicio alta.

Te afli în mare belea. Condu-o doar sus și fugi la dracu' de aici, înainte să faci ceva care va strica într-adevăr lucrurile.

Ușa lui Betty Furnell se deschise cu un pocnet, când intrară în holul scării. Betty se uită afară, zâmbind.

- Ei, bună! cântă ea drăgăstos. Ați avut o seară plăcută?

- Încântătoare! răspuse Celinda.

- Doamne ferește, dar ce s-a întâmplat cu rochia ta, scumpo?

- A fost un accident ușor, spuse Celinda.

- Este distrusă!

- Da, consimți Celinda. Mă tem că așa e. Noapte bună, doamnă Furnell.

- Noapte bună. Somn ușor!

Betty închise ușa cu evidentă șovăială.

- Fii pregătit să dai din nou de ea, când o să cobori, îl avertiză Celinda încet.

- Voi fi gata, promise el.

El o însoți pe scară, până la ușa apartamentului și așteptă în vreme ce scoase cheia.

- Sper că Araminta e acasă, zise ea.

- Dacă nu, sunt sigur că se va întoarce până în zori. Când Max iese afară, vine întotdeauna înapoi la micul dejun.

El îi luă cheia, descuie și apoi deschise ușa. Celinda făcu un pas în hol. Și se opri, înmărmurită.

- Am fost călcată de hoți!

El trecu pe lângă ea, în spațiul mic. Cele două sertare ale mesei din hol fuseseră trase și conținutul lor aruncat pe podea. De acolo de unde stătea putea să vadă o porțiune din camera de zi. Canapeaua și fotoliile fuseseră răsturnate. Aerul jilav al nopții năvălea prin ușa deschisă a balconului. „Locul pe unde au intrat intrușii”, se gândi Davis.

- *Avutul meu!* se văicări Celinda. Se precipită să intre în apartament.

Davis o apucă de braț.

- Oprește! Nu ai să intri până când nu mă asigur că nu mai e nimeni înăuntru.

- Dar...

- Aceasta e treaba cu care mă ocup, mai ții minte?! Țin să îți zic că lucrez în domeniul afacerilor de securitate. Așteaptă aici.

- Ezit să mă amestec în treburile tale profesionale, dar ce ai de gând să faci, mai precis, dacă tipul are o armă?

- I-o voi arăta pe a mea. Davis se aplecă și scoase din tocul de la gleznă un pistol mic.

Celinda se uită în armă cu o expresie enigmatică:

- Arată ca un mini mag-defensor.

- Așa și este. Cea mai bună tehnologie de ultimă oră.

- Este ilegal ca cetățenii particulari să posede mag-defensoare, spuse ea cu afectare.

- Mda, am auzit chestia asta.

El intră în apartament și făcu o examinare meticuloasă, rapidă și apoi se întoarse la ușa din față.

- Complet liber, spuse el. Se pare că au venit și au plecat prin ușa balconului.

- Oh, Doamne, *rochia!*

- Ce rochie? întrebă el inexpresiv.

- Rochia mea de domnișoară de onoare, răspunse ea, strecurându-se pe lângă el. Dacă au furat-o hoții, sau au distrus-o, m-a luat naiba. Rachel nu mă va ierta niciodată, dacă nu apar îmbrăcată cu rochia asta!

- Chestia aia nostimă roz acoperită cu plastic? Am văzut-o când am verificat garderobul. Mi s-a părut că e în bună stare.

- Trebuie să mă asigur de asta! Trecu în goană spre dormitor.

„Ceva nu se leagă!” hotărî el. Ei nici măcar nu îi plăcea rochia roz. De ce toată tevatura asta?

Intrigat, se uită în oglinda de deasupra mesei din hol. Din acel unghi, putu să o vadă năvălind în dormitor. Nu se duse la șifonier. În loc de asta, se lăsă în genunchi și privi atent sub pat.

Davis se duse în camera de zi și începu să evalueze mobila.

Celinda reveni în scurt timp, remarcabil mai calmă.

- Rochia e în regulă? întrebă el, politicos.

- Da, e bine, răspunse ea. Trebuie să sun la poliție. Ridică receptorul.

- Las-o baltă.

- Ce vrei să zici? Ea se opri, gata să îl înfrunte. Știu că probabil polițiștii n-or să fie în stare să facă cine știe ce mare scofală. Am auzit că atunci când vin în locuințele jefuite, nu prea mai au ce face. Dar trebuie măcar să reclam.

- Celinda, spuse el, plictisit, motivul pentru care nu le vei telefona polițiștilor e că acestea sunt afacerile Ghildei.

Ea așeză foarte încet receptorul la loc.

- Fir-ar să fie, șopti. Mă temeam eu că ai să spui asta.

CAPITOLUL 9

- ÎN REGULĂ, ZISE EA, afundându-se într-unul din scaunele de bucătărie. Sunt de acord, spargerea asta, după scena aceea ciudată din alee, cu bărbatul cu șapcă pe cap, probabil că nu este o coincidență.

Davis își scoase haina și începu să aranjeze metodic camera,

- Nu, nu este, spuse el. Cineva caută relicva. Posomorâtă, ea îl privi în vreme ce el îndrepta un fotoliu.

- Tot nu înțeleg de ce nu am chemat polițiștii.

- Pentru că ei nu se pricep prea bine la lucruri de astea. Se aplecă să ridice un sertar și îl puse înapoi, la masa de lângă fotoliu. Vor trata aceasta ca pe o spargere de rutină și treaba nu ne va duce nicăieri. Nu au de asemenea nici posibilitatea de a-ți asigura paza douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, de care o să ai nevoie.

Șocul o izbi în plin:

- Despre ce tot vorbești tu acolo?

- Despre un bodyguard.

Ea îl privi țintă, simțindu-se de parcă o lovise trăznetul. Se alegea praful de noua ei carieră. Doamna Takahashi fusese foarte înțelegătoare în privința fiasco-ului său din Frequency City, dar aproape sigur că va încheia socotelile cu ea în calitate de consultant matrimonial, dacă se arăta la serviciu cu un bodyguard alături. „Să nu pomenească de nuntă”, se gândi ea. O izbi un alt val de alarmă. Sfinte Dumnezeule, familia ei va fi îngrozită dacă va afla că Ghilda din Cadence găsisse de cuviință să îi asigure un bodyguard!

- Asta... Asta e imposibil!

Davis își ridică o mână ca să îi arate apartamentul vandal izat:

- Oricine a făcut asta știe că tu ești ultima persoană la care a ajuns relicva. Trebuie să presupunem că ești într-un oarecare pericol, până când nu recăpătăm obiectul.

- Dar aceasta s-ar putea să nu se întâmple niciodată! Nu avem de unde ști ce a făcut Araminta cu ea!

- Cred că putem conta pe faptul că Araminta se va arăta cu blestematul ăsta de artefact, mai devreme sau mai târziu!

Ea își încrucișa brațele foarte strâns peste piept, de parcă s-ar fi îmbrățișat:

- Suficient de mult ca să îmi pierd slujba.

- Ghilda o să aibă grijă să nu fii concediată.

Ea se cutremură:

- Nici prin gând să nu-ți treacă să îi ceri lui Mercer Wyatt să îi telefoneze doamnei Takahashi. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca ea să mă mențină pe statul de plată doar fiindcă Wyatt a amenințat-o. Ar fi cumplit de umilitor.

- Nu este un șef de bandă, Celinda!

- În regulă, poate că Ghilda din Cadence nu este băgată în tradiționalele afaceri ca drogurile și prostituția. Aceasta nu o transformă într-o corporație cinstită, respectabilă.

El începea să se enerveze:

- Ești într-adevăr pornită împotriva Ghildei, nu-i așa?

- Da. Ea își desfăcu brațele și prinse spătarul scaunului din apropiere. Și mai este și altceva. O să părăsesc mâine orașul pentru câteva zile. Ți-am spus că trebuie să fiu la nunta surorii mele. O voi lua pe Araminta cu mine, presupunând că își va mai face vreodată apariția.

- Cu ceva noroc, va aduce relicva aceea înapoi.

- Și dacă nu? Nu pot merge la nunta surorii mele însoțită de un bodyguard. Cum să explic asta familiei mele? Vor intra în panică, dacă își vor închipui că viața îmi este în pericol!

- Bodyguardul tău va fi bărbat. Davis își scoase telefonul mobil. Le poți spune tuturor că este bărbatul cu care te întâlnești și ai venit cu el la nuntă.

- *Bărbatul cu care mă întâlnesc?* Ești nebun!

- Dacă familia ta e la fel ca a mea, vor fi cuprinși de emoție că nu ești singură.

- Nu înțelegi. Începea să o cuprindă disperarea. Viața mea de acolo, din Frequency, devenise un pic cam complicată înainte să părăsesc orașul. Nu mă pot întoarce, pur și simplu, în oraș cu un bărbat străin. Se vor pune întrebări. O grămadă. Toți se vor întreba de ce nu le-am pomenit nimic despre el în aceste patru luni.

- O nouă slujbă aici, în Cadence. Un nou iubit. Ce mare scofală?

- Ba este o mare scofală, ripostă ea. Cel puțin pentru mine.

- E un prilej bun, din moment ce aici te afli într-un real pericol, Celinda, spuse el calm. Ai de gând să-ți riști pielea doar pentru a evita o mică neplăcere socială la nuntă?

Ea își prinse buza între dinți și apoi oftă:

- Păi.... dacă pui problema în felul acesta...

- Chiar așa o și pun. Și mai pariez că ești prea inteligentă ca să te cerți cu mine astă-seară pe tema aceasta.

Ea sc încruntă:

- Și de unde, mă rog, faci rost de un bodyguard?

- De la o firmă de investigații particulare de prima clasă, ca „Oakes Security”.

- Oh! Ea se gândi un pic. Bodyguardii costă mult, probabil.

- Așa și este, dacă sunt de la „Oakes”. Dar nu îți face griji în privința costului. Ghilda va primi nota de plată.

- Fir-ar să fie! Exact ce îmi trebuia: încă o legătură cu Ghilda.

El formă un număr de telefon:

- Știi ceva?! E o treabă bună că sunt un tip receptiv și fără prejudecăți, altfel aş putea începe să iau drept ofensă toate aceste critici la adresa Ghildei.

- Parcă spuneai că nu ești omul Ghildei.

- Nici nu sunt. Dar provin dintr-un șir de patru generații din familia Ghildei. Am și eu convingerile mele. Se întrerupse ca să vorbească la telefon. Trig! Trezește-te! Am nevoie de o dădacă noaptea asta, ca să aibă grijă de o prietenă, cât timp eu

o să mă prăbușesc.

Urmă o scurtă pauză.

- Nu. El se îndepărtă, ca să vorbească la telefon. Nu am generat prea mult argint, dar a fost o emisie de fantomă dublă. Am dat-o gata topind puțin chilimbar. Este numai obișnuita chestie post-ardere. O să-ți zic întreaga poveste când ajungi aici, presupunând că sunt în stare să rămân treaz. Dacă ies din circuit, o să-ți explice clienta.

A urmat o altă pauză scurtă. Davis se uită înapoi, peste umăr, la Celinda, cu o expresie indescifrabilă.

- Exact. Este clienta noastră acum. Dar vom trece pe nota de plată a Ghildei toate cheltuielile.

Încheie convorbirea și puse telefonul în buzunarul pantalonilor.

- Presupun că acest Trig urmează să fie bodyguardul meu, spuse ea, sec.

- Doar pentru la noapte. Davis căscă și își frecă ceafa. Altcineva te va prelua mâine și va sta cu tine până când cazul va fi închis,

- Cine?

- Eu.

Ea încă încerca să se împace cu vestea aceasta când, la scurt timp, sună soneria de la ușă. Davis fu cel care răspunse. Când deschise ușa, văzu un bărbat îndesat și voinic, cu capul ras. Tatuaje complicate îi împodobeau brațele groase, care îi ieșeau din tricoul cu mâneci scurte. Arăta de parcă ar fi putut jongla cu niște vehicule mari tară ca măcar să transpire vreun pic.

- Acesta este Trig McAndrews, spuse Davis.

Trig confirmă, politicos:

- Domnișoară Ingram.

- Domnule McAndrews.

El zâmbi:

- Ziceți-mi Trig.

- În regulă. Ea își înclină capul. Oare ce i se spune unui bodyguard? Vrei cumva niște cafea?

El îi adresă un zâmbet care lumină încăperea:

- Asta îmi sună ca o idee cu adevărat splendidă, coniță!

Și care, de asemenea, îi dădea ei ceva practic de făcut. Se dădu jos din scaun și se îndreptă spre mica bucătărie.

În vreme ce făcea cafeaua, îl asculta pe Davis prezentându-i lui Trig un scurt rezumat al celor ce se întâmplaseră. Partea care o făcu să simtă fiori pe șira spinării era relatarea despre cât de mult se străduise Davis ca să topească chihlimbar cu scopul de a distruge fantomele gemene. Oricine știa că de fapt chihlimbarul nu se topea când cineva pulsa prea multă energie psi para-rezonatoare prin el, ci își pierdea delicata rezonanță dacă era suprasolicitat. Realitatea era că marea majoritate a oamenilor nu putea genera destulă energie paranormală ca să topească chihlimbarul. Doar cineva cu o putere extraordinară o putea face.

Indiferent ce ar fi fost, Davis era un foarte puternic talent psi. Însă ea știa deja acest lucru, își reaminti Celinda.

- Mâine o s-o escortez pe domnișoara Ingram la Frequency, pentru o nuntă, anunță Davis. Cât timp suntem plecați, vreau să vezi ce poți afla despre un para-rezonat care poate să aducă la suprafața pământului o astfel de emnație. Nu pot exista mulți care să se învârtă prin preajmă.

- N-ar trebui să fie prea greu de găsit, consimți Trig. Un tip ca ăsta are probabil ceva foste legături cu Ghilda. O să mă ajute oamenii lui Wyatt. Știi ce se zice.

Polițiștii ce mai buni pentru Ghildă sunt doar proprii ei oameni.

- Ha! Celinda nu-și ridică privirea și continuă să toarne cafea din expresor.

- Domnișoara Ingram nu este ceea ce s-ar numi o fană a Ghildei, explică Davis.

- Mda, așa mi s-a părut și mie. Vocea lui Trig nu sună nici măcar un pic jignită. Nu că ar fi singura care are ceva îndoieli în privința adevăratelor calități ale organizațiilor.

Celinda ridică expresorul și se întoarce spre el:

- Dar așa paria că Ghildele sunt clienți excelenți, corect?!

- O, da! spuse Trig cu încântare. Plătesc la timp, cecurile lor au întotdeauna acoperire. Noi, cei de la „Oakes Security”, considerăm treaba asta ca pe ceva foarte serios

- Presupun că treaba cu „clientul nostru, stăpânul nos tru” rămâne valabilă, recunosc ea. Nu pot zice că nu am avut de-a face la viața mea cu vreo câțiva a căror calitate esențială era faptul că cecurile lor aveau acoperire. Se uită înspre micul ei dormitor. Și cam unde o să să doarmă fiecare?

- Nu știu unde o să vă culcați voi, spuse Davis, lăsându-se greu pe marginea canapelei, dar eu am de gând să dorm chiar aici. Se aplecă să își scoată pantofii.

„Arată de parcă e la capătul puterilor”, se gândi Celinda. Dar el avea o grămadă de putere. Poate chiar mai multă decât îi făcea bine să aibă.

Dintr-un impuls, ea înconjură masa și se îndreptă spre dulapul de lenjerie din holul strâmt.

- O să-ți aduc o pernă și o pătură.

Când ea reveni în camera de zi, cu perna și pătura în hrațe, Davis păru surprins, dar nu și nerecunoscător.

- Mulțumesc.

Vocea îi era joasă și adormită, încărcată de răgușeala somnului care se apropia. Luă perna, se întorse pe o parte și închise ochii.

Celinda așteaptă câteva secunde. Când își dădu seama că el deja adormise, desfăcu pătura și îl acoperi cu aceasta. Se întoarce la timp ca să îl descopere pe Trig, privind-o cu o expresie care ascundea multă îngrijorare. Camera păru dintr-o dată foarte liniștită.

- Face asta des? întrebă ea, negăsind nimic altceva de spus.

- Să se arunce împotriva unui generator de fantome și să topească chihlimbar? Da' de unde! Nu pot zice că este o întâmplare chiar obișnuită pentru șefu'. Trig ezită. Dar trebuie să o facă atunci când vine vorba de rezolvarea cazurilor neobișnuite. Aș putea spune că aceasta este specialitatea noastră, la „Oakes Security”.

- Cazuri neobișnuite? Trig încuviință:

- De aceea Mercer Wyatt ne-a solicitat pe noi de data aceasta. El crede că este ceva supranatural legat de relicva dispărută și „Oakes Security” se ocupă cu supranaturalul.

Ea văzu o ocazie de a afla mai multe și se grăbi să profite de aceasta:

- Davis spunea că provine dintr-o familie din Ghildă și că este un soi de vânător, zise Celinda, pe un ton voit indiferent.

- Exact.

- Mi-a relatat că nu extrage fantome de lumină de la un nivel obișnuit al spectrului.

- A spus el așa de multe? Trig păru impresionat. E mai mult decât povestește de obicei oamenii.

- Eu nu știam că există feluri diferite de fantome de lumină.

Trig își înălță umerii masivi într-un gest de neputință:

- Foarte puțini oameni știu că există un spectru larg de energie disonantă care se prelinge din catacombe. Însă cei mai mulți vânători pot lucra doar cu cea verde.

- Mi-a mai spus de asemenea că nu a fost niciodată angajat ca vânător de fantome obișnuit.

- Vânătorii de fantome sunt pe cale să devină o adevărată legendă, răspunse Trig. Vânătorii care nu produc fantome de lumină standard îi fac pe alți vânători să devină neliniștiți sub pământ.

- Așa că Davis a intrat în afaceri ca detectiv particular.

- Ahă!

Pe Celinda o încercă senzația că, dacă insistă, Trig nu îi va mai oferi nicio altă informație, așa că abandonează subiectul cu părere de rău.

- Mai am o pătură în plus și o pernă, pe care le poți folosi.

- Nu vă faceți probleme în privința mea, domnișoară Ingram. Nu o să dorm în noaptea asta. Ridică în sus o carte. Mi-am adus ceva de citit. Cu asta și cu niște cafea, o să mă simt minunat.

- Ești sigur?

- Aha!

Ea se uită spre carte:

- Ce citești?

- *Istoria Erei Discordiei*, a lui Espindoza. Sunt la ultimul volum. Aproape că l-am terminat.

Celinda încercă să nu se arate surprinsă:

- Pricep.

El zâmbi cu blândețe:

- Știu, o lectură grea pentru un tip ca mine, dar am reușit să o parcurg.

Ea zâmbi:

- O faci mai bine ca mine. Nu am reușit niciodată să trec de primul volum. Se uită în direcția lui Davis. El o să își revină?

- Sigur. E doar normala chestie cu prăbușirea-de-după-ardere. O să se trezească după câteva ore, simțindu-se ca nou.

♥♥♥

Puțin timp mai târziu, ea se răsucea în pat și se uita pe fereastră, afară, în noapte. Nu dormise bine în ultimele patru luni, iar în noaptea aceasta avea o întreagă grămadă de supărări noi, care să o țină trează. O relicvă a Ghildei dispăruse și toți cei implicați țineau să o scoată pe ea mai mult sau mai puțin răspunzătoare. În apartamentul ei își petreceau noaptea nu unul, ci doi bărbați. Se ducea la nunta surorii ei cu un partener despre care trebuia să găsească niște explicații, iar Araminta se afla acolo, undeva, afară, dând târcoale, împreună cu un străin pe care abia îl cunoscuse.

Somnul urma să fie chiar mai iluzoriu decât de obicei în acea noapte.

CAPITOLUL 10

ARAMINTA ȘI MAX își făcură apariția cu puțin înainte de ivirea zorilor. Zgomotul produs de ușa de sticlă glisantă care se deschidea îl trezi pe Davis. Se uită la Trig, care dăduse drumul iepurilor de praf în apartament.

- Vreun semn de relicvă? Întrebă el.

- Mă tem că nu, îi răspunse Trig.

- Fir-ar să fie. Mă gândeam eu că ar fi fost prea simplu!

Max se rostogoli pe podea ca să îl salute. Araminta se furișă pe hol, în direcția dormitorului Celindei.

- Mai ai nevoie de mine, șefu'? întrebă Trig, întinzându-se.

- Nu. De aici preiau eu treaba. Davis se ridică și văzu pătura care îl acoperea.

- Domnișoara Ingram a pus-o pe tine, după ce ai dat în primire azi-noapte, spuse Trig.

- Aha! Se gândi la Celinda aplecată deasupra lui în ceea ce trebuie să fi fost o atitudine destul de grijulie, asigurându-se că nu o să îi fie frig peste noapte, făcându-1 să se simtă mult mai bine decât se simțise cu o clipă în urmă.

Împinse pătura deoparte și își propuse un duș. Avea nevoie de unul. De probă, își frecă și maxilarul. Mai avea nevoie și de un bărbierit.

Înainte de a se hotărî cum să procedeze, în hol se auzi un zgomot precipitat de pași, apoi apăru Celinda. Purta un veșmânt de un albastru închis, legat cu un cordon, și o pereche de papuci de casă. Araminta se cocoșase pe umărul ei.

Davis se uită la Celinda și își dădu seama că se excita din nou. Ținea la Trig foarte mult, se încredea în el în totalitate, dar acum și-ar fi dorit ca prietenul lui să se afle oriunde altundeva decât în livingul acesteia. Nu îi plăcea ideea ca Trig sau oricare alt bărbat să o vadă în felul acesta, încălzită, dulce și îmbujorată după somn. Răbufnirea posesivă îl luă prin surprindere.

- S-a întors Araminta! anunță Celinda surescitată.

- Mda, amândoi s-au rostogolit înăuntru acum câteva minute, spuse Trig, arătându-1 din cap pe Max.

Celinda se întoarse spre Davis. Păru ciudat de uimită la vederea lui, stând acolo, pe canapea. După felul în care arăta, cu cămașa neagră de la costum mototolită și pantalonii șifonați și neras, s-ar fi zis că își petrecuse noaptea pe trotuar.

Expresia de speranță de pe chipul Celindei se mai estompă:

- Nimeni nu pare foarte încântat. Pot să presupun că aceasta înseamnă că nu au adus relicva înapoi?

- Încă lipsește. Davis se ridică în picioare. Te superi dacă îți folosesc dușul?

Solicitarea păru să o pună în încurcătură. Ochii ei se măriră.

- Oh! își reveni repede, îmbujorată. Nu, nu, desigur că nu. Dă-i drumul. Eu... păi... eu o să pregătesc micul dejun. Sau ceva. Mă gândesc că aș putea face niște ouă. Se întoarse iute spre Trig. Rămâi?

- Apreciez oferta, dar vă rog să mă scuzați. O să-mi văd de drum, răspunse Trig. Trebuie să încep să îi caut pe informatorii noștri de pe stradă și din interiorul Ghildei, să văd dacă putem da de urma tipului care a generat fantome gemene noaptea trecută.

- Oh, da, desigur! Celinda făcu o pauză, uitându-se întâi la Trig și apoi la Davis. Cum rămâne cu cel de-al doilea bărbat?

- Șoferul fugar? întrebă Davis. O să îl căutăm și pe el. Dar nu avem prea multe date de la care să pornim.

- Ei bine, începu Celinda, dacă vă e de folos, vă pot spune că are mai degrabă un profil parapsihic distorsionat. V-aș sfătui să fiți extrem de precauți dacă se întâmplă ca vreunul din voi să dea peste el.

Cei doi se uitară la ea.

- Zici asta pentru că este implicat într-o acțiune criminală și, prin definiție, cei mai mulți nelegiuți au un profil distorsionat? o întrebă Davis cu voce uniformă.

- Nu. Ea păru să ezite la început, ca după aceea să ia o hotărâre. Întinse mâna să o mângâie pe Araminta. O spun deoarece pot citi profilul psi al unei

persoane, dacă mă aflu destul de aproape. Azi-noapte, timp de câteva secunde, am fost foarte aproape de șoferul care a șters-o.

Davis se uită la Trig, și apoi se întoarce spre ea:

- Vrei să ne zici că poți simți tiparele de energie psi ale celorlalți oameni? o întrebă el.

- De la distanță mică, da. Ea ridică din umeri. Este unul dintre motivele pentru care sunt așa de bună în profesia mea. Pot aranja cuplurile și din punct de vedere psihic, la fel de bine ca și în celelalte privințe obișnuite.

Trig scoase un fluierat slab:

- Uau! Vorbește despre talent non-standard. Măcar a fost testat?

- Da. Părinții mei bănuiau că sunt puțin diferită. M-au dus la un laborator particular. Capacitatea de a citi modelele psi este extrem de rară, așa că nu au făcut public talentul meu, din motive evidente. Însă Davis este el însuși un para-rezonator puternic și în mod clar rar, așa că presupun că nici unul dintre voi nu o să devină agitat în preajma talentelor mele non-standard.

- Cât de puternică ești? o întrebă Davis.

Ea ezită din nou, apoi răspunse:

- Foarte.

El își înălță sprâncenele:

- Discutăm despre grafice?

- Ei bine, da, admise ea, dar sunt sigură că deoarece talentul este așa de rar în rândurile populației, testele de laborator nu au niște baze bune pentru comparație.

Davis își frecă ceafa. „ *Ceva în comun!*” se gândi el.

- Cât de multe poți spune despre o persoană, în baza a ceea ce afli despre aceasta din tiparul lui sau al ei de energie psi?

Ea îi aruncă o privire teribil de sumbră:

- Cel mai adesea mult mai multe decât îmi doresc într-adevăr să știu.

- Am auzit adeseori că tiparele psi au caracter unic, spuse Trig.

Celinda încuviință:

- Conform experienței mele, este adevărat. Nu există doi oameni care să emită unde de energie psi absolut identice, nici măcar gemenii.

- Ai putea să îl recunoști pe șoferul mașinii aceleia, dacă te-ai afla destul de aproape de el? întrebă Davis.

- Da, răspunse ea. Dar ar trebui să fiu foarte aproape, la cel mult un metru.

- Vai de mine! exclamă Trig. El se uită la Davis, cuprins de neastâmpăr. Soiul ăsta de talent ne-ar fi cu siguranță de folos în afacerile noastre, șefule!

- Ca unul din câinii aceia care sunt folosiți la detectarea drogurilor din geamantane, remarcă Celinda, sec.

Trig se înroși.

- În niciun caz, conită! Nici prin gând nu mi-a trecut să fac vreo aluzie că dumneata ai fi ca un soi de câine! El deveni aproape stacojiu, vizibil consternat. Sau orice altceva de genul ăsta, sfârși el cu glas slab.

- E în regulă, am înțeles, spuse Celinda cu un zâmbet crispat.

- Talentul tău, zise Davis, accentuând cu emfază cuvântul *talent*, de a percepe tiparele individuale psi ale altora, ne va fi cu certitudine de folos când va fi cazul să identificăm șoferul, dar nu ne ajută să îl localizăm. Din păcate, asta o să fie o treabă de detectiv de modă veche.

- Ceea ce înseamnă că mai bine îmi iau valea, spuse Trig, cu o grimasă. Se uită înspre Celinda. Va supărați dacă vă iau o carte cu împrumut ?

Ea îl privi, surprinsă:

- Ce carte?

- Asta! Trig arată către un volum de pe masa de lângă fotoliu. Am început-o după ce am terminat *Istoria* lui Espinosa, azi-noapte. Am găsit-o pe raftul cu cărți. Sper că nu vă supărați.

Ea se uită la cartea de pe masă. La fel făcu și Davis. De acolo, de unde stătea, putu doar să îi ghicească titlul: *Zece pași spre Convenția de Căsătorie: Secretele unei pețitoare profesioniste*.

- Oh, aceea! exclamă Celinda, adresându-i pe neașteptate un surâs strălucitor lui Trig. Bineînțeles. Servește-te!

- Mulțumesc, spuse Trig. Am răsfoit doar capitolul întâi. Se întoarse la masă, luă cartea, o vârî sub braț și reveni la ușă. Mă bucur că v-am cunoscut, domnișoară Ingram! Petrecere plăcută la nuntă.

- Mulțumesc. Zâmbetul Celindei păli.

Trig ieși în hol, apoi coborî scările, făcând un zgomot foarte slab, pentru un bărbat atât de viguros clădit.

Davis asculta atent, dar nu auzi ușa lui Betty Furnell deschizându-se.

El se ridică în picioare:

- Cartea aceea pe care a luat-o Trig cu el...

Celinda își înalță sprâncenele:

- Ce e cu ea?

- Să presupun că ai citit-o?

- Am scris-o!

♥♥♥

Așteptă până când auzi că începe să curgă apa la duș, înainte să intre în dormitor. Stătu acolo câteva clipe, inhalând parfumul aceluia loc al ei și gândindu-se la tevatura grozavă pe care o făcuse, pretinzând că vrea să se asigure că rochia de domnișoară de onoare era întreagă. Dar nu aruncase nici măcar o singură privire în garderob.

Se ghemui lângă pat. Acolo nu existau margini trădătoare care să indice o ascunzătoare sub podeaua acoperită dintr-un perete într-altul de o mochetă. Își plimbă degetele de-a lungul stîngiei de demarcație de la baza peretelui. O porțiune părea goală. El împinse ușor. O bucată lungă de treizeci de centimetri din stîngie se desprinse, lăsând să se vadă o gaură în perete.

Căută înăuntru și trase afară un sac gri. Obiectul pe care îl conținea atârna greu în mâna lui. Și de asemenea familiar.

Dezlegă sacul. Relicva dispărută nu se afla înăuntru, dar ceva era, totuși.

Legă sacul la loc, înghesuindu-l înapoi în perete, și așeză la loc stîngia.

Reveni în hol, întrebându-se de ce oare o pețitoare profesionistă ar fi ținut sub pat un pistol mag-rezonator ilegal.

O femeie care trăia singură și s-ar fi temut de intruși ar fi păstrat probabil pistolul într-un loc de unde să poată fi luat în grabă, sertarul mesei, spre exemplu. Însă Celinda îl ținea pe al ei într-o locație foarte inaccesibilă.

Pistolul mag-rezonator fusese ascuns din motive foarte serioase. Dovadă a unei crime comise în trecut? Sau dovada în cazul uneia care încă nu fusese săvârșită?

CAPITOLUL 11

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, când intră în biroul lui, încă se mai simțea

demoralizat. Totul mersese prost noaptea trecută. Mai întâi, nu fuseseră în stare să găsească relicva în apartamentul femeii și apoi Brinker era cât pe-acți să fie prins, când încercase să dea de urma mașinii lui Oakes. Era un mesaj foarte clar.

Ella Allonby, care stătea la biroul ei de la recepție, își ridică privirile din niște hârtii:

- Bună dimineața, domnule doctor Kennington, îi spuse pe tonul acela al ei, de afaceri, vioi și bine modulată. Avea patruzeci și trei de ani și era uimitor de bună în profesia sa, dar nu o angajase pentru deosebitele însușiri de secretară. O alesese deoarece în secret era îndrăgostită de el. Aceasta o făcea să fie extrem de ușor de manevrat.

Se opri în fața biroului ei și îi oferii un zâmbet cald:

- Cum arată programul meu de astăzi, domnișoara Allonby?

Impactul zâmbetului îi aduse culoare în obraji, exact cum știa că se va întâmpla. Ca de fiecare dată, faptul că exercita putere asupra altei ființe umane, chiar și într-o formă minoră, îi provocă un mic fior de plăcere.

- Încărcat, ca de obicei, domnule, răspunse ea. Aveți trei pacienți de dimineață și doi după-amiază.

- Perfect. Mulțumesc, domnișoară Allonby.

Intră în biroul propriu, închise ușa în urmă-i și își puse servieta pe birou. Își atârână în cuier jacheta de mătase gri făcută la comandă și apoi se așeză la birou.

Privi înjur prin încăperea și simți vechea furie cum urcă înlăuntrul său. Cum de se ajunsese aici? Ar fi trebuit să fie președintele Societății de Para-Psihiatrie până acum, având de partea lui avantajul unei practici particulare deosebite. Ar fi trebuit să își publice lucrările în cele mai importante reviste. Ar fi trebuit să țină conferințe la Universitate.

În loc de toate acestea, fusese obligat să își schimbe identitatea și să înceapă să lucreze ca așa-numit *terapeut de vise*.

Era umilitor pentru un bărbat cu puterea și măreția lui. Ar fi putut la fel de bine să își irosească timpul oferind sfaturi ca guru al meditației sau să ghicească în hărți astrologice ori în frunze de ceai.

Cu un an în urmă, viața și cariera lui se aflau pe un făgaș bun. El se îndrepta spre cea mai înaltă poziție a profesiei sale. Dar caraghioșii cu minți înguste de la institut nu reușiseră să îi înțeleagă genialitatea. În loc de asta, îl concediaseră. *Îl concediaseră!* Degetele i se strânseseră pumn. Nu numai că făcuseră asta, dar directorul îi dăduse clar de înțeles că nu va primi niciodată o recomandare decentă. Pentru toate inițiativele și succesele, ticălosul îi distrusese cariera.

Evident, existaseră unele rezultate nesatisfăcătoare în cazul unora dintre subiecți, dar aceasta era firesc în timpul proceselor experimentale. Nu reprezenta un motiv ca să îl concedieze. Adevărul era că la baza demiterii sale se afla invidia profesională.

Nu contează. Într-o zi destul de apropiată ei vor plăti pentru tot.

Dar mai întâi trebuie să găsească relicva. Din fericire, Ghilda nu avea nici cea mai vagă idee că existau două dispozitive de chihlimbar rubiniu. Vânătorul generator de unde psi care le găsisese în catacombe dăduse Ghildei doar unul dintre artefacte. Intuind că relicvele aveau o imensă valoare, o ascunsese pe cealaltă.

Din fericire, trauma paranormală pe care o suferise vânătorul îl adusese la spitalul unde lucra Kennington. Descoperise secretul bărbatului în cursul unui experiment. Nu încercase nicio șmecherie ca să afle de la pacient locul în care tănuise relicva. Bărbatul murise, desigur, curând după aceea. Fusese o sinucidere, conform înregistrărilor. Era adevărat că vânătorul suferise o depresie severă,

Kennington se ocupase de asta, cu o doză atent măsurată de medicamente psi.

Îi luase luni întregi ca să găsească hoțul capabil să fure eel de al doilea artefact din trezoreria Ghildei.

Cealaltă porție de vești bune era faptul că, evident, Ghilda nu avea niciun indiciu despre natura soiului de putere pe care l-ar fi generat artefactele, dacă erau mânuite de un ins care să posede tipul specific de talent psihic, *talentul lui*. Statistic, cei care posedau genul lui de abilități psi erau foarte rari. Existau șanse excelente ca nimeni altcineva să nu își poată da seama că relicva era altceva decât o curiozitate extraterestră. Cu toate acestea, el își dorea să pună mâna pe relicvă cât mai repede cu putință.

Un singurul lucru îi era acum clar: Davis Oakes devenise o problemă. Orice vânător de fantome capabil să distrugă o emisie de energie, fără să genereze flacăra verde, trebuia luat în serios. Fapt și mai important, Oakes părea să o aibă pe Celinda Ingram sub observație. Aceasta însemna ca ea era cheia relicvei dispărute.

Deschise computerul și căută tot ce putea afla despre Celinda Ingram, consultant profesional matrimonial. Orice om avea un punct slab.

El îl descoperi pe al Celindei în mai puțin de cinci minute.

CAPITOLUL 112

DOAMNA FURNELL AȘTEPTA la piciorul scărilor. Celinda, care se pregătea să încuie ușa, se uită în jos și simți o ușoară înțepătură în capul pieptului. Norocul fusese de partea ei mai devreme, când plecase Trig, era evident că doamna Furnell nu îl auzise coborând scările. Dar acum se afla în așteptarea lui Davis și ar fi însemnat să spere prea mult dacă își imaginase că ea nu va afla că acesta își petrecuse noaptea acolo.

Davis coborâse deja treptele, cu un geamantan în fiecare mână. Max se cocoșase pe umărul lui. Când ajunse în holul de la intrare, dădu din cap cu încântare în direcția lui Betty:

- Bună dimineața, doamnă Furnell!

- Mă gândeam eu că am auzit pe cineva coborând scările! Chicoti. Vreau să zic că aveam de gând să vă povestesc la amândoi cel mai ciudat vis pe care l-am avut... Se întrerupse, tresărind de durere. Își atinse tâmpla cu vârfurile degetelor. Oh, scumpo, mi se pare că mă paște o durere de cap. Probabil e din cauza pernei noi.

Nu-i stătea în obicei lui Betty să se plângă de dureri și suferințe, se gândi Celinda. Îngrijorată, coborî scările, cu rochia roz acoperită cu husa de plastic atârându-i pe braț.

- Vă simțiți bine, doamnă Furnell? întrebă ea.

- Poftim? clipi nedumerită Betty. Expresia feței i se luminează ca prin farmec. Da, scumpo, mă simt minunat. Doar un pic de durere de cap. Însă aproape a trecut, o să iau ceva într-o clipă. Am vrut doar să îți urez călătorie frumoasă spre Frequency City.

- Mulțumesc, îi spuse Celinda.

Araminta își scoase capul din sacoșa supradimensionată a Celindei și chicoti fericită.

Betty râse ușor, își băgă mâna în pantalonii ei de trening de culoare puipurie și scoase o bomboană mică, înfășurată în hârtie.

- Asta-i pentru tine, Araminta!

Araminta acceptă darul cu o politețe lacomă și o dădu gata din două sau trei

mușcăături eficiente ale dinților ei ascuțiți.

Betty îi zâmbi Celindei:

-Transmite-i surorii tale toate urările mele de bine.

- Așa o să fac, promise Celinda. Încercă să își facă drum pe furiș către ușa de la intrare, dar din nefericire Davis îi stătea în cale și nu dădea niciun semn că ar avea de gând să se miște din loc.

Betty îi zâmbi lui Davis ștremgărește:

- Văd că ai de gând s-o însoțești pe Celinda la nuntă.

- N-aș rata așa ceva! o asigură Davis.

- Știi ceva? Nu cred că Celinda a avut vreun musafir peste noapte în cele patru luni de când e aici, în afară de sora ei.

Davis îi surâse malițios:

- Nici nu îți poți imagina ce fericit sunt să aud asta, doamnă Furnell!

Betty râse:

- Haideți, plecați! Vă așteaptă un drum lung.

Celinda deschise ușa de la intrare cu un pocnet și se grăbi să iasă afară, îndreptându-se spre Phantom. Davis o urmă cu un mers mult mai calm. El descuie portbagajul mic și așează valizele înăuntru. Deasupra lor, ea aranja cu foarte mare grijă rochia roz, apoi se trase în lături și îl urmări cum închide portbagajul.

- Tu habar n-ai că va fi un adevărat miracol dacă reputația mea va supraviețui acestei săptămâni, spuse ea.

El ridică din umeri:

- Ce e așa mare scofală în a-ți petrece noaptea cu un bărbat?

- Reputația unei consultante matrimoniale este cea mai importantă calitate a sa. De fapt, marea majoritate a consultanților matrimoniali sunt implicați în Convenții de Căsătorie. Asta transmite un semnal subtil clienților, îți dai scama ?!

- Că pețitoarea știe ce face?

- Exact! Doamna Takanashi o să profite din plin de ocazie ca să mă concedieze. Dacă or să-mi iasă vorbe că las bărbați pe care abia de îi cunosc să își petreacă noaptea cu mine, ea o să-mi ceară să plec.

Din nu se știe ce motiv, această remarcă păru să îl irite pe Davis:

- Mi-am petrecut noaptea pe canapea, mai ții minte?

- Da. Celinda se îndreptă către locul din dreapta șoferului. Dar aparențele înseamnă totul în profesia mea.

El înconjură mașina către locul șoferului și o privi pe deasupra capotei Phantomului:

- Nu te teme, dacă reputația ta are de suferit de pe urma acestui caz, Ghilda va avea grijă de asta.

Ea nu știu nici măcar dacă să râdă sau să scrâșnească din dinți:

- Am o noutate pentru tine. Există unele lucruri pe care nici Ghilda nu le poate rezolva.

CAPITOLUL 13

DRUMUL CU MAȘINA SPRE FREQUENCY CITY lua în mod obișnuit puțin mai mult de trei ore, dar pe Celinda o încerca bănuiala că, avându-1 pe Davis la volan, s-ar fi putut să îl parcurgă într-un timp considerabil mai scurt, și aceasta nu doar din pricină că Phantom era o mașină rapidă, sau datorită felului în care conducea Davis, eficient și cu o stăpânire de sine excelentă.

Araminta, care se cocoșase împreună cu Max pe spătarul banchetei încă de la

începutul călătoriei, sări pe umărul Celindei și scoase niște mici sunete de încurajare. Celinda îi dădu o altă prăjitură din punga cu gustări pe care o adusese cu ea.

Cu prăjitura în labă, Araminta se întoarse la loc și se ghemui mai aproape de Max. Rupse o bucată din tratația ei și i-o oferii acestuia. El o luă de parcă ar fi fost o ofertă rară și valoroasă.

- Araminta și Max par să se simtă teribil de confortabil împreună, remarcă Celinda, mai mult ca să rupă tăcerea. Davis vorbise foarte puțin până atunci. După o scurtă oprire la apartamentul lui, de unde își luase schimburi pentru noapte și smochingul, păruse să se mulțumească să se concentreze asupra condusului mașinii.

Colțurile gurii lui i se lăsară un pic:

- Iepurii de praf iubesc, nu crezi asta?

- Orice ar fi, mă îndoiesc că aceasta poate fi definită prin termenul *iubire*, ripostă ea. Se înfiora puțin, conștient de afectarea din vocea ei. În domeniul aranjării căsătoriilor noi numim asta o singură noapte de probă.

- Nu știu de ce, dar mă cuprinde o vagă presimțire că treaba asta e probabil contrară uneia dintre regulile din cartea pe care ai scris-o.

- Cu certitudine da, răspunse ea.

- Încă mai sunt împreună în această dimineață. Nu este oare un lucru de bun augur pentru dragostea adevărată?

Ea se uită înspre Araminta și Max, care se mai strânseseră un pic unul într-altul pe spătarul banchetei.

- O relație pe termen scurt, poate, spuse Celinda. Nu dragoste.

- Îmi permiți să te întreb de unde ai scos toate acele reguli pe care le-ai pus în carte?

- Le-am inventat!

El o privi scurt, pieziș:

- E o glumă, nu-i așa?!

- Bineînțeles că este. Ea deveni serioasă. Regulile din cartea mea sunt bazate pe propria-mi experiență ca specialist matrimonial și pe experiențele combinate ale numeroșilor mei colegi pe care i-am intervievat. Pe parcursul timpului vezi ce merge și ce nu.

- Relațiile de o singură noapte nu merg, presupun.

- Nu.

- A fost un lucru bun să ne oprim deci acolo unde am făcut-o, noaptea trecută, hâm? Înseamnă că pentru noi mai există speranță.

Ea încremeni și îi privi pe furiș, întrebându-se dacă o tachina. Dar Davis părea liniștit, chiar gânditor.

Pe de altă parte, în ceea ce o privea era chiar sigură că se înroșise din cap până în picioare. Se întâmpla pentru prima oară că subiectul despre acel sărut fierbinte din cadrul ușii intrândului de pe alee era pus pe tapet. Începuse să creadă că vor continua amândoi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic, că poate ar fi mai bine să procedeze astfel, considerând că o astfel de relație ar fi însemnat un soi de amestec aiurit de afaceri și viață privată.

- Noaptea trecută a fost puțin stranie, spuse ea cu foarte multă grijă. Nu sunt chiar sigură că ar trebui să tragem vreo concluzie despre aceasta.

- Numești sărutul acela straniu? El părea curios, nu jignit.

- Ei bine, da.

- În ce fel?

- Nu știi ce pot spune în ceea ce te privește, dar eu una nu m-am aflat niciodată până acum pe jumătate goală în cadrul unei uși. Se înfuriase brusc, fără absolut niciun motiv logic. Vreau să spun că *oricine* poate să treacă peste așa ceva.

- Unii nu au trecut. Un tip în stare să invoce o fantomă dublă. Și un alt tip care aproape te-a călcat cu mașina, asta ca să îți împrăști memoria.

Înapoi la afaceri, se gândi Celinda. *E mai bine așa. Să nu lași lucrurile să devină din nou personale.*

Amândoi păstrară tăcerea pentru un timp. După o vreme, Celinda îi dădu Aramintei o altă prăjitură și se duse cu gândul la felul grăbit în care își făcuse bagajele, în dimineața aceea, înainte de a-l lăsa pe Davis să îi ducă valizele jos, la mașină. Dintr-un capriciu stupid, inexplicabil, ea își scosese cu o smucitură cămașa de noapte din bumbac din geamantan și o înlocuise cu o alta foarte sexi, din satin verde, pe care o cumpăraseră cu o lună în urmă. Nici măcar nu o îmbrăcaseră vreodată. La ce oare se va fi gândit?!

După douăzeci de mile, se răsuci pe banchetă, cu fața spre el.

- Știi ceva? spuse ea. Nu sunt de acord cu teoria ta ca Araminta nu vrea să se despartă de relicva ei pentru o vreme mai îndelungată. Ne aflăm la aproape o sută de mile de Cadence și ea nu dă niciun semn de nervozitate pentru că se află într-o mașină care se îndepărtează cu foarte mare repeziciune de orice loc în care va fi ascuns relicva.

- Ai idee cum funcționează simțul timpului și al distanței la iepurii de praf? o întrebă el. Ea poate că nu are noțiunea de cât de departe ne aflăm noi de apartamentul tău.

- Hmm. Celinda se întoarse pe banchetă ca să o privească mai atent pe Araminta. Poate că ai dreptate. Cred că este puțin distrasă.

- De Max?

- Da. Dacă nu o să îți mai rccapeți vreodată relicva, să îl blestemi pe al tău Lotario al iepurilor de praf.

- Max nu este genul ăsta de iepure. Davis păru sincer jignit. Crede-mă când îți spun că Araminta este prima femeie față de care arată un interes în cele șase luni de când l-am cunoscut. Mai mult chiar, Max nu e singurul care a avut o lungă perioadă de secetă.

- Vrei să zici că nu ai avut nicio întâlnire în astea șase luni? Consider că așa ceva e un pic cam greu de înghițit.

- Logodna mea a fost desfăcută cu aproape șase luni în urmă, spuse el, calm. Afacerile mele au luat-o la vale cam în același timp. M-am concentrat pe reconstrucția lor.

- Pricep. Împotriva voinței sale, simți un acut sentiment de simpatie. Să ai o logodnă de Convenție de Căsătorie terminată și, în același timp, afacerile să întâmpine dificultăți, ar fi suficient de greu pentru oricine. Am presupus, luându-mă după mașină și hainele tale, că „Oakes Security” merge foarte bine.

- Mașina și hainele mi-au rămas de dinainte ca lucrurile să o ia razna.

- Crede-mă, știu ce înseamnă ca tot ceea ce ai clădit să se prăbușească brusc, spuse ea calm.

Phantom-ul mai înghiți câteva mile din șoseaua aproape goală.

- Dar tu? întrebă el după o vreme. Ziceai azi-noapte ceva despre faptul că nu ai mai avut nici o întâlnire de patru luni.

- Și eu am fost ocupată. Nu e ușor să îți găsești o slujbă nouă și, după ce am găsit-o, m-am străduit să îi demonstrez noii mele șefe că nu a făcut o greșală imensă când m-a angajat.

- Ai lăsat pe cineva deosebit în Frequency?
 Ea se gândi la Grant Blair, avocatul foarte drăguț cu care se întâlnea, discret, la momentul dezastrului.

- A existat cineva. Pentru o vreme, totul a părut promițător, dar s-a sfârșit rău.

- Domnul Perfect?
 - Nu, răspuse ea. Nu a fost niciun „domn Perfect”.
 - Ce s-a întâmplat?
 - Ți-am spus, s-a terminat. Se uită la el. Uite ce e, ești sigur că vrei să mergi mai departe cu discuția asta? Credeam că bărbaților nu le place să discute despre vechile legături.

Davis dădu din umeri:
 - Îmi place să știu cu ce am de-a face. Tipul acela pe care l-ai văzut s-ar putea să fi fost Benson Landry, vânătorul care era propus să preia conducerea Ghildei din Frequency?

Din pricina șocului, rămase fără replică. Îi luă ceva timp să-și recapete graiul:
 - Știi despre Landry?!

- Sunt detectiv, mai ții minte?
 Reuși să se redreseze, cu un efort de voință:
 - Benson Landry nu este bărbatul cu care mă întâlneam în Frequency! Landry e un nenorocit de complotist. Mai are și un profil parapsihologic foarte înspăimântător.

Ochii lui Davis se strânseseră la colțuri:
 - Ca șoferul care conducea mașina de azi-noapte?
 Celinda clipi, și apoi scutură din cap cu tristețe. În felul acesta reveneau din nou la afaceri.

- Nu, răspuse ea. Ambii bărbați emană vibrații nesănătoase, dar nu sunt același tip de vibrații. Șoferul este un talent psi puternic, cu o nuanță obsesivă de promovare în funcții, dar e sănătos la minte.

- Landry nu este zdravăn la cap?
 - Ultima oară când l-am văzut, se clătina pe marginea nebuniei. Dar cel mai înspăimântător lucru în ceea ce-l privește, e că trece drept normal.

- Deci nu e nicio șansă ca șoferul fugar să fi fost Landry?
 Ea se cutremură:
 - Categorie nu.
 - Cum rămâne cu celălalt bărbat, cel cu șapca pe cap, care a aprins fantomele gemene?

- În niciun caz nu a fost Landry, spuse ea. Nu m-am aflat destul de aproape ca să îi citesc psi-ul, dar am putut să văd suficient cât să fiu sigură. Bărbatul era înalt și slab. Landry este clădit mult diferit.

- În regulă, din acest punct de vedere.
 Ea se uită spre el:
 - Ce te-a făcut să întrebi dacă vreunul dintre cei doi ar fi putut să fie Benson Landry?

- Mă preocupa doar ideea că dacă vreunul din ei era Landry, am fi avut în felul acesta o legătură evidentă care ducea la tine.

- O evidentă legătură cu mine?!

- Da.

Ea se strădui să respire încet și regulat. N-o va lua ca un afront personal la adresa ei, își spunea sieși.

- N-o lua ca un afront, zise el.
- Prea târziu. Cred că am făcut-o deja.
- Atunci privește treaba și așa: s-ar putea să ușureze lucrurile.
- Te referi la investigație?
- Exact. El făcu o pauză. În regulă. Pot pricepe că, probabil, nu vrei să reprezinți o legătură în acest caz.

Ea se înfiora:

- Mai ales dacă asta înseamnă a avea legătură cu Benson Landry. Uite ce e, din moment ce discutăm din nou despre caz, vreau să cunosc toate detaliile poveștii inventate de tine.

- Ce e cu ele?

- Am pornit de la premiza că la nuntă te voi prezenta drept bărbatul cu care mă întâlnesc, spuse ea, dar nu cred că îți dai seama cât de curioasă va fi familia mea.

- Nu sunt un mare fan al detaliilor false dintr-o poveste inventată, spuse Davis, cu atenția concentrată asupra șoselei. Mai mult te încurcă. Nu te abate de la lucrurile simple, este moto-ul meu.

- Cât de simple? întrebă ea sec.

El își ridică o mână de pe volan și schiță o mișcare ușoară, neglijentă:

- Noi ne-am întâlnit de curând, ne-am înțeleles imediat și acum avem de gând să ne cunoaștem unul pe celălalt.

- Să presupun că ai părinți? întrebă ea plină de îngăduință. Naturali?

- O, da.

Există o nuanță prevestitoare de rău în vorbele sale, un bărbat care recunoștea că are un inamic puternic.

- Dacă te-ai ivi la un eveniment de familie cu o iubită misterioasă despre care nu ai pomenit nimic, n-ar dori toată lumea să vrea să îți ceară mai multe amănunte despre ea? întrebă Celinda incisiv.

- N-ar trebui să existe nicio problemă dacă ne ținem de adevăr pe cât de mult posibil, răspuse el, cu un calm consecvent. Vor dori să știe ce fac pentru a-mi câștiga existența? Zi-le că lucrez în domeniul afacerilor de pază și protecție.

- Cum ne-am cunoscut?

- În cursul unei investigații, eu am venit la tine, la birou, ca să îți pun unele întrebări referitoare la cazul la care lucram. A fost o atracție imediată. Am simțit amândoi fiorii unei intense emoții de energie care au rezonat între noi. Ți-am cerut să ieșim împreună și tu ai spus da. Simplu.

Ea îl privi cu neîncredere:

- Fiorii unei intense emoții?

- Mă gândeam că are o aură romantică.

Ea inspiră din nou profund și insistă în continuare:

- Uite ce e, sora mea a aranjat ca toți invitații celor două familii să stea noaptea la un hotel din Cartierul Vechi. Repetiția pentru masă va avea loc acolo, în această seară, iar mâine, după nuntă, recepția se va ține în sala de bal a hotelului.

- Deci?

- Deci îți dai scama că nu poți împărți camera cu mine, nu-i așa? Tatăl meu își va ieși din sărite, mama va plânge, iar sora mea se va îmbolnăvi de îngrijorare. Ca să nu mai spun ce ar putea face fratele meu.

- Familia ta consideră că încă nu ești destul de mare?

- Nu e vorba de asta. Ea ezită. E din pricina a ceea ce s-a întâmplat cu Benson Landry.

- Fotografiile din camera de hotel?
- La naiba! Ar fi trebuit să îmi dau seama de asta! Le-ai descoperit și pe ele?
Colțurile gurii lui i se curbară într-o expresie glacială de scuze:
- Insist să îți spun că îmi petrec viața ca detectiv. Să descopăr tot felul de chestii e exact ceea ce fac.

Ea strâmbă din nas:

- Mă îndoiesc că a trebuit să sapi prea adânc ca să dai de fotografiile alea îngrozitoare. S-au aflat în toate tabloidele din Frequency City. În orașul acesta, Benson Landry este un bărbat foarte influent. Știrile despre implicarea lui într-o poveste cu mine au fost titlurile importante timp de aproape două săptămâni. Mi-a distrus reputația de consultant matrimonial.

- Cu alte cuvinte, după ceea ce s-a întâmplat, familia ta se simte datoră să te protejeze.

- Da.

- Nu te îngrijora din cauza camerei de hotel, spuse încet Davis. O să am eu grijă de asta.

- Cum? întrebă ea.

- În mod sigur că pentru situații ca aceasta industria ospitalității a inventat conceptul de camere care comunică între ele.

- Pricep, înghiți ea explicația.

Peisajul se deteriora dramatic. Bogata regiune agricolă care înconjura Cadence City, hrănită de puternicul fluviu Cadence, lăsase locul unui deșert de peste o sută de mile, care despărțea Cadence de Frequency. Lunga pustietate era întreruptă de popasuri auto, unde șoferii își puteau alimenta mașinile și puteau înfuleca o mâncare pe drept cuvânt proastă.

Ici și colo, de-a lungul autostrăzii, drumeaguri prăfuite o coteau înspre deșert. Cele mai multe dintre ele erau nemarcate. Celinda presupunea că duceau către ferme sau case abandonate.

Atracția ei preferată era una amplasată la jumătatea drumului dintre cele două orașe. Se anunța la fiecare douăzeci sau treizeci de mile, printr-o serie de panouri care încă mai licăreau în întuneric, dar mai aveau mult până să se piardă într-un verde mohorât. Primul apărea chiar la ieșirea din Cadence: „Numai o sută și cincizeci de mile până la Ruinele bântuite ale extraterestrilor”. Cea pe lângă care tocmai trecuseră anunța: „Treizeci de mile până la „Ruinile bântuite ale extraterestrilor”.

- Te superi dacă îți pun o întrebare personală? întrebă Davis după o vreme.

- Da, răspunse ea, conștientă că probabil asta nu o să îl oprească.

- Ce te-a determinat pe tine, o pețitoare profesionistă, să îți imaginezi că Benson Landry merită să îți riști reputația?

Întrebarea o luă prin surprindere. Ezită, pe punctul de a-i oferi obișnuitul ei răspuns.

Numai unul dintre aceste lucruri: entuziasmul provocat de un bărbat important al Ghildei: Landry arăta bine. Puterea. Știi ce se zice despre bărbații Ghildei, că ar fi amanți minunați. Închipuie-ți că eu am aflat asta. A fost o zvâcnire de nebunie ce a luat o întorsătură proastă, când tabloidele au pus mâna pe poveste, bla, bla, bla.

Dar dintr-un nu știu ce motiv anume, se pomeni dorind să îi spună ce se întâmplase cu adevărat. După patru luni lungi de păstrare a secretului pentru ea

însăși, de gânduri că s-ar putea să îl păstreze astfel tot restul vieții sale, a fost brusc copleșită de nevoia urgentă de a se confesa unui om pe care abia îl cunoscuse.

„Era din cauza vibrațiilor psi ale lui”, se gândi ea. Avea încredere în Davis într-un fel în care nu fusese în stare să se încreadă în niciun alt bărbat.

Și totuși, dezvăluirea secretului său mai era pândită de încă un pericol.

- Ieri îmi spuneai că unul dintre lucrurile pe care le garantezi clienților tăi este confidențialitatea, zise ea, cu precauție.

- Da.

- Se extinde aceasta și asupra oamenilor implicați într-un caz pe care se întâmplă să îl investighezi?

- Depinde. Politica mea este să protejez intimitatea oricui e implicat, doar dacă nu se ajunge la conflicte de interese cu prioritatea numărul unu.

- Rezolvarea cazului?

- Asta e ceea ce fac eu, Celinda,

Ea se răsuci pe banchetă ca să îl poată privi:

- Cum rămâne cu mine? Poți să îmi garantezi păstrarea secretului meu?

- Da. Doar dacă nu mă împiedică să îmi fac treaba.

- Ceea ce mi s-a întâmplat mie nu are nimic de-a face cu recuperarea relicvei.

- Atunci îți voi păstra secretul, Celinda.

Ea îl privi câteva clipe mai mult, apoi se întoarse la loc, pe banchetă. Ea îl credea, se gândi. Dar dacă el nu o va crede? Ea va fi cel puțin dezamăgită. În cel mai rău caz, el s-ar putea să conchidă că ea e o mincinoasă patologică.

Pe șira spinării păru să i se prelingă gheață. Își înfășură brațele foarte strâns în jurul trupului. Araminta sări brusc pe umărul ei și scoase sunete slabe de liniștire. Celinda își desprinse un braț, îl ridică și o bătu ușor cu palma.

- Nu am crezut niciodată, nici măcar o singură clipă, că Benson Landry merită să îmi periclitez reputația, spuse ea, în cele din urmă. Ba chiar dimpotrivă. Mă gândesc la el ca la un bărbat ieșit dintr-un coșmar.

Davis se uită la ea, cu una din enigmaticele lui priviri:

- Și atunci cum de ai ajuns cu el în pat?

- Asta a fost ușor. M-a drogat.

CAPITOLUL 14

DAVIS SE SIMȚI DE PARCĂ L-AR FI LOVIT CEVA în moalele capului:

- Ce mama dracului... ?!

- Am știut că e periculos din clipa în care a pășit în biroul meu, continuă Celinda, pe același ton cvasi-moderat.

- Îți era client?

- Nu. Nu l-am acceptat niciodată ca atare. Nu am semnat vreodată vreun contract. Niciodată nu i-am luat banii.

- A vrut să îl căsătorești tu și l-ai refuzat?

- Landry se pregătea să ajungă la conducerea Ghildei din Frequency, când se retrăgea șeful în funcție. Se petrecea obișnuita luptă pentru putere. După cum sigur știi, foarte puțini șefi ai Ghildei se retrag de bunăvoie. Cei mai mulți dintre ei sunt obligați să renunțe la birourile lor din Consilii. Harold Taylor era bolnav de ceva vreme. Nu ar mai fi durat mult până să moară sau să își prezinte demisia.

- Și Benson Landry aștepta să își facă mutarea lui, spuse Davis.

- Nu numai că aștepta, ci și-o pregătea în mod activ. O parte din aceste

pregătiri era să își găsească o soție corespunzătoare. Șefii Ghildei sunt cel mai adesea căsătoriți.

- Vechea tradiție, consimți Davis. Există motive.

- Landry mi-a cerut să îi găsesc o parteneră pentru o Convenție de Căsătorie. Și, desigur că fiind arogantul de fiu de cățea care era, avea o lungă listă de pretenții.

- Acordă-mi șansa de a ghici, spuse Davis. Dorea o femeie frumoasă, bogată și care să provină dintr-o familie bogată și cu puternice legături cu Ghiida.

- Dacă asta era tot ce și-ar fi dorit, sunt sigură că ar fi pețit-o singur. Oricine știe că membrii familiilor puternice din Ghildă se căsătoresc de obicei cu persoane care sunt de asemenea din familii de rang înalt ale Ghildei. Căsătoriile nu se bazează pe compatibilitate și dragoste. Se întocmesc la fel ca alianțele politice de modă veche, destinate să cimenteze puterea. Nu ai nevoie de o pețitoare profesionistă pentru asta. Te folosești de avocați, contabili și relații personale.

- Ai dreptate. Davis se gândi câteva clipe la ceea ce îi spusese ea. Ca un tip pe cale să preia conducerea Ghildei din Frequency, Benson Landry ar fi avut oportunitatea unei mirese care să provină dintr-una din cele mai puternice familii ale Ghildei,

- Din nefericire, Landry și-a stabilit un obiectiv mai, presus decât deținerea controlului asupra Ghildei din Frequency. Dorea să intre în politică. Cred că plănuia să se folosească de resursele Ghildei ca de o bază puternică pentru a-și lansa și finanța campania. Dorea să devină senator.

- Vorbești serios?

- În totalitate.

- Nici un șef de Ghildă nu a reușit vreodată să fie ales într-o funcție așa de înaltă. Nu cred că vreun membru al Ghildei a ajuns măcar mai departe de o poziție în Consiliul local al orașului.

Zâmbetul Celindei fu foarte glacial:

- Probabil fiindcă din momentul în care un barbat ajunge într-un post influent din cadrul Ghildei, el a căpătat un fel de recunoaștere că nu va urca mai sus, pentru a evita o verificare mai aprofundată din partea mass-mediei. Ar fi ca și când un șef de bandă ar hotărî să candideze pentru o funcție publică. Prea multe cadavre îngropate în jurul orașului. Șefii Ghildei se mulțumesc de obicei să manipuleze oamenii puternici din spatele scenei.

Davis își spunea sieși că nu are obligația să apere Ghildele. Dar, fir-ar să fie! strămoșii săi luptaseră în Ultima Bătălie a orașului Cadence, când vânătorii de fantome ai Ghildei se aflaseră între megalomanul Vincent Lee Vance și hoardele lui de adepți bezmetici. Oamenii aveau tendința să uite că deznădăjduitele colonii care luptau împotriva acestuia ar fi căzut în stăpânirea despotului nebun, dacă nu ar fi existat Ghildele. Mândria îi curgea năvalnic prin sânge.

- Nu vreau să neg că în cadrul Ghildelor nu se negociază o anumită cantitate de putere, spuse el. Dar acest adevăr este valabil și pentru restul societății. Oamenii care dețin puterea sunt tentați să o folosească. Și se cere un anumit grad de reacredință ca să se ajungă la vârful oricărei organizații. Doar nu crezi cu adevărat că senatorii orașelor-state iau alți membri ai Consiliului Federal, ca să nu îi mai punem la socoteală pe președinte și vicepreședinte, sunt la fel de puri ca și chihlimbarul nerezonant, nu-i așa?

- Desigur că nu, dar de obicei aceștia nu vin la post cu tot bagajul pe care îl duce cu el un șef de Ghildă. Chiar dacă un director de rang înalt din Ghildă ar fi un model de respectabilitate, el tot rămâne copleșit de imaginea publică a șefilor executivi ai Ghildei. Hai să fim sinceri aici. Ei au ceva probleme de lungă durată în

domeniul relațiilor cu publicul, a felului în care sunt percepuți de către oameni.

- În privința asta nu te pot contrazice, fu de acord Davis. În regulă, deci Benson Landry dorește să devină senator.

- Da. Și din acest motiv a venit la mine. Ca să își atingă obiectivele, are nevoie să se căsătorească în afara Ghildei, de preferință cu fiica unei puternice familii de oameni de afaceri sau din elita politică. Își dorește o alianță matrimonială care să îl poată ajuta să își facă relații puternice în afara Ghildei.

- Ți-a cerut să îi găsești acea soție perfectă, conchise Davis.

- Da.

- Și i-ai răspuns negativ.

Ea o atinse din nou ușor pe Araminta. El începuse să recunoască acest mic gest.

- Am încercat să o fac cu grijă, spuse Celinda. Profesional, știam că Landry este periculos. L-am lămurit că eu doar aranjez Convenții de Căsătorie bazate pe principiile parapsihice ale compatibilității personale et cetera, et cetera... I-am spus că eu nu cred că acele căsătorii bazate pe relații politice și interese financiare garantează fericire pe termen lung pentru fiecare dintre părți.

- Și el ce a zis?

- Că nu era interesat de toate aceste ghilimele mizerii închis ghilimelele despre fericire și că pot să fac abstracție de aspectele compatibilității. El era preocupat să își găsească o soție dintr-o familie bună și de rest va avea el grijă. Chiar avea pentru mine vreo câteva nume cu care să încep.

- În acest caz de ce nu recurgea la a face curte femeilor respective pe cont propriu?

- Presupunea, și nu fără temei, că cele mai multe dintre familiile care nu aparțineau de Ghildă își vor descuraja fiicele, în caz că vor dori să se căsătorească cu un bărbat din Ghildă, chiar și cu unul care urma să devină capul organizației,

„Nicio surpriză în acest caz”, se gândi el. Separările sociale între Ghildă și non-Ghildă nu mai erau așa de categorice ca în zilele de demult, dar ele încă existau, mai ales în cercurile sociale sus-puse. Hotărârea lui Landry de a încerca să se căsătorească cu cineva dintr-o familie importantă din punct de vedere social din afara Ghildei era dovada hotărârii lui neclintite de a-și atinge țelurile.

- Cred că îmi dau seama ce vrei să zici cu asta, spuse Davis. Landry își închipuia că, dacă cea mai exclusivistă pețitoare din Frequency City recomandă o căsătorie între el și una dintre femeile de pe lista sa, poate că femeia și familia acesteia vor fi dispuse să accepte căsătoria. Așa e?

- Da. Bănuiesc că mai plănuia să aplice și alte soiuri de presiune, odată ce făcuse selecția. Micul secret murdar al celor mai multe dintre proeminentele familii din Frequency sau din oricare alt oraș este acela că existau șanse ca în trecut ele să fi avut înțelegeri reciproc avantajoase cu Ghilda. O grămadă dintre familii datorează Ghildei unul sau două favoruri. Și exact așa cum se spune că Ghilda își plătește întotdeauna datoriile, are și reputația că se îngrijește să îi fie returnate.

- Hai să nu o luăm de la capăt. El își flexă mâinile deasupra volanului, străduindu-se să își păstreze calmul printr-un efort de voință. În regulă, am prins ideea. Tu ai refuzat să îl accepți pe Landry ca client. Ce a urmat după aceea?

- Nu i-a picat bine refuzul. Degetele Celindei dansau în blana dezordonată a Aramintei. Știam că era furios, dar speram că date fiind enormele sale ambiții se va concentra asupra unei alte căi de a-și atinge scopurile.

- Și nu s-a întâmplat așa?

- Pentru o vreme, m-am gândit că am scăpat de el. Nu s-a mai întors niciodată la biroul meu. Apoi, într-o seară, s-a întâmplat să am o întâlnire cu un client, care a durat până foarte târziu. După ce omul a plecat, am mai rămas la

hirou încă o oră, ca să fac niște hârțogăraie. Când în cele din urmă am ajuns să cobor scările spre garaj, acesta era aproape pustiu.

Ea se opri din vorbit. Davis o privi. Se uita drept înainte, la autostradă, cu o expresie încremenită, de gheață, încă își mai ținea o mână pe Araminta. Iepurele de praf se ghemui mai strâns pe umărul ei.

- Continuă, spuse el, calm.

- Treceam pe lângă un stâlp. Acum nu se mai afla niciun pic de emoție în glasul ei. Landry a sărit și m-a apucat pe la spate. Mi-a înfipt un ac în braț.

În venele lui Davis ardea foc rece. Strânse volanul atât de tare, că se întreba dacă nu cumva acesta i se va sfărâma în mâini.

- Nenorocitul! rosti el foarte încet.

- Am încercat să strig după ajutor, dar chestia aia acționa rapid. În câteva secunde eram complet țeapănă. Nu puteam nici măcar să stau în picioare. Dar nu am leșinat. Mi-am dat seama mai târziu că el nu mă voia inconștientă, ci doar incapabilă să mă mișc sau să vorbesc. M-a băgat în portbagajul mașinii lui. Sunt claustrofobică. A fost... un... un coșmar.

El se gândi la săptămânile pe care le petrecuse la Institutul Glenfield. *Stai acolo, fă aia*. Nu spuse nimic. Știa mai bine ca oricine că nu exista nimic care să poată șterge amintirea traumei.

Araminta scoase un sunet mic, de neliniște.

Davis se luptă în tăcere cu furia-i rece ca gheața.

- M-a dus într-o cameră de hotel, continuă Celinda, încă vorbind, fără nicio urmă de emoție în voce. A lăsat pe toată lumea să creadă că eram beată. Când am fost singuri, mi-a smuls hainele de pe mine și mi-a tras peste cap o cămașă de noapte.

Trebuia să îi pună întrebarea, trebuia să știe cât de rău a fost pentru ea:

- Te-a violat?

- Nu.

Dar în voce i se strecurase o intonație ciudată.

- M-a lăsat pe patul de la hotel. Am aflat mai târziu că în acea seară și-a îndeplinit o îndatorire civică. Trebuia să își facă apariția acolo.

- Cum a fost cu fotografiile?

- Drogul pe care mi-l injectase Landry tocmai începuse să își piardă efectul, când el a revenit în cameră. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să ridice receptorul telefonului și să sune pe cineva. L-am auzit spunând: „Adu șampania sus, acum!”

Detecta din nou acea nuanță curioasă în vocea ei. Nu era un cititor de unde psi, dar în profesia lui auzise o grămadă de oameni spunându-i o mulțime de minciuni. De obicei le recunoștea, când le auzea. Nu era de parcă ea chiar mințea acum, decise el. Dar era sigur că lăsa de-o parte ceva important. Poate că Landry o violase și nu dorea să îi povestească despre asta. Putea să înțeleagă și să accepte hotărârea ei.

- După ce a dat telefonul, Landry s-a schimbat într-un halat de baie, continuă ea. Mă puteam mișca un pic, dar am rămas foarte liniștită, sperând că el își va închipui că sunt încă imobilă. Știam că singura mea șansă era să strig după ajutor, când sosea serviciul la cameră.

- Ce s-a întâmplat?

- Serviciul la cameră a fost foarte prompt, spuse ea. Problema era că bărbatul care împingea căruciorul nu era singur. Îl însoțeau și câțiva fotografi.

- Paparazzii? Tipii de la tabloid?

- Da. M-am ridicat în picioare, clătinându-mă și am început să strig spre ei,

dar niciunul nu mi-a dat atenție. Evident că „Ajutor! Bărbatul ăsta m-a răpit!” nu este un strigăt universal recunoscut pentru a ți se acorda atenție, fotografiile și-au făcut fotografiile și s-au cărat. Persoana de la room-service dădea să plece.

- Mă îndoiesc că era room service. Mai mult ca sigur că tipul fusese plătit de Landry ca să se ocupe de scenariu.

Ea îl privi surprinsă:

- Nici măcar nu am luat în considerare așa ceva, dar are sens.

- Ce ai făcut?

- Singurul meu gând era să ies din cameră înainte ca ușa să se închidă în urma lui. Capul mi se învârtea. Aveam o durere groaznică de cap și mă gândeam că s-ar putea să vomit. Dar cel puțin puteam să mă mișc din nou. M-am îndreptat spre ușă. Landry nici măcar nu a încercat să mă oprească. Râdea și zicea ceva, cum că ăsta ar fi doar începutul. Unul dintre ultimele lucruri pe care le-a spus când l-am părăsit a fost „Am să te distrug!”

- Nenorocitul! repetă el, mai puțin înverșunat, de această dată.

- *Bolnav* nenorocit! Ți-am spus că tipul nu e zdravăn la cap. Este înspăimântător de nebun, deoarece e capabil să își ascundă nebunia în fața celorlalți.

- Te cred. Ce a mai urmat?

- Am coborât pe scările din spate și am găsit un dulap cu lenjerie de-al hotelului. Înăuntru erau câteva halate de baie. Am înșfăcat unul și am ieșit pe ușa din spate. Dar cei doi fotografi așteptau în parcare

- Fotografiile în halat de baie.

- Da.

Se opri din povestit. El știa că ea se întreba dacă nu făcuse o greșală majoră confesându-i-se lui.

- Mai am o întrebare, spuse el.

Ea dădu din cap încet, fără să spună nu, ci mai mult de parcă încerca să se smulgă din trecut și să revină în prezent, încă o mai mângâia pe Araminta.

- Pot să presupun că nu te-ai dus la poliție deoarece ai crezut că ei nu vor lua de bune vorbele tale despre un membru al Consiliului Ghildei? Întrebă el.

- Nu! răspunse ea, redobândindu-și vizibil tăria sufletească și voința de fier. Am păstrat tăcerea deoarece amenințarea că mă va distruge nu a fost chiar ultimul lucru pe care l-a spus.

El simți că înlăuntrul său se face mai frig.

- A amenințat că te ucide?

Ea clătină din nou din cap, de această dată explicit a negare:

- Oh, nu! O investigație într-o crimă era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, mai ales avându-mă pe mine drept victimă. Existau prea multe indicii care duceau spre el. El dăduse clar de înțeles celor de la ziar că, la urma urmelor, eram amanta lui. Exista și programarea pe care o făcuse ca să se întâlnească cu mine. Lăsasem însemnări despre hotărârea mea de a nu îl accepta ca și client și așa mai departe. Nu, nu m-a amenințat că mă omoară.

- Dar *cu ce* te-a amenințat?

- A spus că dacă mă duc la poliție, îmi va distruge familia.

- A specificat și în ce fel?

- A fost foarte explicit. Mi-a zis că tatăl meu își va pierde serviciul de la compania unde lucrează de peste treizeci de ani și că mama va fi obligată să renunțe la postul de la bibliotecă. Mai zicea că se va asigura că fratele meu nu va fi acceptat niciodată ca membru în nicio expediție de explorare a nou descoperitei

păduri tropicale. A mers destul de departe încât să-mi promită că va face în așa fel încât căsătoria surorii mele să fie anulată.

- Familia ta cunoaște adevărul despre ceea ce s-a întâmplat?

- Nu, categoric nu! răspunse ea, afundându-se puțin în scaun. Nu am îndrăznit niciodată să le spun adevărul. Ar fi insistat să merg la poliție și să suportăm consecințele. Chiar nu aș fi putut să risc una ca asta!

- Ei cred la fel ca toți ceilalți din Frequency? Că tu te-ai aprins rău după Landry și când toată povestea a apărut în presă nu ai avut altă opțiune decât să îți lichidezi afacerea și să părăsești orașul?

- Da. O străbătu un ușor tremur. Parțial, acesta este adevărul. Nu mi-a rămas altă opțiune decât să părăsesc Frequency. Am decis că așa e mai sănătos pentru toată lumea, în plus, după izbucnirea scandalul afacerile mele se duceau oricum pe Apa Sâmbetei.

- Chiar crezi că Landry ar fi putut să își pună în practică amenințările?

- Nu îmi închipui că l-ar fi putut opri pe Josh Santana să se căsătorească cu sora mea. Nici nu îmi imaginez că ar exista vreo forță pe planeta aceasta care i-ar putea despărți pe cei doi. Însă Landry are putere mai mult decât de ajuns ca să le facă viața amândorura un iad, câtă vreme ei locuiesc în Frequency City.

- Ghildele nu sunt atotputernice, în pofida a ceea ce pari să gândești.

- Ia mai lasă-mă-n pace! În Cadence, dacă lui Mercer Wyatt i se năzare să concedieze o bibliotecară și un director de nivel mediu, nu crezi că ar putea telefona unora care îi sunt datori și să le ceară să o facă?

El trase încet aer în piept. „Avea dreptate”, se gândi. Mercer Wyatt își petrecuse ani întregi în Cadence jucând jocul „îți sunt dator ție și tu mie”, trimițând scrisori de intenție privind plata unor datorii. Dacă avea chef, putea face rău cu toptanul.

- Da, probabil, consimți el.

- Și cu certitudine că ar reuși să înlăture dintr-o echipă de explorare un tânăr recent intrat în domeniul cercetării, ca fratele meu. Ghildele dețin un control imens asupra celor care merg în pădurea tropicală.

- În regulă, sunt de acord cu asta. Marea diferență e că Wyatt nu procedează cu atâta cruzime.

- Vrei să zici că nu îi va scutura de bani pe toți datornicii Ghildei doar ca să ducă o vendetta personală împotriva unei peșitoare.

- Ar fi o risipă fără rost, răspunse Davis. Wyatt este prea inteligent ca să intre într-o treabă ca asta pentru o peșitoare oarecare.

- Vrei să spui că nu e nebun.

- Nu, fu el de acord. Wyatt nu e nebun.

- Crede-mă, Benson Landry este.

CAPITOLUL 15

PE LA JUMĂTATEA REPETIȚIEI PENTRU MASĂ, mătușa din partea bunicii a Celindei, Octavia, care dădea gata cel de-al treilea martini, se aplecă să îi șoptească la ureche:

- Îmi place noul tău iubit. Octavia îi făcu cu ochiul. E fierbinte. Cumva vânător de fantome, din întâmplare?

Celinda simți cum începeau să îi ardă obrazii. Singura ei consolare era că exista o foarte mică probabilitate ca cineva să fi auzit comentariul. Marea sală de

mese privată a hotelului era plină ochi cu numeroși membri ai familiilor Ingram și Santana, ca și cu multe domnișoare și cavaleri de onoare. Două mese lungi, împodobite cu o mare de flori roz, șervețele roz, fețe de masa roz și cadouri roz fuseseră puse la dispoziția mulțimii. Șampania roz și cocteilurile curseseră în voie toată seara. Hărmălaia devenise generală.

- Nu chiar, îi șopti Celinda.

- Ești sigură? o întrebă Octavia. Părea sceptică. Octavia era o femeie mică, plină de energie, care, după ce turna în ea câteva pahare de martini, tindea să vireze către neprevăzut și scandalos. În seara aceasta bătrâna doamnă purta una dintre perucile ei blonde cu păr lung, din vasta-i colecție, și strălucea toată sub povara a ceea ce trebuie să fi fost vreun kilogram de bijuterii false scânteietoare.

Se găseau destui printre cei din clanul Ingram care considerau că fustele mătușii Octavia erau foarte scurte și tocurile foarte înalte pentru o femeie de vârsta ei, dar Celinda nu se număra printre aceștia. De obicei, o considera pe mătușă minunat de amuzantă. Dar în seara aceasta începea să se îngrijoreze un pic.

Toți fuseseră politicoși și prietenoși în acea după-amiază, dar, așa cum îl avertizase pe Davis, apariția ei la hotel cu un bărbat străin trimisese valuri de șoc printre rude. Din fericire, ceea ce în împrejurări obișnuite ar fi devenit un fluviu copleșitor de întrebări la obiect, fusese drastic temperat de faptul că în centrul atenției se afla perechea de miri.

Celinda dedusese că ea și Davis chiar ar putea fi în stare să evite partea cu răspunsuri mincinoase, dacă ar reuși să scape devreme de la recepția din seara zilei următoare. Însă acum, Octavia, alimentată de paharele de martini, începea să devină un pericol.

Octavia se lăsă pe spate în scaun și trase cu coada ochiului ca să îl vadă mai bine pe Davis, care era așezat vizavi de Celinda. În acel moment, Davis părea adâncit într-o conversație cu fratele ei, Walker. Discutau despre expediția în pădurea tropicală, la a cărei echipă plănuia și Walker să i se alătore luna următoare.

Octavia chicoti:

- Davis al tău îmi amintește de un vânător pe care l-am cunoscut când aveam vârsta ta. Își făcu teatral vânt cu un șervețel. Mă refer la fierbinte. *Ohoho...* Nu voi uita niciodată noaptea în care ne-am dus în catacombe, doar noi doi, cu un sac de dormit. El a produs o fantomă mică de lumină și țin să-ți spun că aproape a dat foc la cearceafuri. Ea făcu o pauză, cufundată în gânduri. De fapt, a dat foc la sacul de dormit. A fost un accident, desigur. Fantoma a țâșnit un pic prea aproape și...

- Mătușă Octavia, te rog! o întrerupse Celinda, puțin disperată. Ți-am spus, Davis nu este vânător de fantome. Lucrează în domeniul afacerilor de protecție și pază.

- Nu îmi pasă în ce domeniu este, sunt sigură că bărbatul trebuie să fie un fel de vânător. Octavia trase din nou cu ochiul spre Davis. Orice ar fi, e puternic. Da, într-adevăr, pot să simt niște energie adevărată psi acolo!

Problema era că Octavia probabil chiar simțise energia lui Davis. În familia lor nu se făcea niciun secret din faptul că Celinda moștenise de la ea cel puțin unele elemente ale specialului său talent psi.

Diferența dintre ele era că, deși Octavia putea simți energia din alți oameni, nu putea citi undele și tiparele în felul în care o făcea Celinda. Nu ar fi fost niciodată în stare să facă o distincție între curenții puternici, curați, care veneau dinspre Davis și tiparele distorsionate, îngrozitoare emise de un bărbat ca Benson Landry. Mătușa ei recunoscuse, totuși, puterea brută când îi prinsese vibrațiile.

- Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu vei pomeni nimănui altcuiva despre teoria

ta, mătușă Octavia, spuse Celinda, cu glas scăzut. Despre ce oare îi vorbise Davis? Ceva despre respectarea adevărului, pe cât de mult posibil. Davis este un talent non-standard. La fel ca tine și ca mine. El încearcă să nu îi dea importanță. Știi cum e. Dacă se află că el este puțin diferit, i-ar putea dăuna afacerilor.

- Desigur. Octavia arboră un aer de înțelepciune și luă o altă înghițitură de martini. Am înțeles perfect. Nu scot o vorbă.

- Mulțumesc. Celinda ridică paharul cu vin și luă o înghițitură zdravănă. Se părea că va fi o noapte lungă.

La capătul îndepărtat al mesei, tatăl său, Newell, și tatăl mirelui, Anthony Santana, se ridicară pentru toasturile dedicate mirilor.

Newell Ingram era de înălțime medie, musculos și solid. Ochii lui verzi străluceau de inteligență și simț al umorului. Luă o lingură și îi oferii mamei Celindei un zâmbet special. Era genul acela de zâmbet pe care îl pot schimba doar doi oameni care se cunosc unul pe celălalt de foarte multă vreme.

Gloria Ingram se întinse și îi atinse brațul. Celinda se uita la încântătoarea ei mamă cea plină de viață și se gândea cât de radioasă era în acea noapte.

Newell folosi lingura ca să lovească ușor un pahar de apă. În încăperea se făcu tăcere.

El îi zâmbi mândru lui Rachel și se lansă într-un mic discurs părintesc, la care fiecare femeie de acolo se întinse după batiste.

- Chiar din clipa în care te-ai născut, am știut că va veni ziua aceasta, spuse el liniștit, de parcă și-ar fi vorbit sieși. Obişnuiam să stau treaz nopțile, îngrozindu-mă de ea, temându-mă. Și, mai mult decât orice altceva pe lumea asta, îmi doream ca tu să găsești soiul de fericire pe care l-am cunoscut eu și mama ta.

Celinda își privea sora printr-o negură de lacrimi de fericire. Rachel era strălucitoare. Părul ei blond-pal, tăiat într-o linie curbă plină de grație, îi încadra trăsăturile delicate și ochii minunați. „Mâine, în rochia de mireasă, va arăta ca o prințesă ieșită dintr-o poveste cu zâne”, se gândi Celinda.

Alături de ea, Josh Santana, cu părul negru și ochii negri, o ținea de mână. Era chipeș și așa de mândru!

Celinda își zâmbi sieși: o potrivire perfectă.

- ... Și deci, Josh, bun venit în familia noastră, conchise Newell. Știu că o vei face pe fetița mea fericită. E tot ceea ce îți cer.

Toți se ridicară ca să închine paharele pentru toast. Izbucniră urale.

Davis se aplecă spre Celinda:

- Frumoasă familie!

- Da, știu. Ea își tampona ochiul cu șervețelul roz de hârtie. Am fost atât de îngrijorată că a pleca departe de Frequency s-ar putea să nu fi fost de ajuns ca... Se întrerupse brusc, nedorind să strice frumusețea momentului.

- Te temeai că a pleca departe s-ar putea să nu fie suficient de mult pentru a-i proteja de Landry?

Ea încuviință în tăcere.

Toată lumea se așeză din nou. Domnul Santana se lansă în toastul lui:

- Joshua, și eu am știut chiar de la nașterea ta că ziua aceasta o să vină. Mama ta și cu mine ne-am făcut griji în privința ei mai mult decât vei afla vreodată. Dar când ne-ai făcut cunoștință cu minunata ta Rachel, am știut că ne putem liniști și bucura. Ai ales bine, fiule!

Celinda și celelalte femei mai luară niște batiste de hârtie.

La sfârșitul discursului tatălui său, Joshua surprinse pe toată lumea ridicându-se în picioare și înălțând paharul. Îi zâmbi Celindei:

- Mai e de făcut un toast în noaptea asta, Celinda! Rachel și cu mine vrem să îți mulțumim din adâncul sufletelor noastre pentru că ne-ai oferit darul unei potriviri perfecte. Ne place să credem că soarta ne-ar fi adus laolaltă cândva, într-un fel oarecare. Dar adevărul e că acesta este un oraș mare. Poate că nu ne-am fi găsit niciodată unul pe celălalt dacă nu ar fi fost talentele tale într-ale căsătoriei. Măine vom intra în Convenția Căsătoriei știind că am luat cea mai bună hotărâre din viața noastră. Îți vom fi întotdeauna recunoscători.

Toți țâșniră din nou în picioare. Izbucni un ropot de aplauze.

Printre lacrimi, Celinda putu să vadă cu greu chipul zâmbitor al surorii sale. Înșfăcă o altă batistă.

♥♥♥

Dineul se sfârși mult timp mai târziu. Oaspeții se înprăștiară care-n-cotro, fie la barul hotelului, fie preferară să urce în camerele lor. Davis o prinse pe Celinda cu un braț pe după mijloc și o conduse către ușă. Putu simți astfel tensiunea care îi încorda tot trupul. Ea se comportase bine în timpul dineului, chiar reușind să arate de parcă se bucura cu adevărat. Dar el putea să spună că întreaga scenă de nuntă fusese un adevărat calvar pentru ea, în loc de fericita celebrare care ar fi trebuit. Și toate astea din cauza unui ticălos numit Benson Landry!

- Am avut o discuție interesantă cu fratele tău, zise el, într-o încercare de a-i mai liniști starea de spirit. Este sigur emoționat de perspectiva de a se alătura uneia dintre echipele de cercetare a pădurii tropicale.

Înainte ca ea să îi poată răspunde, le ieșiră în cale Newell și Gloria Ingram. Zâmbeau amândoi, dar el le putu vedea hotărârea implacabilă din ochi.

- Te-am avertizat că nu o să fie simplu! șopti Celinda. Pregătește-te să fii pus la frigare!

- Ia-o ușor! spuse el încet. Ține-te după mine.

- Scuze că nu am avut ocazia să pălăvrăgim, Davis, spuse Gloria cu căldură. Treburile ne-au ținut așa de ocupați. Suntem încântați că te afli aici. E așa de minunat să știm că Celinda și-a făcut prieteni noi în Cadence!

- Ce ziceți de un păhărel înainte de culcare, împreună cu noi, la bar? spuse Newell pe un ton ce nu lăsa loc de refuz.

Celinda părea mai neliniștită ca oricând. „*Panicată*” nu ar fi fost un cuvânt prea exagerat”, se gândi Davis.

- E târziu, spuse ea cu o intonație de fals regret în glas. Măine e ziua cea mare.

Davis le zâmbi lui Newell și Gloriei:

- Pare o idee excelentă.

O luară spre un separeu din spatele barului luminat difuz. După ce le fură aduse micile pahare care conțineau băuturile de după dineu, Gloria se uită direct la Davis:

- Cum v-ați cunoscut voi doi?

- Norocul, spuse el. Investigam un caz care implica un artefact furat. Urma ducea drept la biroul Celindei.

Celindei îi încremeniră degetele pe pahar. Newell își îngustă ochii:

- O suspectai pe Celinda?

- Nu, răspuse Davis. Artefactul a ajuns într-un magazin de antichități. S-a întâmplat ca Celinda să îl cumpere. Nu știa că fusese furat, bineînțeles. M-am oferit să îl răscumpăr de la ea și să îl restitui clientului meu. Am făcut o înțelegere. Făcu o pauză ca să îi zâmbească Celindei. Următorul lucru pe care îl știu e că i-am cerut să iasă cu mine la cină. Un lucru se leagă de altul și iată-ne aici.

Newell păru mulțumit de ce auzise:

- Deci doar una dintre acele întâlniri din întâmplare.

- Exact! răspuse Davis.

Gloria se uită la Celinda:

- Cu alte cuvinte, nu v-ați cunoscut prin intermediul unei pețitoare.

- Doamne Dumnezeule, nu, mămico! Celinda reuși să schițeze un zâmbet liniștitor. Niciunul nu caută pentru moment o căsătorie. Doar ne bucurăm fiecare de compania celuilalt. Nimic serios.

„Nu ar fi trebuit să afirme asta cu atâta nepăsare”, se gândi Davis, iritat.

- Înțeleg, spuse Gloria. Nu păru foarte ușurată, dar nu prea mai era nimic de zis.

- Relicva e de valoare? întrebă Newell, cu o curiozitate sinceră.

- Negustorul mi-a cerut cinci dolari pe ea, răspuns Celinda repede.

Newell se încruntă:

- Cineva angajează un detectiv particular ca să dea de urma unui artefact care valorează doar cinci dolari?

- Pentru clientul meu are o mare valoare sentimentală, spuse Davis cu ușurință.

Celinda aproape că se îneacă cu băutura din care tocmai sorbea. Puse paharul jos și luă un șervețel de hârtie. Davis hotărâse că probabil își va schimba impresia imaginându-și un șef de gildă sentimental. Ar fi trebuit să își dea seamă că era o oarecare exagerare.

- De cât timp vă cunoașteți? întrebă Gloria.

- De ceva vreme, răspuse Davis, înainte ca Celinda să poată spună ceva.

- Și nu aveți intenții destul de serioase, ca să ajungeți la căsătorie, spuse Gloria, cu o politețe rece.

- Celinda e cea care a zis că nu e nimic serios. Davis luă o înghițitură din băutura lui și lăsa jos paharul. Sper să se răzgândească.

De cealaltă parte a mesei, ochii Celindei se făcură mari, din cauza șocului:

- Nu, zău, noi suntem doar prieteni, rosti ea cu voce stinsă.

- Da, sigur, spuse el. Se întoarse din nou spre Gloria. Nu vă faceți griji, totuși, intenționez să îi acord o grămadă de timp ca să ajungă să mă cunoască.

Gloria își dresese glasul într-o manieră foarte expresivă:

- Dacă o luați amândoi în serios, sunt sigură că veți dori, bineînțeles, să apelați la serviciile unui consultant matrimonial.

Nu era o sugestie, se gândi Davis. Mai degrabă o solicitare părintească.

- Categorie, spuse Celinda, dând din cap repede, în sus și în jos. Fii fără grijă, mămico! Tu mă cunoști, nici măcar nu aș visa un luciu prostesc ca a mă mărita fără sfatul unui expert. Pe toți Dumnezeii, nimeni nu știe mai bine decât un consultant matrimonial cât de important este ajutorul profesionist. Sunt sigură că Davis e de acord cu mine. Nu-i așa, Davis?

- Corect, răspuse acesta, pe un ton neutru. Ajutor profesionist. A mers așa de bine pentru mine ultima oară. De ce n-aș dori să repet experiența?

Celinda îl privi fix.

Sprâncenele lui Newell zvâcniră. Părea vag aedumerit.

- Poftim? exclamă Gloria, privindu-l pe Davis scrutător, brusc suspicioasă. Ești căsătorit, domnule Oakes?

- Nu, doamnă Ingram. Se uită la Celinda pe deasupra marginii paharului. Dar am fost totuși la un pas de a o face, cu ceva vreme în urmă.

- Davis a avut o experiență nefericită cu un consilier matrimonial, explică Celinda, pe un ton de gheață. A angajat o pețitoare care nu știa, evident, ce trebuia să facă. Din fericire, el și logodnica lui au descoperit că nu erau făcuți unul pentru

altul înainte să aibă loc Convenția de Căsătorie, așa că nu a fost făcut niciun rău.

- Nu s-a făcut rău... repetă Davis, gânditor. Uite că mi se pare un fel interesant de a privi treaba asta. Eu am totuși o părere oarecum diferită.

Privirea Celinei deveni mai severă:

- Ce vrei să spui?

- În măsura în care mă preocupă, experiența mea cu un consilier matrimonial poate fi rezumată cel mult la un singur cuvânt: „nerambursabil”, răspunse el.

Celinda și Glona se priveau amândouă perplexo, dar pe fața lui Newell se ivi o expresie de simpatie.

- „Nerambursabil...” Newell își clătină capul cu un aer grav. Nu e bine. Nu e bine deloc.

Celinda și mama ei își mutară atenția asupra lui, apoi reveniră la Davis.

- Despre ce tot vorbești acolo? întrebă Gloria.

- Biletele pentru călătoria în luna de miere nerambursabile, spuse Davis. Nerambursabilele plăți în avans către furnizori, și notele de plată pentru sala de bal a hotelului, și cele câteva mii de buchete de flori scumpe. Știați că florile nu se pot da înapoi? Și apoi a mai fost și șampania. Nu s-a deschis nici măcar o afurisită de sticlă, dar tot am fost pus să plătesc pentru cea mai mare parte din ea.

- Stai puțin, zise Celinda. Cu biletele de călătorie înțeleg. Vrei să zici că ai rămas dator și cu restul cheltuielilor?

El îi oferă un zâmbet rece;

- Logodnica mea își visase dintotdeauna o Convenție de Căsătorie completă, dar familia ei nu avea destui bani ca să plătească pentru asta. Deci, gândindu-mă că este o investiție pe termen lung, eu am achitat facturile.

Celinda se cutremură:

- Oh, Doamne!

- Când mă gândesc la ce ar fi ieșit, dacă Rachcl și Josh ar fi anulat căsătoria în ultimul moment, mă ia cu fiori pe șira spinării! spuse Newell.

- Cu toate acestea, zise Gloria, dovedind înțelepciunea feminină, e incomparabil mai bine să afli că lucrurile nu or să meargă înainte să aibă loc Convenția de Căsătorie, decât după aceea.

- Nu vreau să mă cert pe tema asta, zise Davis. Spuneam doar că a fost o lecție costisitoare despre imperfecțiunea peșitoarelor profesionale.

Celinda îl fixă cu un aer de provocare:

- Cu siguranță că nu intenționezi să spui că data viitoare vei avea mai degrabă încredere în propria-ți judecată decât într-un consilier matrimonial?

El dădu din umeri:

- Nu văd cum ar putea să fie mai rău.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, ripostă ea, e ca și când mi-ai spune că mai degrabă îmi fac singură treaba de detectiv, decât să angajez un profesionist.

- Nu este deloc același lucru.

- Ba este. Există o evidență statistică de necontestat și un număr de studii parapsihice care dovedesc că oamenii care urmează sfaturile unei peșitoare pregătite cum se cuvine au de departe mult mai multe șanse să încheie căsătorii fericite și pe deplin satisfăcătoare decât cei care nu apelează la un profesionist.

- Sună din nou de parcă ar fi un extras din cartea aceea a ta!

- Poate că ar trebui să o citești. Ea își încrucișă brațele pe masă și își îngustă ochii. Statisticile și notele bibliografice pentru studiu se află toate acolo, în anexă.

- Uau! exclamă el, fără entuziasm. Are și o anexă? Știi ceva? Chiar am de gând să arunc o privire prin cartea aia a ta, într-una din zilele astea!

- Dacă te mai învârti prin preajmă, ai putea să și cumperi un exemplar, spuse ea, cu sarcasm, de această dată. Am să fiu fericită să îți dau un autograf.

Cu coada ochiului, Davis îl văzu pe Newell schimbând priviri ciudate cu Gloria. Newell se strecură afară de pe banchetă și îi întinse o mână Gloriei să o ajute să se ridice în picioare.

- Dacă nu vă supărați, noi o să urcăm în camerele noastre, spuse Newell cu simpatie. A fost o zi lungă și mâine va fi una chiar mai lungă, mai aglomerată.

Davis se ridică și el și îi scutură mâna lui Newell:

- Mulțumesc pentru băutura, domnule!

Gloria se aplecă și o sărută pe Celinda pe obraz:

- Noapte bună, scumpo! Ne vedem dimineată. Se îndreptă și se uită la Davis. În ochi îi strălucea o licărire veselă. Sunt așa de bucuroasă că am avut discuția asta, Davis! Simt că acum te cunosc mult mai bine.

- Noapte bună, doamnă Ingram.

Newell și Gloria dispărură în holul hotelului, îndreptându-se către ascensor.

Davis se așeză și se uită la Celinda.

Se lăsă o tăcere grea.

El își dresе glasul:

- Eu cred că a mers bine. Tu nu crezi la fel?

CAPITOLUL 16

CELINDA ERA PREA ULUITĂ ca să răspundă. Apoi absurditatea situației o lovi ca fulgerul unei fantome de lumină. Își puse capul pe brațele încolăcite deasupra mesei și începu să râdă.

- Fir-ar să fie, plângi? Davis se strecură pe lângă curbura banchetei și o bătu încet pe umăr, plin de îngrijorare. E în regulă! Îmi dau seama că nu a fost ușor pentru tine să te prefaci că sunt noul tău iubit, dar te-ai descurcat minunat.

Ea nu îndrăzni să își ridice capul. Râdea prea tare. Poate că urma să facă o criză de isterie.

- Când au plecat, părinții tăi nu păreau cine știe ce supărați, spuse Davis, care, în mod clar, hotărâse să o încurajeze. Privește partea bună a lucrurilor: indiferent ce ar gândi ei acum, pun pariu pe orice că nu au niciun indiciu că aș fi bodyguardul tău. Asta era toată poanta, îți amintești?

Ea reuși să își redobândească autocontrolul, cu un uriaș efort de voință. Își înălță capul, conștientă că ochii îi erau uzi și că fața probabil i se înroșise.

- Îmi pare rău, murmură ea. Folosi un șervețel de hârtie, ca să își șteargă ochii. Habar n-am ce m-a apucat. Ar putea fi de vină stresul.

- Râdeai! exclamă el, părând profund ușurat. Mă gândeam că... Nu contează.

- Nu îmi vine să cred că m-am avântat în cearta asta în fața părinților mei. Simți că ciudatul răs părea să izbucnească din nou și înghiți puternic, ca să îl reprime. Pesemne e din cauza șampaniei de la dineu. Ce ne-a trecut oare prin minte?

- Nu știu cum e cu tine, dar eu cred că am obosit al naibii de mult să te aud spunând tuturor că sunt doar un prieten ocazional.

Ea încremeni, uluită.

- Păi nu există prea mulți termeni care să definească un bărbat în situația ta. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca relația noastră să pară una normală.

- Dar nu este deloc normală, așa-i?

- la ascultă! Tu ai fost ăla care zicea că șarada asta o să decurgă simplu, îți amintești? Spuneai: „Ține-te de adevăr pe cât de mult posibil!” Dacă îți mai aduci aminte, eu am vrut să discutăm detaliat despre imaginara noastră poveste, pe drumul înapoi, dar ai insistat să născoci tot planul ăsta!

O licărire suspectă de amuzament îi întunecă ochii:

- Ne certăm din nou?

Ea se lăsa pe spate, legănându-se pe banchetă. Ce i se întâmpla oare? Era stresul, cu siguranță!

- Nu. Cred că am căutat destul prilej de ceartă pentru o singură seară, îi răspunse Celinda, foarte politicoasă. E vremea să mă duc la culcare. Măine o să port rochia roz. Am nevoie de somn.

♥♥♥

La scurt timp după aceea, Davis deschidea ușa camerei ei cu cheia acesteia. Celinda răsuci comutatorul. Max și Araminta stăteau unul lângă altul pe masă și se uitau afară, în noapte, prin fereastra glisantă de sticlă.

-Ne-am întors! anunță Celinda.

Araminta și Max se rostogoliră jos, murmurându-și salutarile. Celinda se aplecă, o luă în căușul palmei pe Araminta și și-o propti pe umăr. Araminta începu imediat să îi gângurească în ureche.

- Cred că mai vrea o gustare, spuse Celinda. Privi mohorâtă la farfuriile goale de pe masă. Se pare că ea și Max au dat iama prin tot ce le-am comandat prin service room înainte să plecăm. Va trebui să desigilez minibarul. Ai cumva idee cât de mult pretind să plătești pentru ce se află în mini-bar?

- Ține o evidență, o să trec tot pe nota de plată a Ghildei, spuse Davis, ridicându-l pe Max de jos. Crede-mă, Wyatt își poate permite câteva gustări scoase din mini-bar.

- Te cred. Problema e că mă întreb cât de dispus va fi să plătească pentru niște chestii ca gustări din mini-bar, în cazul în care nu își va primi înapoi relicva.

- Păi, probabil că nu va fremăta de plăcere, spuse Davis.

- Știi ce? mormăi ea. Aș putea face ceva ca să nu mai am bătaie de cap cu șeful Ghildei din Cadence. Am să părăsesc orașul. Din nou. A fost destul de rău să îmi smulg rădăcinile de aici, din Frequency doar pentru că am scos din sărite un membru para-psihopat al Ghildei locale.

Expresia lui i se înăspri:

- Indiferent de rezultatul acestui caz, nu o să fii obligată să părăsești Cadence.

- Ha! Ție ți-e ușor s-o spui! Se lăsa pe vine în fața mini-barului și rupse micul sigiliu. Crede-mă, habar n-ai cum e să trăiești într-un oraș după ce ai întărâtat un membru de marcă al Ghildei.

- O să te cred, spuse el calm. Dar mă gândesc că e timpul ca să mă crezi și tu pe mine.

Ceva anume din cuvintele lui o încremeni în loc. Se uită în sus, spre el. Era cale lungă, luând în considerație poziția ei atât de aproape de podea. Când în cele din urmă ajunse la chipul acestuia, văzu că trăsăturile îi căpătaseră o expresie crâncenă, implacabilă.

- Splendid! exclamă ea. Acum o să te înfurii și pe tine.

- Îh!

Ea se ridică în picioare, supărată:

- Îmi pare rău. Lucrurile au devenit cam stresante. Chiar am nevoie de un somn bun de noapte!

El își înclină capul, într-un gest de o politețe glacială:

- În acest caz îți urez noapte bună. Se îndrepta spre ușa de comunicare. O voi deschide din nou, după ce ajungi în pat.

Cu Max pe umăr, ajunse în camera lui și închise ușa foarte încet.

Ea rămase privind o vreme la ușa închisă. I se lămurise destul de clar unul din lucrurile subsidiare ale faptului de a avea un bodyguard aținându-se prin preajmă: le stătea în obicei să dea o grămadă de ordine.

Araminta scoase mici semne de încurajare lângă urechea sa.

- Corect, spuse Celinda. Se lăsă din nou pe genunchi în fața mini-barului. Mai întâi și înainte de toate, e aici o fată care trebuie să mănânce.

♥♥♥

Câtva timp mai târziu, ea se răsuci în pat pentru ceea ce trebuie să fi fost a suta oară și în cele din urmă renunță să mai încerce să adoarmă. Se ridică în coate și privi posomorâtă spre ușa care lega camera ei de cea a lui Davis. Era deschisă, dar crăpătura nu era mai mare de câțiva centimetri.

Îi era imposibil să vadă ceva în camera cealaltă, dar ascultă o vreme și totul i se păru îngrozitor de liniștit de partea cealaltă a ușii. În mod clar, Davis nu avea probleme cu somnul.

La picioarele patului, ochii albaștri ai Aramintei licăriră în lumina lunii. Se trezise.

- Să nu-mi spui că ți-e foame din nou! șopti Celinda. Araminta trecu pe deasupra așternutului, clipi din ochii ei albaștri și scoase niște sunete pline de speranță.

- Bine, bine, în regulă! Nu aș vrea să te văd moartă de inaniție. Celinda se dădu jos din pat, își trase halatul pe ea și se îndreptă spre camera cu barul desigilat. De afară venea destulă lumină verde, ca să i se vadă conținutul. Ce să fie? Prăjituri sau miez de nucă?

Araminta începu să se agite nehotărâtă și apoi își îndreptă atenția spre nuci.

Celinda scoase nucile din bar, se îndreptă de spate și deschise pachetul. Răsturnă conținutul într-o farfurie de pe masă. Araminta sări jos și începu să ronțăie delicat.

- Cel puțin nu ai ieșit afară, în întuneric, ca să hoinărești împreună cu Max printr-un oraș străin! spuse Celinda încet. Ce ai făcut cu tâmpitul ăla de artefact?

Araminta mănca un miez de nucă.

- Ai măcar habar în ce bucluc mare ne aflăm? Araminta nu arătă niciun semn de îngrijorare. Își alege o altă nucă.

Celinda se îndreptă spre fereastră și se uită afară, la priveliștea oferită de orașul cufundat în întunericul nopții. Hotelul se afla în inima Cartierului, care era înecat în licărirea slabă ale zidurilor de cuarț verde ale Vechiului Frequency.

Deschise ușa glisantă de sticlă și ieși pe balcon. Aerul era cald și înmiresmat. Sprijinită cu coatele de balustrada de fier, savura delicatul aflux de unde psi extraterestre și contempla noaptea.

Ciudata aură a unui soi de energie foarte cunoscută pulsa în apropiere. Uimită, se retrase de lângă balustradă se întoarse repede în loc, înfășurându-și și mai strâns halatul în jurul trupului.

Davis se tolănise pe balustrada balconului său. Era îm brăcat doar în pantaloni. Picioarele îi erau goale și la fel și trupul, mai sus de talie. Lumina lunii și slaba strălucire pe care o răspândea peretele verde îi licăreau pe umeri, o privi cu ochi la fel de misterioși ca noaptea. Max stătea alături de el, pe balustradă.

- Nu poți să dormi? o întrebă Davis.

- Aramintei i-a fost din nou foame.

- Păi sigur. A trecut cel puțin o oră și jumătate de când ai hrănit-o ultima oară. La ce te așteptai?

- Jur că se poartă de parcă ar fi posedată de spiri unui adolescent. Ea se opri. Dar tu ce faci aici, afară?

- Mă gândesc.

- La caz? Întrebă ea cu precauție.

- Și la alte lucruri. Tăcu o clipă. Cel mai mult la alte lucruri.

Ea vru să îl întrebe care erau celelalte lucruri la care se gândea, dar își reaminti că nu îl cunoaște suficient de bine ca să forțeze nota și să pătrundă în domeniul lui intim.

Max alege acel moment ca să sară distanța de aproape un metru care despărțea cele două balcoane, fără să dea vreun semn de teamă că ar fi putut să cadă de la etajul trei pe pământ și aterizeze pe balustradă lângă Celinda. Chicoti politicos spre ea și apoi se rostogoli jos, pe podea. Dispăru în cameră și i se alătură Aramintei, pe birou. Zgomotul de ronțait se înțeți imediat.

- Pariez că pot face și eu asta, spuse Davis, apreciind distanța dintre cele două balcoane.

- Cc să faci? Să sari din balconul tău într-al meu? Ea se cutremură. Nici măcar să nu te gândești !

- De ce nu?

- Fiindcă ar fi o tâmpenie să îți asumi un asemenea risc, de-aia! Doamne Dumnezeule, ai putea să ratezi și ar da beleaua peste mine, când va trebui să îi explic lui Mercer Wyatt de ce nu îți va recăpăta niciodată relicva!

Dinții lui Davis străluciră într-un zâmbet scurt, răutăcios:

- Drăguț din partea ta să te gândești la mine!

- Da, cum nu, mă interesează grozav de mult persoana la! După cum văd eu lucrurile, ești tot ce stă între mine și Araminta, și șeful Ghildei din Cadence. Vreau să rămâi teafăr. Să nu riști. Înțeles?

- Înțeles! Stai așa o clipă.

El dispăru în interiorul camerei. Ea îl așteptă să reapară, întrebându-se ce mai punea la cale.

Un moment mai târziu, el pășea pe balconul ei.

- S-a făcut! spuse Davis. Rămân în siguranță, nu îmi asum niciun fel de risc.

Celinda se înfioră, dar nu din cauza aerului rece al nopții. Stătea foarte aproape de ea. Așa de aproape că îi putea detecta cu mult mai mult din energia psi a acestuia. Era acut conștientă de fiecare aspect al lui. Pulsul începuse deja să îi bubue rapid și putea să simtă din nou de-acum familiara agitație din capul pieptului.

- E bine de știut, șopti ea. Deoarece nu vreau, cu adevărat, să ți se întâmple ceva.

El zâmbi ușor.

- Apreciez asta, chiar dacă singurul motiv pentru care mă vrei prin preajmă este din cauză că sunt scutul tău împotriva Ghildei din Cadence.

Intimitatea nopții și aura proprie a lui Davis, irezistibilă într-un mod unic, o învăluiră, copleșindu-i toate simțurile. Excitația senzuală îi fierbea prin vine. „Domnul Aproape Perfect”.

Pe neașteptate, fu sigură că nu numai că putea sări dintr-un balcon în celălalt, ci chiar ar reuși, probabil, să danseze pe balustradă! Cui îi mai păsa de riscuri?!

- Acesta nu e singurul motiv pentru care te vreau lângă mine, spuse ea.

O uimi felul în care îi suna propriul glas. Era de-a dretul încărcat de dorință. Ar fi putut jura că nu îi sunase astfel niciodată înainte, în toată viața ei.

Davis îi apucă strâns reverele halatului, cu ambele mâini, și o trase mai aproape de el.

- Ești sigură?

Acum îi venea greu să respire, dar într-un fel bun. Unu care îi dădea fiori de plăcere.

- Sunt sigură, reuși să spună.

El o strânse și mai tare și o sărută.

Deși părea destul de imposibil, era sigură că energia lui Davis și a ei se adunau oarecum laolaltă într-un tipar rezonant ce incendia noaptea. Se simți absorbită brusc într-o cascadă delirantă de unde psi invizibile.

La fel ca noaptea trecută! se gândi ea. Probabil ar fi trebuit să pună capăt lucrurilor, înainte de a se ajunge prea departe. Așa cum procedase în noaptea precedentă. „Evenimentele de o singură noapte” erau împotriva tuturor regulilor.

Dar cu acest bărbat nu îi mai păsa de reguli. Nu avea de gând să își piardă timpul făcând planuri de viitor, deoarece, dată fiind atitudinea potrivnică a lui Davis față de petit și Convenția de Căsătorie, probabil că nici nu vor avea unul. Noaptea aceasta putea fi unica petrecută împreună și ea avea de gând să profite din plin de moment.

Numai această constatare singură îi fu de ajuns ca să nu mai țină seama de bunul simț.

Îi apucă de umeri cu violență, desfătându-se cu senzația mușchilor netezi și fierbințeala pielii masculine. El îi răspunse cu un geamăt puternic și o sărută mai apăsător.

Când ea oftă slab și își desfăcu buzele, el își lăsă brațele să îi alunece în jos, spre talie. Era excitat la maximum. Putea să simtă asta și știu că el dorea ca ea să fie conștientă de efectul pe care îl avea asupra lui.

O cuprinse emoția. Se simți brusc incredibil de sexy și de o feminitate sălbatică.

Se eliberă cu îndrăzneală din sărut, ca să își apese buzele pe gâtul lui. Un fior trecu prin trupul lui. Fără niciun avertisment, el o ridică în brațe, strâns lipită de pieptul lui, și o purtă astfel spre dormitorul cufundat în întuneric.

Ea își închipuia că o va așeza pe patul ei, însă acesta trecu prin ușa de comunicare și intră în camera lui, unde o lăsă jos, pe propriile-i picioare. Văzu că așternuturile patului fuseseră împinse spre capătul acestuia. Evident că Davis avusese tot atâtea probleme cu somnul la fel ca ea.

Era atât de excitată de nerăbdarea impetuoasă a ceea ce urma să se întâmple, încât aproape își pierdu echilibrul. Davis o prinse cu o singură mână, cu cealaltă desfăcându-i cordonul halatului și trăgându-i-l de pe umeri. Acesta i se îngrămădi la picioarele goale, lăsând-o în cămașa-i de noapte din satin verde pal.

Davis zâmbi ușor la vederea cămășii, își plimbă degetele pe sub bretelele subțiri, abia atingându-i pielea.

- Frumoasă, spuse el. Foarte frumoasă.

- Am cumpărat-o luna trecută, se confesă ea, fără să se gândească. O păstram pentru o ocazie specială.

El păru încântat:

- Ca noaptea aceasta?

Ea zâmbi:

- Cu certitudine așa se pare.

Râsul lui fu sexy și incredibil de intim:

- S-ar zice că asta e noaptea mea norocoasă.

O ridică și o așeză pe patul răvășit. Se îndreaptă și își scoase pantalonii, pe care îi aruncă de-o parte. Nu purta chiloți.

O străbătu un fior de neliniște, dar înainte de a avea ocazia să reconsidere înțelepciunea a ceea ce urma să se întâmple, Davis veni în pat lângă ea. Se întinse deasupra ei, așezat în coate, prinzând-o ca într-o capcană și începu să o sărute înfometat.

Sărutările plouau peste ea, umezindu-i buzele, gâtul, înfierbântându-i sângele. În jur pulsa energie de foc, a lui Davis și a ei, rezonând încă o dată într-un tipar care îi purta pe amândoi la un nivel mai înalt al excitației. „Nu fusese așa niciodată, cu niciun alt bărbat”, se gândi ea. *Perfect.*

Își uită îndoielile de moment. Îl explora dornică, desfătându-se cu contururile mușchilor fundului și coapselor acestuia. Când degetele i se strânseseră în jurul sexului acestuia, el oftă adânc, tremurător:

- N-o să mă pot abține mult, dacă o ții tot așa, o avertiză el, cu voce joasă și răgușită.

Înfiorată de plăcere, ea strânse puțin degetele, provocându-l. De această dată, râsul lui domol îi trimise furtive de-a lungul șirei spinării.

El făcu să îi alunece bretelele de satin de pe umeri și îi trase cămașa de noapte de-a lungul corpului, până jos, la glezne, apoi o aruncă jos, pe podea, lângă pat.

Îi găsi sânul cu gura și ea uită să îl mai stârnească, icni și își înfipse unghiile în spatele lui. Întregul trup îi ardea de dorință, fiecare centimetru de piele era copleșitor de sensibil.

Mâna mare, caldă a lui Davis alunecă în jos de mijlocul ei, peste pântec. Își răsuci degetele în părul din locul în care i se uneau coapsele. Ea îi sărută umărul, i-l linse și apoi, dintr-un impuls, îi prinse pielea între dinți. El scoase un sunet slab, răgușit, și îi apucă foarte delicat sfârcul sânelui între dinți. Degetele îi alunecară mai jos, în căutare de secrete.

Ea încetă să mai respire. Tot interiorul ei i se crispa până la un grad insuportabil. Își putea simți propria umezeală și știa că palma lui trebuie să se fi umplut de aceasta.

Când, o clipă mai târziu, el se urcă deasupra ei, tremura de așteptare și dorință.

El își găsi poziția și apoi începu să își facă drum înăuntrul ei.

- Ești prea încordată, îi spuse, cu voce aspră. Deschide-te pentru mine.

- Încerc, icni ea. Ești prea mare.

- Nu. Trebuie doar să o iei ușor.

Ea inspiră de câteva ori, profund:

- În regulă, m-am deschis.

- Ești sigură?

- Sunt sigură.

În loc să împingă înainte, el se retrase. Ea îl apucă mai strâns, îngrozită că el se răzgândise.

- Nu! strigă ea, agățându-se de el. Nu mă părăsi!

- Nu plec nicăieri. Crede-mă!

El găsi mica umflătură ascunsă între faldurile protectoare de carne și o atinse, strângând-o. Aproape imediat ea simți că începe să se destindă și să se deschidă.

- Da, spuse ea. Oh, da, *te rog!*

El continuă să o strângă ușor, până când rugămintea se transformă în cerere.

Atunci el se răsuci pe spate, cu ea deasupra lui. Ea se întinse peste el, prinzându-i coapsele între genunchii îndoiți. El o găsi din nou cu mâna, folosindu-și degetul mare și arătătorul ca să o înnebunească.

Orgasmul veni de nicăieri. Era nepregătită pentru așa ceva, deoarece nu mai simțise asta niciodată în viața ei. Valuri pulsânde de minunată energie se revărsau prin ea, eliberând o explozie de bucurie pură. Auzi pe cineva țipând slab în întuneric. Își dădu seama cu întârziere că ea era cea care țipa.

Davis îi prinse strâns fesele și se împinse înăuntrul ei, într-o mișcare ușoară, fără contenire. Împinse de două, de trei ori și apoi deveni complet tare ca piatra. Ea își deschise ochii ca să se uite în jos, spre el și îi văzu gura deschisă într-o strâmbătură ce putea să însemne fie durere, fie plăcere incredibilă.

El urlă.

Pentru aceasta nu exista nicio altă definiție: era strigătul unui mascul triumfător, chemându-și perechea.

Ea avu timp să îi mulțumească în gând chihlimbarului său norocos că niciuna din rudele sale nu se afla în camera vecină, înainte să se prăbușească lângă el.

♥♥♥

Multă vreme după ce terminase, el se rostogoli alături de ea și se trânti pe perne. Prin ușa glisantă de sticlă venea destulă lumină ca să îl vadă zâmbind cu satisfacție masculină.

- Întotdeauna faci asta? o întrebă el.

- Ce fac?

- Țipi.

Ea se înroși de furie. Bine, cel puțin, că, din cauza penumbrei, el nu putea să o vadă trecând la roz aprins!

- Habar n-am, îngână ea.

El se ridică într-un cot și o privi.

- De ce nu știi?

- Nu mi s-a întâmplat asta niciodată până acum.

- Să țipi?

- Să am orgasm.

Era evident dezorientat:

- Ești sigură?

- Nu prea este genul de lucru în privința căruia să te înșeli, nu-i așa?!

- Nu, nu este.

- Crede-mă, nu am mai simțit niciodată în viața mea ceva atât de plăcut. Mi-aș fi amintit.

- Regret că a trebuit să aștepti atâta vreme, dar trebuie să îți zic că sunt foarte bucuros că eram prin preajmă când în cele din urmă s-a întâmplat asta.

- Și eu de asemenea. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Crezi că am mai putea încerca din nou? Să mă asigur că nu a fost vorba de ceva accidental.

- E plăcerea mea.

Își aplecă capul și îi acoperi gura cu a lui. Flacăra energiei izbucni încă o dată în încăperea cufundată în penumbră.

♥♥♥

Mult timp mai târziu, ea se trezi cu o tresărire, conștientă că era purtată de brațele unui bărbat. În ea se dezlănțui frica, aducând cu sine amintirea teribilei nopți în care Benson Landry o dusesse în camera de hotel, pretinzând că era beată.

- Nu! începu să se zbată, instinctiv.

Brațele care o legănau se strânsură, făcând-o prizonieră lipită de un piept

puternic de bărbat.

- Calmează-te, spuse Davis cu blândețe. Ești în regulă. Doar ai visat.

Intonația încurajatoare a glasului său și pulsul familiar de unde psi o scoase din scurta-i panică. Își deschise ochii și se uită la el.

- Ce ai de gând să faci? îl întrebă, încă dezorientată.

- Te duc înapoi, în patul tău.

Aceasta nu îi suna deloc promițător.

- De ce? îl întrebă, acum neîncrezătoare.

- Îmi place să dorm singur, spuse el, calm. O așeză jos, pe patul ei și se îndreptă de spate. Nu o lua ca un afront.

Ea era consternată. Pentru ea, el putea să fie perfect, dar în ciuda a tot ceea ce trăiseră împreună, sentimentul nu era reciproc. Nu că el nu ar fi avertizat-o că nu este interesat de o relație pe termen lung, își reaminti sieși. Și nu deoarece existau reguli din motive bine întemeiate împotriva relațiilor de o singură noapte. Totuși, s-o arunce afară din patul lui înainte ca noaptea să se fi sfârșit părea puțin exagerat.

Se simți umilită. Și mai era și furioasă.

- Am vești noi pentru tine, spuse ea. *O iau* ca pe un afront personal!

Își trase cuvertura până sus, sub bărbie, răsucindu-se pe o parte, cu spatele la el.

El nu plecă imediat. Îl putea simți stând acolo, uitându-se în jos, spre ea. Își ținu respirația, întrebându-se dacă se va răzgândi.

- Noapte bună! spuse el, foarte calm.

El se întoarse în camera lui. Ea zăcu trează multă vreme, privind afară, pe fereastră, la turlile și turnurile strălucind verde ale Orașului Mort. Araminta sări în pat, se cuibări aproape și scoase mici sunete slabe.

El este Domnul Aproape Perfect, își reaminti Celinda, nu Domnul Perfect. Încearcă să te obișnuiești cu asta.

În cele din urmă adormi.

CAPITOLUL 17

TELEFONUL LUI BENSON LANDRY zbârnâi tare. Abia se desprinsese de blonda delicioasă, plină de energie și teribil de inventivă și se bucura de plăcuta plictiseală de după contactul eliberator. Nu se afla tocmai în dispoziția de a vorbi la telefon. Dar nu existau mulți oameni care să îi știe numărul privat. Când cineva îl folosea, o făcea întotdeauna cu un motiv.

Se depărta de blondă, se săltă pe marginea patului și luă telefonul.

- Landry, spuse el. Ar fi bine să fie ceva important.

- Dacă îmi acorzi cinci minute din prețiosul duminical timp, consider că vei descoperi că ceea ce îți voi spune este foarte interesant.

Vocea era cultivată, amplă, autoritară. De asemenea, era și una necunoscută, destul ca să facă să sune clopoțelii de alarmă.

- Cine ești? întrebă el, dur.

- Numele meu e doctor Titus G. Kennington. Cred că noi doi avem o cunoștință comună. O femeie pe nume Celinda Ingram.

Simți că îngheață pe dinăuntru. Se răsuci și îi dădu blondei un ghiont puternic.

Aceasta pricepu mesajul. Nu era pentru prima oară când o expedia imediat ce terminase cu ea. Fără nicio expresie, se dădu jos din pat, își culese lucrurile și intră în baie ca să se îmbrace.

- Ce e cu Celinda Ingram? Întrebă el în receptor, surprins de agitația care îl cuprinsese brusc. Își închipuise că problema fusese tranșată cu patru luni în urmă.

- Ajungem într-o clipă și la ea. Mai întâi să discutăm despre asocierea noastră.

- De ce dracu' verde ar trebui să te iau ca partener?

- Deoarece sunt gata să îți ofer în schimb ceea ce îți dorești foarte mult.

- Și cam ce anume?

- Te pot asigura mai întâi că vei deveni noul șef al Ghildei din Frequency. Și sunt gata să merg chiar mai departe. Te voi ajuta să îți atingi și celelalte ținte: o mireasă dintr-o familie care nu face parte din Ghildă, bogată și de rang înalt, și un loc în Senat.

„Sunt pe cale să fac o învoială cu un veritabil țicnit”, se gândi Benson. Dar din moment ce acest smintit ajunsese destul de aproape ca să îi obțină numărul secret de telefon, trebuia să îi acorde atenție. Singurul lucru pe care îl putea face acum era să îl țină destul de mult de vorbă pe tip, ca să obțină cât mai multe informații de la el.

- Sună promițător, zise el. Așa, de curiozitate, cum ai de gând să procedezi ca să dai de capătul învoielii?

Blonda ieși din baie, complet îmbrăcată. Se îndreptă spre ușă fără un cuvânt și ajunse în hol. Benson o ignoră. Știa că cineva din personalul de pază o va escorta afară de pe proprietate, ca de obicei.

- O să vezi în curând, spuse Kennington. Acum, deci, presupun că în calitate de membru al Consiliului Ghildei din Frequency ai auzit zvonurile despre o oarecare relicvă extraterestră care a dispărut din depozitul de valori al Ghildei din Cadence?

Treaba începea să devină mai interesantă. La urma urmelor, tipul poate că nu era cu totul dus cu pluta!

- Se vorbea despre un artefact care a fost furat, spuse el precaut. Wyatt păstrează toată treaba sub tăcere, dar se zice că îl caută din greu. Îl vrea înapoi.

- Vrea să îl recapete deoarece este extrem de neobișnuit, zise Kensington. Este făcut dintr-un fel de chihlimbar nemaintâlnit până acum. Dar nici măcar Wyatt nu cunoaște însușirile unice ale relicvei.

- Ce însușiri?

- Nu m-ai crede dacă ți-aș spune, așa că îți propun o demonstrație.

- Dacă îți închipui că am de gând să îmi pierd vremea...

- Vă asigur, domnule Landry, că odată ce veți vedea ce poate face dispozitivul de chihlimbar rubiniu, veți fi teribil de dornic să vă asociați cu mine.

- Cum ai de gând să faci demonstrația, când afurisitul ăla de obiect lipsește?

- Să vă zic un mic secret, domnule, ceva ce nu mai știe nimeni altcineva.

Există două artefacte de chihlimbar rubiniu în realitate. Eu dețin unul dintre ele.

- În acest caz, de ce l-ai vrea și pe cel de-al doilea?

- Pur și simplu este prea puternic și prea valoros ca să fie lăsat în mâinile unor oameni care habar n-au de ceea ce sunt în stare acestea!

- De ce faci o înțelegere cu mine? Întrebă Benson.

- Mă gândeam că luând în considerare recente evenimente, șansele dumitale de a descoperi cea de-a doua relicvă sunt mult mai mari decât ale mele, răspunse Kensington.

- De ce?

- O multitudine de motive. Mai întâi fiindcă persoana care cunoaște locația

celeilalte relicve se află acum în Frequency City. Acesta este orașul dumitale. În calitate de consilier al Ghildei, poți acționa nestingherit, fără a determina o cercetare nedorită. Și cel puțin, dar nu în ultimul rând, ai avut o relație intimă cu Celinda Ingram.

Vechea furie țâșni din străfundurile întunecate ale lui Benson.

- Cum de s-a băgat târfa în treaba asta?

- Nu cred că acum ea are relicva, fiindcă dacă era așa, Ghilda din Cadence ar fi obligat-o să o restituie. Dar se pare că știe unde se află.

Ar fi trebuit să o ucid, când am avut ocazia! Cu patru luni în urmă, el își dăduse seama că Celinda simțise profunzimea izvorului de întunecime care era sursa puterii sale. O simțise și se temuse. Ani întregi reușise să tăinuască hăul negru clocotitor din el de tot restul lumii, dar când ea refuzase să îl accepte ca și client, își dăduse seama că era conștientă de secretul lui. Nu exista altă explicație pentru acțiunile sale. La urma urmelor, era membru al Consiliului Ghildei și cel mai puternic vânător de fantome din oraș. Nimeni nu îl refuza pe el!

Dar a scăpa de ea pentru totdeauna, în urmă cu patru luni, ar fi fost prea riscant, își reaminti el. Uciderea celei mai la modă pețitoare din Frequency ar fi atras după sine o investigație de mare amploare. Poliția ar fi cerut Ghildei să coopereze și neghiobul ăla bătrân de Harold Taylor nu l-ar fi protejat.

- Hai să zicem că sunt de acord cu recuperarea celei de-a doua relicve pentru dumneata, zise el. De ce ți-aș da-o dumitale? Dacă are asemenea însușiri de valoare, cum pretinzi, mi-aș dori s-o păstrez pentru mine.

- Desigur că ești liber să faci astfel, răspunse Kennington, cu aceeași intonație de om cultivat, monotonă. Dar nu îți va fi de niciun folos. Chiar presupunând că îi înțelegi proprietățile unice, nu ai fi în stare să o activezi.

- De ce nu?

- Se cere un tip special de talent psi: Talentul *meu*. Dar în schimbul recuperării artefactului, sunt de acord să folosesc dispozitivul în interesul dumitale.

- Chiar crezi cu adevărat că îl poți utiliza astfel încât să mă asigur că voi deveni următorul șef al Ghildei din Frequency?

- Și orice altceva îți mai dorești, domnule Landry. Kennington aproape că torcea ca o pisică. Orice altceva! Sunt convins că te vei gândi la acest aranjament ca la unul reciproc. Cu poziția dumitale ca bărbat de o putere și influență în ascensiune, mă poți ajuta în multe feluri.

- Mai întâi trebuie să văd ce poate face relicva.

- Bineînțeles. Îți propun o demonstrație imediată. Poți alege locul de întâlnire. Cu o singură precizare.

- Care ar fi aceea?

- Ca și fantele de lumină, puterea relicvei este foarte slabă dacă nu se află sub pământ sau închisă într-o sursă de unde psi extraterestre.

- Biroul meu se află în Cartierul Vechi, spuse el. Se și ridicase în picioare. Instinctele îi spuneau că se afla pe urmele a ceva important. Este așezat exact deasupra unei găuri-în-perete.

- Aceasta ar trebui să o facă să funcționeze. De asemenea, pentru succesul acestei demonstrații avem nevoie de un subiect experimental.

- Pe cine?

- Pentru mine nu are nicio importanță. Poate unul dintre oamenii dumitale, sau cineva din personal.

- Se face, Benson apăsă butonul interfonului pazei. Paznicul de la poartă îi răspunse imediat.

- Da, domnule Landry.
- A plecat femeia?
- Domnișoara Stowe? Acum a ajuns aici. Unul dintre băieți e gata să o conducă acasă, cu mașina.
- Să o aducă înapoi în casă. La urma urmelor, nu am terminat treaba cu ea.

CAPITOLUL 18

„AM CEVA VEȘTI PENTRU TINE! O iau ca pe un afront personal!”

Davis se uită în tavan. O dăduse în bară. Sperase prea mult că ea nu se va trezi când o ducea în camera sa, își făcuse speranțe prea multe că poate nu va da importanță faptului că el dorea să doarmă singur.

Nu dorea să doarmă singur. Ar fi vrut să își petreacă restul nopții cu ea încolăcită strâns lângă el. Ar fi vrut să se trezească de dimineață și să o găsească în brațele lui.

Dar nu îndrăznise să își asume acest risc.

Dură mult timp până reuși să adoarmă. Și când o făcu, El visă.

Ținea strâns copilul în brațele lui. Răpitorii nu se aflau prea departe. Erau încă invizibili în labirintul catacombelor, dar nu le va lua mult până să se arate. Erau conduși de frecvența chihlimbarului pe care îl purta în interiorul ceasului.

Tocmai scăpase de ceas într-un tunel din apropiere. El resetase chihlimbarul pe o altă frecvență, dar nu putea risca să îl folosească deja. Nu le-ar fi luat multă vreme celor care îi urmăreau să prindă cel de-al doilea semnal și să își dea seama că întorsese chihlimbarul.

Nu le mai rămânea decât o singură cale.

- Închide ochii și să nu te miști, Mary Beth! Îți promit că dacă vom sta amândoi absolut liniștiți în următoarele câteva minute, oamenii răi nici măcar nu or să ne vadă.

- În regulă, șopti Mary Beth.

Se agăță de el, cu un braț încolăcit în jurul gâtului său și îl privi cu încrederea solemnă pe care doar un copil de șase ani ți-o poate acorda. Era un miracol că avea atâtă încredere în el, după toate prin care trecuse. Nu îl mai întâlnise niciodată înainte, în întreaga ei viață. Dar cu patruzeci de minute în urmă el o salvase de răpitorii ei și ea îl crezuse când îi spusese că o va duce înapoi, acasă.

Zgomotele pe care le făceau bărbații se auzeau acum mai aproape. Tipii foloseau o sanie-transportor. Nu exista nicio modalitate ca un bărbat ce căra un copil să le-o poată lua înainte.

Nu mai durează mult, se gândi el. Poate treizeci de secunde. Trebuia să aibă timp să se sincronizeze perfect, în caz contrar el și Mary Beth nu vor mai ieși niciodată din camera aceea.

Mary Beth închise ochii și își apăsă fața de pieptul lui — un copil încercând să se ascundă de monștrii de sub pat.

Transportorul se afla acum foarte aproape. Putea să audă zgomotul făcut de motorul de chihlimbar pur. Sub pământ funcționau doar cele mai primitive feluri de mașinării.

- E pe-aproape, zise unul dintre bărbați, surescitat. L-am prins! nu poate fi la mai mult de treizeci de metri depărtare.

- Dă-i drumul! spuse alt bărbat. Dacă iese de aici cu fata, suntem morți cu toții.

- Rămâi foarte, foarte liniștită, Mary Beth, șopti el. Ea îi îngheță în brațe.
El extrase lumină de argint. O cantitate imensă.

Sania-transportor zumzăi tare. Ieși de sub una dintre cele zece intrări cu boltă ale camerelor de sub pământ. Și apoi șoferul aruncă afurisitul obiect exact în mijlocul mării.

- Verifică frecvența, lătră șoferul.

El își ținu respirația și concentrarea, numărând secunde.

Un minut.

Cel de-al doilea bărbat de pe sania-transportor studie locatorul emițătorului de chihlimbar:

- Drept înainte!

Două minute.

- Ești sigur? Întrebă șoferul, uitându-se la cea de-a noua dintre camere.

- Categorie. Ți-am zis eu, sunt un cititor tare.

- Nu-mi place asta, spuse al treilea bărbat, neliniștit. Simt că ceva nu e în regulă.

Trei minute.

Bărbații continuau să se certe. Mary Beth nici măcar nu mișca, deși îi putea simți micul trup tremurând de teamă.

Patru minute.

- În regulă, hai să mergem! spuse șoferul, luând decizia hotărâtoare.

Ticălosul porni în cele din urmă motorul. Micul vehicul țâșni de-a curmezișul camerei. Se îndreptă direct spre ieșirea boltită, exact pe frecvența zero a ceasului de chihlimbar ce zăcea pe podeaua de cuarț din interior.

Sania trecu la mai puțin de un yard de locul în care stătea el, cu Mary Beth lipită strâns de pieptul lui. Cinci minute. O eternitate!

- Fantomă de lumină! urlă șoferul. Blestematul ăla de ceas! Tipul ne-a tras pe sfoară!

Dar fu prea târziu. Șoferul nu putu opri transportorul la timp. Acesta își croi drum drept printre umbrele difuze ce acopereau ca o mantie intrarea tunelului, atrași în capcana iluziei extraterestre.

Bărbații țipară, când plonjară în coșmarul extraterestru generat de capcana psihică, dar nu pentru mult timp. Nicio ființă umană nu putea rămâne conștientă mai mult de câteva secunde în aceste condiții. Mary Beth tresări la auzul sunetelor.

El încetă să mai producă lumină argintie. Respira greu și începuse deja să tremure. Nu avea nevoie să își verifice chihlimbarul ca să știe că îl topise. Din fericire, avea acum o provizie proaspătă.

- E în regulă, Mary Beth, îi zise copilului. Oamenii răi nu îți mai pot face acum nimic.

Ea își înălță capul și îl privi ca ochi mari, uimiți:

- Au trecut chiar pe lângă noi și nici măcar nu ne-au văzut!

- Nu, răspunse el. Nu ne-au văzut.

Trebuia să se miște repede. Ceasul începuse să ticăie. Îi mai rămâneau poate cel mult cincisprezece minute ca să se întoarcă la punctul de întâlnire și să o predea pe Mary Beth echipei. Cel puțin acum aveau sania-transportor. Iluzia- capcană dispăruse, putea trece în siguranță prin ușă ca să o ia.

- A fost de parcă eram invizibili, șopti Mary Beth, uitându-se la el cum lovește cu piciorul în cei trei bărbați lipsiți de suflare, ca să-i arunce de pe sanie.

- Mda! Verifică locatorul de chihlimbar rezonant. Acesta funcționa. Ca și când eram invizibili.

Ajunse la punctul de întâlnire. Ultimul lucru de care își amintea a fost chipul

vânătorului care i-o luă pe fetiță din brațe. După aceea, îl străbătură fiori reci și totul se întunecă.

Cinci zile mai târziu, el se trezi ca să descopere că era întemnițat într-un iad luminos numit Institutul Glenfield, vag conștient de ceea ce se petrecea în jurul lui, dar cumplit de incapabil de a comunica. Putea simți mirosul cafelei pe care o beau doctorii și putu auzi diagnosticul sumbru:

- *Comă psi. E posibil să nu își mai revină niciodată. Chiar dacă o depășește, va fi un caz de ardere completă. Își va petrece restul vieții într-o secție de parapsihiatrie a spitalului.*

CAPITOLUL 19

TITUS KENNINGTON SE UITĂ PRIN BIROUL LUI BENSON cu un dispreț amuzat. „Vorbește despre legătura cu trecutul”, se gândi *el*. Spre deosebire de cartierul general al Ghildei din Cadence, care, sub conducerea lui Wyatt Mercer, fusese mutat într-un strălucitor turn cu birouri din centru, Ghilda din Frequency încă se mai găsea în construcția inițială din Cartierul Vechi al orașului.

Hotărârea de a muta cartierul general al Ghildei din Cadence, în centrul comercial fusese o mișcare destinată să facă organizația să pară mai transparentă. Dar aici, în Frequency, autoritățile locale nu se arătau excesiv de preocupate de ceea ce spunea opinia publică. Faptul că un om ca Benson Landry ajunsese la o asemenea importantă poziție în cadrul Ghildei era o dovadă ca organizația locală nu era deloc hotărâtă să se modernizeze.

Landry era instabil emoțional și foarte periculos. Energia întunecată pe care o emana era la fel cu a altor para-psihopați pe care Titus îi întâlnise în cariera sa profesională. În plus, omul atârna prins cu vârful degetelor de nebunie. Când toate acestea vor fi luat sfârșit, va trebui să se ocupe de el. Dar deocamdată era singurul instrument disponibil pe care îl avea la îndemână pentru a-și face treaba.

Biroul lui Landry fusese construit în perioada ce urmase Erei Discordiei, când statutul și puterea Ghildei se aflaseră în culmea lor. Camera avea lambriuri din lemn și încrustații elegante de chihlimbar galben. O varietate de antichități extraterestre, incluzând o mulțime de vase din cuarț verde cu un aspect neobișnuit, erau aranjate prin cameră. Suprafața biroului lui Landry era dintr-o lespede netedă de cuarț. Zidurile Orașului Mort se înălțau chiar sub fereastră. Noaptea, biroul va fi fost scaldat în lumina verde pe care o răspândea acesta.

Pretutindeni în cameră rezona puterea, nu numai puterea simbolică asociată statutului și autorității pe care te așteptai să le întâlnești pe teritoriul unui membru al Consiliului Ghildei, ci și foarte reala putere paranormală pe care o emanau catacombele de dedesubt.

Landry îl urmări cu privirea o vreme, apoi spuse:

- Am adus-o pe domnișoara Stowe deoarece m-am gândit că s-ar putea să o intereseze.

- Da, desigur. Titus îi adresă blondei zâmbetul lui liniștitor, „*Ai încredere în mine, sunt doctor!*”. E o plăcere să vă cunosc, domnișoară Stowe.

Ea îi zâmbi, la rândul-i, părând nedumerită, dar nu speriată. Era evident că făcea un efort să arate un interes politic, o prostituată profesionistă, obișnuită să satisfacă toate capriciile clienților săi.

- Benson mi-a spus că vrei să îi faci o demonstrație cu un artefact

extraterestru, zise ea.

- Asta așa e. Titus se uită la Landry. E vreo șansă ca să o putem efectua jos, în catacombe? Aici e o cantitate acceptabilă de ambianță psi, dar cu cât e mai multă, cu atât mai bine pentru experimentul nostru.

Landry ridică din umeri, apoi traversă încăperea și deschise o închizătoare ascunsă privirii. O porțiune a peretelui se dădu la o parte, lăsând să se vadă niște trepte ce se pierdeau în întuneric.

Valuri nevăzute de energie răbufniră pe deasupra acestora și pătrunseră în cameră. Titus știu că acestea reprezentau semnul sigur că undeva, acolo, jos, exista o intrare în catacombe.

- Pe aici, spuse Landry, care luase o lanternă. Atenție la cap.

Ridică lanterna și o luă în jos, pe trepte. Blonda porni după el. Titus o urmă.

Casa scării se sfârșea într-un subsol umed ce data din era Colonială, Landry plimbă lumina lanternei pe perete, dând la iveală o ușă modernă, din oțel securizat, închisă cu un lacăt solid.

Titus îl urmări cu privirea în vreme ce descuria lacătul, întrebându-se cât de multe cadavre dispăruseră de-a lungul anilor prin ușa aceea și apoi în interiorul labirintului din catacombe. Existaseră întotdeauna zvonuri despre soiul acela de lucruri, mai ales în zilele de demult. Titus nu avea nicio îndoială că relatările și legendele aveau legătură cu acestea. Era sigur că la momente diferite, toți cei din Ghilde descoperiseră tunelele extraterestre fără de sfârșit și largi, necartografiate, locuri convenabile, ideale, pentru a ascunde ceva. Din momentul în care un cadavru dispărea într-o zonă neexplorată a anticului labirint subteran, era puțin probabil să mai fie găsit vreodată.

Ușa grea se clătină, deschisă, pe balamalele aproape silențioase, lăsând să se vadă o scenă iluminată de strălucirea verde-acid a energiei extraterestre. Titus se pomeni privind printr-o despicătură făcută în zidul de cuarț verde. Dincolo de el se afla o altă scară. Treptele, ca și nesfârșitul labirint de tuneluri și camere de dedesubt, fuseseră construite din cuarț verde și evident destinate unor pași care nu erau deloc omenești.

Cuarțul verde pe care îl folosiseră extraterestrii ca să construiască totul, de la urne și vase, până la etericele turle de biserici și turnurile de la suprafață era practic indestructibil. Cu certitudine nicio unealtă făurită de mâna omului nu era în stare să facă măcar o adâncitură în material.

Experții nu aflaseră ce forțe fuseseră destul de puternice ca să creeze despicăturile și spațiile parcă rupte din pereții tunelurilor, și acolo, sub ruinele Orașului Mort nu se putea vorbi despre o penurie în cazul acestora. Unii cercetători avansaseră ideea că fuseseră făcute de mari cutremure, de-a lungul anilor, cutremure puternice care creaseră crevase. Alții suspectau că găurile din pereți fuseseră dăltuite de extraterestrii înșiși - posibili delincvenți rebeli - sau de unii care descoperiseră utilitatea deschiderilor și avuseseră acces la unelte puternice, ce fuseseră folosite la construirea catacombelor.

De-a lungul anilor, principalele intrări în vastul tărâm subteran fuseseră dezgropate de către exploratori și cercetători autorizați. Ghildele controlau accesul, deoarece erau singurii care puteau asigura protecție împotriva fantomelor de energie purtate de curenți la voia întâmplării prin tunele.

Dar chiar de la venirea coloniștilor umani, găurile din pereți, necartografiate, deveniseră locuri de explorare pentru o largă categorie de oameni, care, dintr-un motiv sau altul, simțiseră imboldul să meargă sub pământ fără o protecție profesionistă. Mici colecționari de antichități autorizați sau neautorizați, antreprenori

angajați în producerea și distribuirea de substanțe ilegale, criminali care fugeau de lege și amatori de riscuri atrași de aventura unei explorări nepermise - cu toții folosiră deschizăturile.

La mică distanță în interiorul tunelului verde strălucitor, Landry se opri și privi înapoi spre Titus.

- Aici e bine? întrebă el.

- Da, răspuse Titus. Locul acesta va fi perfect. Scoase din buzunar artefactul de chihlimbar ruginiu și îi zâmbi domnișoarei Stowe. Asta e ceea ce am de gând să demonstrez.

Ea se uită la obiect fără prea mult interes.

- Nu e făcut din cuarț verde. Arată ca plasticul roșu.

- Crede-mă când îți spun că nu este din plastic de-al oamenilor.

El se concentra asupra tiparului psi al acesteia, generând energie prin chihlimbarul rubiniu. Poseda o mare cantitate de talent natural, destul cât să îi citească undele psi și chiar să exercite o limitată și foarte temporară influență asupra acestora. Totuși, cu ajutorul chihlimbarului rubiniu, propriile-i puteri se ridicau până la un grad uimitor.

Aționând încet, el emise unde psi prin intermediul dispozitivului, slăbind și neutralizând propriul tipar paranormal al femeii. Ochii ei se măriră din pricina șocului. Dădu din cap o dată și începu să meargă înapoi, de parcă încerca să fugă.

Apoi ea încremeni, cu o expresie de vid total pe trăsăturile frumoase. Stătea pe loc, privind fără să vadă în depărtare.

Landry se încruntă:

- Ce dracu' i-ai făcut?

- Am pus-o într-o transă de moment printr-o neutralizare temporară a ritmurilor ei psi.

- Aha!

Landry se mișcă încet împrejurul blondei. Se opri în spatele acesteia și bătu brusc din palme. Femeia nici măcar nu se clinti. Continuă să meargă până când se găsi din nou în fața ei. Își flutură o mână pe dinaintea ochilor acesteia. Ea nici nu clipi. Nu exista nici un indiciu că ar fi fost conștientă de prezența lui.

- În regulă, deci o poți băga în transă, spuse el. Și ce e grozav în asta?

- Aceasta nu este chiar o transă oarecare, răspuse Titus, adoptând un ton profesoral. Cu ajutorul acestei relicve am băgat-o în ceea ce, în mod fundamental, este o stare de vis lacunară.

- Visează?

- Nu încă. Dar este totuși gata să viseze.

- Explică-mi! porunci Landry.

- După cum știi sau e posibil să nu fi aflat, cercetarea științifică a confirmat că starea de vis este singura în care simțurile din subconștientul nostru interacționează liber cu celelalte cinci simțuri, fără a face o distincție. Când visăm, capacitatea noastră naturală de a distinge între normal și paranormal dispore.

- Și?

- Cei mai mulți oameni au trecut prin situația în care s-au culcat cu gândul la o problemă și în dimineața următoare s-au trezit cu o soluție sau măcar o nouă cale de abordare a problemei. Aceștia spuneau că răspunsul le-a parvenit în vis. Nu greșeau. În timpul stării de vis, mintea este liberă să prelucreze datele problemei atât cu ajutorul resurselor psi, cât și cu simțurile normale, într-o modalitate unică și extrem de creativă, și care nu poate fi reprodusă în starea de veghe.

- Sari peste tâmpeniile academice. Treci la subiect. Titus își reprimă un oftat.

Era extrem de enervant să fii obligat să lucrezi cu un individ cu un intelect atât de limitat și pe deasupra și lipsit de educație, dar nu avea de ales.

- După cum spuneam, continuă el, străduindu-se să își păstreze calmul, starea de vis se dovedește un cadru foarte creativ, dar există și o parte subsidiară.

- Care e asta?

- Există un motiv pentru care, în timpul stării de veghe, simțurile noastre normale și cele paranormale sunt distincte și separate într-o măsură atât de mare, încât cei mai mulți oameni își reprimă în mod inconștient această parte a psihicului. Se grăbi, deoarece era evident că Landry își pierde răbdarea. Aceasta se întâmplă deoarece starea de vis este extrem de riscantă din punct de vedere practic.

- M-am prins! Landry își trozni degetele. Dacă ne-am afla tot timpul în stare de vis, nu am ști dacă mașina care vine spre noi la intersecție este reală sau doar o plăsmuire visată.

- Exact!

Landry era mai inteligent decât părea, se gândi Titus. Ar fi o idee bună să țină minte lucrul acesta. Landry o măsură cu privirea pe blondă.

- În regulă, o ții în stare de vis fără să doarmă. Ce mai urmează acum?

- După cum ziceam, în această situație nu este capabilă să facă distincția între vis și realitate. Cu ajutorul acestei relicve, mă pot asigura că atunci când o voi scoate din transă, ea va crede că tot ce s-a întâmplat în decursul ultimelor câteva minute nu a fost decât un vis.

- Vrei să zici că nu îți va aminti de conversația noastră?

- Nu mai mult decât de oricare alt vis. Titus își desfăcu larg brațele. Și ceea ce îți va aminti, va alunga, la fel cum se întâmplă cu un vis.

- Devine interesant, spuse Landry. Dar nu sunt sigur că voi găsi multe întrebări pentru relicva aceasta.

Titus își drese glasul:

- Poate că ar trebui să îți menționez și cealaltă posibilitate de a fi utilizată.

- Care-i aia?

- În stare de vis, cele mai multe din scuturile ei de apărare sunt coborâte.

- Adică?

- Adică dacă îi pui o întrebare, îți va da un răspuns absolut sincer. Acesta este tot un vis pentru ea. Într-o stare de vis nu există minciună. Dă-i drumul, întreab-o ceva ce crezi că ți-ar ascunde atunci când e trează.

Landry râse sălbatic:

- Câți ani ai?

- Treizeci și șase, răspuse domnișoara Stowe. Vorbea fără inflexiuni.

Landry se încruntă:

- Mi-a zis că are douăzeci și opt. Și e sigur ca dracu' că arată de douăzeci și opt. Trebuie că se străduiește ceva.

- De ce nu încerci ceva puțin mai complicat? îi sugerează Titus, sec.

- A fost amanta senatorului Rathmorten ceva vreme, spuse Landry. Mă întreb dacă știe ce s-a întâmplat în realitate cu soția lui. Au existat niște zvonuri că ar fi omorât-o, dar s-au evaporat rapid. Nu existau probe pentru asta și apoi e senator, așa că ar fi fost în stare să împiedice investigația.

- De ce nu o întrebi pe domnișoara Stowe ce știe? Landry se uită la aceasta:

- Știi cum a murit Elizabeth Rathmorten?

- A omorât-o Rath, răspuse domnișoara Stowe.

- Rahat! șopti Landry, fascinat. Cum ai aflat asta?

- Am fost acolo în noaptea aceea, replică domnișoara Stowe, pe același ton

lipsit de inflexiuni. Soția lui plecase mai devreme. Eu și cu senatorul am făcut sex în biroul lui. Am părăsit vila, dar m-am întors câteva minute mai târziu, printr-o ușă laterală, deoarece îmi uitasem cerceii. Când urcam scările spre birou, am auzit vocea soției lui. Venise acasă mai curând decât se aștepta. Se certau. Mă temeam că mă vor auzi, așa că m-am ascuns în debaraua din hol.

Landry privi înapoi peste umăr la Titus:

- Chestia asta e al dracului de uimitoare!

- Mă bucur că gândești astfel, murmură Titus. Era epuizant să își păstreze un timp atât de îndelungat concentrarea asupra focalizării chihlimbarului rubiniu, dar nu îndrăznea să își arate slăbiciunea în fața lui Landry.

Domnișoara Stowe continuă să vorbească:

- Am auzit zgomote ca de luptă. Și apoi nu a mai fost nimic decât tăcere. Când Rath a ieșit din birou, o ducea pe soția lui în brațe. Am putut să văd că avea capul plin de sânge. A scos-o afară din casa și a plecat cu mașina, cu ea. Domnișoara Stowe se opri.

- Au găsit cadavrul lui Elizabeth Rathmorten pe o alee, din spatele unui bloc de apartamente, îi spuse Landry lui Titus, Se părea că ar fi sărit. Rahat, cu o informație ca asta, îl am pe Rathmorten la degetul mic!

- Ai văzut destul? întrebă Titus.

- Da, sigur, hai să ieșim de aici.

- Mai am ceva de făcut. Titus se concentra asupra domnișoarei Stowe. Ai avut un vis neplăcut, dar asta a fost tot, doar un vis. Nu o să vrei să-ți amintești, pentru că ori de câte ori vei încerca, o să ai o durere de cap îngrozitoare. Vreau să te duci direct acasă și să te culci.

Încetă să mai extragă unde psi prin chihlimbarul rubiniu. Domnișoara Stowe clipi de câteva ori, părând confuză. Apoi reuși să se adune și se întoarse spre Landry.

- Îmi pare rău, spuse ea, cu o mână pe stomac, dar mi-e puțin greață. Cred că ar trebui să mă duc acasă.

- Sigur, zise Landry. O să te duc chiar eu cu mașina la apartamentul tău.

♥♥♥

Benson îl urmărise pe Kennington cum folosea relicva până în ultimul moment, chiar înainte ca femeia să coboare din mașina, asigurându-se că întâmplările din ultima oră nu vor fi însemnat pentru ea nimic altceva decât un vis.

El rămase la volanul uriașului său Oscilator 600 și așteptă până când femeia dispăru pe ușa de la intrarea blocului. Apoi se uită în oglinda retrovizoare.

Titus Kennington, care stătea pe bancheta din spate, îl privi puțin obosit, dar mulțumit de sine.

Ticălosul își închipuie că se joacă cu mine!

- Sunt impresionat, spuse Benson. Facem târgul.

- Excelent! Kennington arboră zâmbetul său plin de superioritate. Sunt încântat să aud asta, domnule Landry. Se va dovedi profitabil pentru amândoi.

De îndată ce va pune mâna pe relicvă, se gândi Landry, era sigur ca dracu' că nu i-l va da lui Titus Kennington. În loc de asta, o să scape de doctor și va intra în posesia ambelor relicve.

Indiferent ce formă de talent psi avea Kennington, puneu pariu la sigur că nu era unic. Vor fi existând și alții care să poată controla relicva, alții pe care, în schimb, putea să îi controleze el. Cu resursele Ghildei de partea lui, ar fi reușit să găsească talentul de care avea nevoie ca să dețină controlul asupra relicvelor rubinii.

- Îți propun sa discutăm problema domnișoarei Ingram și a noului ei bodyguard, spuse Kennington.

CAPITOLUL 20

CELINDA ȘTERSE ABURII DE PE OGLINDA BĂII cu un prosop și își examina fața. Nu părea deloc altfel, decise ea. În regulă, poate că era puțin îmbujorată, dar faptul putea fi pus pe seama dușului recent. Cu certitudine, nimeni din familia ei nu va ghici în dimineața aceasta că își petrecuse o bună parte din noapte angajată într-o partidă de sex fierbinte cu bodyguardul său.

Se uită la Araminta, care se cățăraseră pe teighea și își făcea toaleta.

- Aceasta este ziua miresei, spuse Celinda. Toate privirile vor fi îndreptate spre Rachel. Eu sunt doar domnișoara de onoare. Nimeni nu se va uita la mine de două ori.

Araminta încetă să se mai ocupe de blana ei gri și clipi din ochii albaștri.

- Ei bine, nu e ca și când ți-ai fi petrecut întreaga noapte singură, domnișorico!

O ridică pe Araminta în palma făcută căuș și se întoarse în camera principală ca să termine cu îmbrăcatul. Ușa camerei lui Davis era încă parțial întredeschisă. Putea să audă apa curgând la duș. Rămase liniștită pentru o clipă, rememorându-și noaptea cu sentimente amestecate.

Îmi place să dorm singur. Nu o lua ca un afront personal.

Cum altfel ar putea o femeie să considere genul acesta de comentariu? se întrebă ea.

Se îmbracă în pantaloni negri și o bluză verde închis cu mâneci trei-sferturi, pe care o adusese ca s-o poarte la micul dejun. În vreme ce se dădea cu ruj, auzi că dușul lui Davis se oprise.

La ușa camerei sale răsună un ciocănit.

- Trebuie să fie serviciul la cameră, cu ouăle și pâinea prăjită pe care le-am comandat pentru Araminta și Max, strigă ea prin ușa de comunicare. Le iau eu.

Traversă camera, cu Araminta pe umăr, și deschise ușa.

Valuri de energie psi distorsionată, întunecată, îi izbiră simțurile, făcând-o să se dea înapoi așa de rapid, încât se împiedică și aproape căzu.

În deschizătura ușii, se tolănea Benson Landry, îmbrăcat în tradiționala uniformă kaki și piele a vânătorilor de fantome, cu un cuțit la șold.

- Salut, Celinda! spuse el, adresându-i zâmbetul lui marca vânător dc fantome, unul pe care îl considera a fi incredibil de sexi. Am auzit că te afli în oraș pentru nunta din familie. Mă gândeam să trec să văd cum o mai duci. A trecut ceva vreme.

Ea auzi un huruit slab în ureche. Araminta mârâia. Totuși nu se vedeau decât ochii ei de zi. Încă nu se transformase într-un animal de pradă, dar era evident că se afla pe aproape.

- Ce vrei? întrebă Celinda, uluită că încă mai era în stare să își mențină calmul. Inima îi bubuia în piept și adrenalina îi pompa puternic prin vene.

- Ți-am zis, îi răspunse Landry, ai cărui ochi reptilienii străluceau. Doar am vrut să văd cum o mai duci.

- Te afli aici pentru un motiv anume. Care e acesta?

- De ce nu mă inviți înăuntru și să discutăm?

- Nu avem nimic să ne spunem unul altuia. Mi-am respectat partea mea din învoială. Lasă-mă în pace!

- Mda, ei bine, mă cam aflu pe punctul de a schimba termenii înțelegerii noastre. Își înălță sprâncenele întrebător, văzând-o pe Araminta pe umărul ei. Ce e chestia asta? Seamănă cu o pisică ce tușește. El chicoti.

Davis se materializă lângă Celinda. Își pusese o pereche de pantaloni, dar în partea de mai sus de talie era încă gol.

- Cară-te de aici, Landry! spuse el, cu un glas ușor macabru.

Landry își îngustă ochii:

- Cine dracu' mai ești și tu?

- Davis Oakes. Poate că ar trebui să îți notezi asta undeva. Ne vom mai întâlni într-una din zilele astea. Dar acum nu e un moment bine ales. Trebuie să mergem la o nuntă.

Valul crescut de hormoni masculini era palpabil. Nivelul neliniștii Celindei crescuse cu multe grade. Ultimul lucru care îi trebuia acum era o scenă scârboasă cu un puternic membru al Ghildei locale.

- Davis este un prieten de-al meu, zise ea repede. Ne aflăm aici doar pentru nunta surorii mele. Diseară ne întoarcem în Cadence.

- Pare un veritabil prieten foarte apropiat, e în regulă, spuse Landry, amuzat. Știe despre noi, dulceață?

- Știu totul despre tine și Celinda, îl asigură Davis, pe același ton înspăimântător. Nu te îngrijora, într-una din aceste zile mă voi întoarce la tine să rezolv chestia asta. Dar așa cum spuneam, acum nu este nici timpul și nici locul potrivit.

Pe moment, Landry păru uluit. Celinda știa că nu e obișnuit cu sfidări de niciun fel. Îi luă câteva secunde ca proceseze cum se cuvenea cuvintele lui Davis.

- Despre ce dracu' tot vorbești? reuși el să spună cele din urmă. Mă ameninți, Oakes?

- Nu, răspunse Davis. Nu proferez amenințări. E mai mult ca o promisiune de plată a datoriilor. Întotdeauna mi le plătesc.

Celinda abia putu să respire. În mod sigur o să aibă loc o bătaie. Parcă o și vedea apropiindu-se, ca un tren de marfă care se îndrepta direct spre ea. Va urma o scenă înspăimântătoare. Va fi chemată paza hotelului. Familia ei se va necăji. Rachel va fi supărată, chiar în ziua nunții sale. Nu se putea spune cum vor reacționa cei din familia Santana, dar nu dădea bine să ai niște oaspeți la nuntă, care se iau la bătaie cu un membru din conducerea Ghildei locale. Nimeni din Frequency nu dorea să se pună rău cu membrii Consiliului Ghildei.

- Încetați! vorbi ea pe nerăsuflăte. Amândoi! Nu e nevoie să faceți asta!

După cum era de așteptat, Landry nu îi dădu nicio atenție.

- Conform informațiilor mele, ești un detectiv particular ieftin care a fost angajat să stea cu ochii pe Celinda, deoarece are ceva ce aparține Ghildei din Cadence.

- Informațiile tale sunt corecte, cu excepția unui singur punct, spuse Davis.

- Da? Și care ar fi ăsta?

- Nu sunt deloc ieftin.

- Dar nu și un foarte bun detectiv particular, după câte se pare, rosti Landry printre găfâieli. Nu și dacă pentru a afla de la Celinda unde e relicva, e nevoie să ajungi s-o regulezi. Plicticoasă muncă, nu-i așa? O singură noapte era mai mult decât suficient pentru mine.

În ochii lui Davis apăru ceva foarte periculos. Energia letală psi pulsa.

Celinda, de-a dreptul panicată, se strecură mai aproape. Trebuia să le distragă atenția ambilor bărbați.

- Știi despre relicvă? îl întrebă ea pe Landry.

- În cercurile prin care mă învârt eu, vorba umblă repede. El dădu din umeri a lehamite. Închipuie-ți surpriza mea, totuși, când am auzit că tu ești cea care o are. Eh, ce mică-i lumea!

- Dar nu știi unde e! ripostă Celinda. Țasta e adevărul! Crede-mă, dacă aș fi avut-o, aș fi restituit-o Ghildei din Cadence.

- Dulceață, acum te afli în Frequency. Ceea ce înseamnă că mi-o vei restitui mie.

- Abia ți-am zis că nu o am, zise ea.

- Ai auzit-o! interveni Davis.

Landry își îngustă ochii:

- Oricine te-o fi angajat e sigur ca dracu' că își închipuie că ea știe unde se află. Asta îmi este suficient.

- Mercer Wyatt m-a angajat, spuse Davis. Și o să fie tare supărat dacă mi te pui în cale.

- Ducă-se, Wyatt ăsta! E om bătrân. Poate că încă mai dă ordine în Cadence, dar nu le dă și aici. Asta e orașul meu. Ceea ce înseamnă că eu dau ordinele.

- O să-i transmit lui Wyatt să îi ceară și lui Harold Taylor să confirme asta, spuse Davis. O prinse de cot pe Celinda, o trase înapoi și începu sa se apropie de ușă. Între timp, noi avem de sărbătorit o nuntă. Topește-te, Landry!

Celinda simți modificarea din vibrațiile încălțetei pânze de păianjen a ceea ce era tiparul de energie psi făcut praf al lui Landry. Știu că undeva, în străfundurile minții lui, se întâmpla un proces înspăimântător, ca și când se declanșase un resort ce apucase de capătul firului și deșira țesătura fragilă. Un păianjen monstruos se târa din abis spre suprafață.

- Ai grijă! strigă ea, trăgându-se înapoi instinctiv.

Dar pericolul veni din interior. În cameră strălucea lumină verde-acid. Ea se răsuci în loc, șocată, și văzu cum se formează o scârboasă fantomă de energie. Miezul mingii de foc era sălbatic și instabil, exact la fel ca bărbatul care o emanse.

- Am de gând să îți dau o lecție, Oakes, spuse Landry. Nu o să te duci azi la nuntă, ai să ajungi la spital!

În Celinda se aprinseră frustrarea și mânia. Nevoia de a se repezi la Landry și de a-i scoate ochii cu unghiile era aproape covârșitoare. Cum îndrăznește să amenințe oamenii pe care îi iubea?

„Oamenii pe care îi iubea”? Tocmai îl indusese și pe Davis pe listă.

Dar nu era momentul să cântărească implicațiile acestui gând instinctiv. Huruitul de lângă urechea ei se amplificase. Și se mai auzea un altul, mârâitul ca un ecou al lui Max.

Cu o tresărire, Celinda își dădu seama că amândoi iepurii de praf se aflau acum în plină stare de alertă. Blana lor, care în mod normal era întinsă și netedă, dădea la iveală toate cele șase picioare și o mulțime de dinți foarte ascuțiți. Iar apariția celei de-a doua perechi de ochi era chiar mai tulburătoare. Cei de chihlimbar, pe care îi foloseau la vânătoare, erau larg deschiși, licărind cu sticlirea ce o au animalele de pradă.

Își dădu seama că dacă cei doi îl atacă pe Landry, nici nu încăpea vreo îndoială până unde putea ajunge acesta ca să se răzbune: Max și Araminta i-ar fi provocat, desigur, niște răni dureroase, dar erau prea mici ca să facă altceva decât să îi curgă puțin sânge! Aceasta l-ar fi înfuriat și mai mult pe Landry.

O apucă strâns pe Araminta.

- Nu! șopti ea. Te rog, nu!

- Ține-o bine, spuse Davis calm. Îl dădu jos pe Max de pe umărul lui și îl strânse cu o mână. Nu am vrea să se pârlească.

Celinda o îndesă pe Araminta la loc sigur, în îndoitura brațului. Araminta se zbătu, încordându-se ca să scape.

Acum lumina verde se mișca, apropiindu-se de Davis, în vreme ce Landry își folosea energia psi pentru a o manevra.

Nu se punea problema dacă Landry era sau nu un talent para-rezonator puternic. Celinda știa că și numai o ușoară atingere în treacăt a radiației pe care o degajau extremitățile mingii de energie extraterestră ar fi fost de ajuns să facă o ființă umană să își piardă cunoștința timp de ore întregi. Prelungirea contactului la mai mult de câteva secunde ar fi provocat o gravă arsură psihică.

- Asta li se întâmplă detectivilor particulari ieftini care nu știu să renunțe când ar trebui, spuse Landry, cu ochii lui de depravat strălucind de o emoție nesănătoasă. A sosit timpul să înțelegi că aici, în Frequency, eu sunt șeful!

„Ar fi nevoie de o diversivune”, se gândi Celinda. Și singura la îndemână era Araminta. Începu să lase iepurele de praf în jos, spre podea. Araminta se agita cu frenezie, din cauza încordării de a se elibera. Celinda era sigură că se va îndrepta direct spre glezna lui Landry.

Davis studia fantoma de lumină, de parcă ar fi fost o piesă nereușită de artă din epoca de după Era Discordiei.

- Știi ceva, Landry? Astăzi chiar nu am timp pentru asemenea chestii. Insist să îți spun că urmează să particip la o nuntă.

Tot ce văzu Celinda fu o licărire slabă de argint în aer. Era ca și când fantoma de energie a lui Landry se reflecta brusc într-o antică oglindă.

Emisia de energie mai străluci încă o dată, cu forță violentă, și apoi dispăru, pâlپând.

În grabă, ea o strânse tare pe Araminta, punând-o din nou la adăpost.

- Rămâne pe altă dată, șopti Celinda mângâietor.

Se uită spre tocul unde se aflase fantoma de lumini a lui Landry. Nu mai exista nici o urmă a acesteia. Fusese martoră a talentului neobișnuit al lui Davis cu o noapte înainte, când dezactivase fantomele gemene. Cu toate acestea, era un pic impresionată de ceea ce tocmai făcuse. Nimeni nu dezactiva o fantomă de-a lui Benson Landry!

Reacția ei nu însemna nimic pe lângă cea a lui Landry. Era clar, din expresia chipului său, că tipul era perplex. Dar mai era și furios.

Păienjeniișul negru de energie psi pe care o emana tremură amenințător, însă păianjenul se oprise. În acel moment de tensiune clară, ea își dădu seama că singurul lucru care îl împiedica pe Landry să îl atace fizic pe Davis era teama. Era unica forță destul de puternică pentru a opri un para-sociopat de a face orice îi plăcea. Lui Landry îi rămăsese suficient auto-control ca să realizeze că poate nu ar supraviețui unei confruntări de acest soi.

Cel care sparse nefiresca tăcere fu fratele ei, Walker. Apăru pe hol, în spatele lui Landry, cu fața aprinsă de furie.

- Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă el. Ce cauți în camera surorii mele, Landry?

- Nu e în camera mea, zise Celinda cu calm. Dacă ai observat cumva, el stă pe hol.

Landry se răsuci în loc, cu trăsăturile chipului marcate de o furie sălbatică. Fără un cuvânt, plecă repede, cu pași mari, îndreptându-se spre ascensor.

Walker se uită de la Celinda la Davis și din nou înapoi.

- Ce făcea ticălosul ăla aici?

Celinda reuși să se adune:

- Nimic. A auzit că sunt în oraș, atâta tot. A venit să îmi zică „salut!”.

- Pe dracu' a făcut-o! o întrerupse Davis, fără asprime. A venit aici ca să o amenințe pe sora ta.

- *Davis!* Celinda privea, îngrozită. Te rog, taci! Asta nu e treaba ta.

- Acum este! spuse el.

- M-am încrezut în tine, se văicări ea.

- Știu. Expresia lui se împlânzi puțin. Și trebuie să ai din nou încredere în mine.

Walker se încruntă:

- Vrea cineva să îmi zică și mie ce se întâmplă?

- Desigur, răspunse Davis. Intră !

Walker trecu pragul ușii neîncrezător, încă nesigur.

- Oh, nu, n-ai s-o faci! îi spuse Celinda lui Davis. Este tratele meu. Familia mea este cea expusă riscului. N-ai dreptul să intervii!

-Tu ai făcut ce trebuia, spuse Davis. Închise ușa după Walker. Dar ideea principală e că numai tu, de una singură, nu îți poți proteja familia de cei ca Benson Landry. Singura cale ca să oprești un tip ca ăsta este să îl omori.

- *Aveam de gând să o fac, fir-ar să fie!* țipă ea. Acum te-ai băgat tu și ai distrus totul!

CAPITOLUL 21

DAVIS SE UITĂ LA EXPRESIA DE PE CHIPUL EI, în vreme ce Celinda realiză ceea ce tocmai spusese. Brusc, el înțelese totul. Un amestec de admirație crescută pentru curajul ei nechibzuit se ciocni cu teama ce i se cuibări în minte de ceea ce ar fi putut ieși.

- Ar fi trebuit să îmi dau seama de asta mai de mult, zise el. Așa se explică o grămadă de lucruri.

- Celinda! Lui Walker nu îi veni să creadă. Vrei să spui că aveai de gând să îl omori pe Benson Landry? Sfinte Sisoie! Te-a pocnit nebunia de când te-ai stabilit în Cadence?

- La dracu'! La dracu'! La dracu'! Se îndreptă spre pat și se aruncă pe el. Araminta, din nou cu blana întinsă, mormăi într-un fel îngrijorător. Celinda îi dădu drumul din strânsoare. Iepurele de praf i se cățăără pe umăr. Aveam un plan. Celinda se uită spre ușa închisă, cu mâinile mici strânse pumn în poală. Vedetzi voi, îi cunoșteam slăbiciunile. Intenționez să le folosesc împotriva lui.

- Vrea vreunul să îmi zică și mie ce dracu' se petrece aici? întrebă Walker.

- Îți spun eu, răspunse Davis. Se îndreptă spre fereastră și stătu acolo, uitându-se afară, la Cartierul Vechi. Încă se străduia să își readucă nivelul pulsului undeva, aproape de normal. *Ea plănua să îl omoare pe Landry.* Cu patru luni în urmă, Benson Landry a drogat-o pe sora ta și a aranjat ea ea să apară în tabloide, cu scopul de a-i distruge afacerile, după ce a refuzat să îl accepte drept client.

- Ticălosul! exclamă Walker cu înverșunare.

Davis se întoarse cu fața spre el:

- Dar asta nu a fost de ajuns pentru el. A mai amenințat și că îi va distruge întreaga familie, dacă se va duce cumva la poliție. Celinda a încercat să vă protejeze pe toți

păstrând tăcerea și plecând din Frequency.

- Știam eu! Walker se întoarse spre Celinda. Știam că nu era cu putință să te îndrăgostești de nemernicul ăsta. Am știut-o cu toții. De ce s-a arătat azi pe aici? Să te amenințe din nou?

- E o treabă complicată! răspuse Celinda. Maxilarul îi devenise rigid. Davis își încrucișa brațele și se sprijini cu un umăr de perete. S-a întâmplat ca sora ta să cumpere o relicvă extraterestră ce fusese furată din trezoreria Ghildei din Cadence. I-am dat de urmă și m-am oferit s-o răscumpăr de la ea. Araminta a fugit cu aceasta și a ascuns-o, înainte să fi reușit să facem schimbul. Dar în Cadence, s-a întâmplat să mai fie și altcineva care căuta artefactul. Iar Benson a aflat și el, în vreun fel anume, despre obiect. De aceea a venit aici, în dimineața asta.

- Ce încurcătură! Walker își trecu degetele prin păr. Îl privi mai atent pe Davis. Deci tu nu ești chiar însoțitorul pentru nuntă al Celindei, nu-i așa ?!

- Nu, nu este ! răspuse Celinda, sec. E bodyguardul meu.

Davis se uită la Walker:

- Sora ta are dreptate doar pe jumătate. Sunt și însoțitorul ei la nuntă. Chestia asta se numește „cu multiple însărcinări”.

- Mămica mi-a zis azi-dimineață că ea și tăticu' își închipuie că lucrurile par serioase între voi doi, zise Walker.

La auzul acestor cuvinte, Celinda ridică brusc capul.

- Doamne Dumnezeule! exclamă ea. Și ce oare i-a făcut să ajungă la concluzia asta?

Walker își azvârli brațele în lături:

- Cred că ceva referitor la discuția ce a avut loc noaptea trecută, când ei v-au invitat să beți un păhărel toți patru.

Celinda îl privi chiorâș:

- Dar ne-am certat chiar de față cu ei! A fost de-a dreptul stânjenitor!

- Exact! încuviință Walker. Mămica zicea că nu prea mulți oameni ar reuși să te antreneze *pe tine* într-o ceartă neplăcută, și mai ales într-un loc public. Ea a mai spus că asta înseamnă că indiferent de ce e între tine și Davis, trebuie să fie un lucru serios.

- Eu nu cred asta. Celinda era foarte uluită. Am avut o ceartă prostească într-un bar și ei își imaginează că relația noastră ar fi *serioasă*?! E ridicol!

- Ridicol e că tu plănuiești, evident, să te descotorosești de Benson Landry absolut de una singură, ripostă el, pe un ton liniștit.

Celinda întinse mâna să o mângâie pe Araminta:

- Davis are dreptate. Nu există o altă cale să oprești un individ ca el. Pe dinăuntru lui, Landry nu e deloc în regulă. Presupun că termenul corect din parapsihiatrie pentru el ar fi para-sociopat. Nu are conștiință. Vede în oricine doar o altă formă de pradă. Adora să îi controleze și să îi manipuleze pe alții prin teamă. Într-un fel, se hrănește cu asta.

Walker ridică din umeri:

- Nu e de mirare că nu l-ai acceptat drept client! Privind lucrurile retrospectiv, ne putem considera probabil afurisit de fericiți că nu te-a rănit sau, mai rău, nu te-a ucis, drept răzbunare. Se opri, un semnal de alarmă proaspăt făcându-l să se crispeze. Nu ți-a făcut nimic altceva când te-a drogat, așa-i? Jur că dacă a făcut-o îl voi omorî cu propria-mi mână, chiar acum! În această dimineață.

- Nu! răspuse repede Celinda. Nu s-a atins de mine nu în felul la care te gândești tu!

Walker se liniști parțial.

- Ți-ai petrecut ultimele patru luni făcând tot soiul de scenarii în ce fel să scapi de el? Fără ca măcar să fi discutat vreodată problema asta cu familia ta?

- Încearca să vă protejeze! spuse Davis. Vroia să facă treaba de una singură, în caz că dădea greș. Nu dorea ca voi, ceilalți, să fiți acuzați de asasinarea unui oficial de rang înalt al Ghildei.

- Lucrurile implicau și așa destule riscuri, explică Celinda.

- Și care era acest mare plan al tău? o întrebă Davis.

Ea inspiră profund:

- Se baza pe presupunerea că un om ca Landry trebuie să își fi făcut ceva dușmani în ascensiunea lui către vârful ierarhiei din Ghildă. Mi-am imaginat că ar fi un prilej grozav ca să îmi fac rost de un alibi. După tot acest interval de timp, nu am crezut că poliția din Frequency sau Consiliul local al Ghildei o va lua în calcul pe o pețitoare care a avut o mică aventură cu Landry și apoi s-a mutat în Cadence, când ar fi făcut inventarierea suspectilor.

- Continuă! o îndemnă Davis, fascinat într-un fel morbid.

- Cu două luni în urmă, am reușit să-mi procur un pistol Magnum rezonator.

- Asta explică existența celui pe care l-am găsit sub patul tău.

Ea făcu ochii mari:

- Ai aflat de pistolul meu?

- Fir-ar să fie, Celinda! exclamă Walker. Oricine știe că e ilegal să posezi un pistol Magnum rezonator, dacă nu ești polițist.

Ea schiță un gest vag cu mâna:

- În Cadence nu e greu să-ți cumperi unul de pe stradă. Mi-a luat ceva vreme ca să aflu cum se procedează, dar în cele din urmă tot ce mi-a trebuit a fost o grămadă de bani peșin. Omulețul care mi l-a vândut mi-a arătat cum se trage eu el și a inclus și niște muniție de rezervă în învoială.

- Nu-mi vine să cred ce aud! exclamă Walker. Dulcea, naiva mea surioară pețitoare a cumpărat un imens mag-rezonator!

- În timpul meu liber, m-am dus cu mașina la țară, ca să exersez, continuă Celinda. Am devenit chiar bună la asta.

- Oh, Dumnezeuule! Walker își masă ceafa, ca și când l-ar fi apucat durerea de cap. Ești destul de bună ca să te duci la Benson Landry și să-l împuști?

- Nu chiar. Celinda păru jignită. Plănuiam să fac în așa fel încât să pară că a fost doborât de unul dintre numeroșii lui dușmani. L-am ținut sub observație în aceste patru luni, făcând o listă a deplasărilor lui. Am ajuns la concluzia că îmi va fi imposibil să ajung pe teritoriul proprietății sale. Prea multă pază.

Davis își înălță privirile spre tavan: .

- Mulțumescu-ți ție, Doamne, ceva bun simț, în cele din urmă!

- Același lucru era valabil pentru zona din preajma biroului său din cadrul Ghildei, continuă ea, fără să îl ia în seamă. Dar tipul este implicat într-o grămadă de activități cetățenești și politice. Participă la recepții și străngeri de fonduri, și își petrece mult timp la clubul său. Nu se înconjoară cu gărzi de corp când se duce în asemenea locuri. Îi dăunează imaginii.

- Vrei să zici că nu folosește nicio pază aflată la vedere, spuse Davis.

Ea îl privi, încruntată:

- L-ai văzut cu câteva minute în urmă. Nu avea cu el niciun fel de bodyguard.

- Fii sigură că o ceată întreagă îl aștepta jos, în hol. Davis rămase o clipă pe gânduri. Presupunerea mea e că nu l-a cărat pe niciunul aici, sus, deoarece credea că va discuta doar cu tine despre relicvă. Evident că nu dorea ca cineva, nici măcar vreunul din oamenii săi de pază, să audă aceasta discuție.

Walker începu să facă pași mari prin spațiul mic al camerei.

- Asta e o situație tare a dracului! Un singur lucru o clar: nu le putem spune nimic azi, despre asta, mamei și lui tăticu'. Ar fi înnebuniți. Și ziua lui Rachel ar fi distrusă, dacă descoperă ce se petrece!

- Nu crezi că îmi dau seama de asta? Celinda se ridică în picioare și își îndreptă umerii. Și tocmai de aceea amândoi o să păstrați tăcerea despre întreaga poveste. Înțeles? Dacă vreunul din voi o să supere pe cineva din familie, nu o să îl iert niciodată!

- În regulă! zise Walker, ridicând o mână, cu palma în afară. Sunt de acord că cel mai bun lucru e să păstrăm tăcerea. Cel puțin astăzi,

Celinda își întoarse privirea dură ca oțelul spre Davis:

- Îmi dai cuvântul tău că astăzi nu vei spune nimănui nimic despre asta ?

El luă în calcul toate variantele și apoi înclină capul, afirmativ:

- Presupunând că niciunul dintre ceilalți factori nu sunt afectați, voi păstra tăcerea. Cred că vom avea o șansă mai bună de a rezolva treaba asta din Cadence, oricum,

Celinda se uită la el, cu o profundă suspiciune:

- Factori?

- Ce vrei să zici când te referi la Cadence? întrebă Walker, uitându-se atent la el.

- Benson Landry crede că Mercer Wyatt este un bătrân căruia i-a trecut vremea, spuse Davis. Greșește. El se gândi la felul în care va reacționa Wyatt când o să afle că Landry încearcă să fure relicva dispărută. O greșeală mortală, probabil! conchise, pe un ton dur.

CAPITOLUL 22

- E CEA MAI FERICITĂ ZI DIN VIAȚA MEA! spuse Rachel.

Celinda îi zâmbi în oglindă:

- Arăți atât de minunat! Când te îndreptai spre altar, pot să jur că lui Josh nici nu-i venea să-și creadă ochilor!

Erau singure în camera pentru îmbrăcat, acoperită de sus până jos cu oglinzi. Rachel încă nu își scosese rochia de mireasă. Metri întregi de satin alb și de voal ce unduia și cădea în jurul ei. Era de-a dreptul strălucitoare!

Ceremonia oficială a Convenției de Căsătorie, bine aseasonată cu toate jurămintele și datinile pe care Prima Generație de coloniști le aduseseră cu ei de pe Pământ, luase sfârșit cu aproape o oră în urmă. Acum, în sala de bal a hotelului, recepția era în toi. Celinda putea să audă acordurile muzicii.

- Tu ești cea care a făcut totul cu putință! Rachel se întoarse și o îmbrățișă strâns. Nici nu știu cum să îți mulțumesc!

- Sunt sigură că tu și Josh v-ați fi găsit unul pe celălalt și fără mine. Celinda o îmbrățișă și ea. Doar am grăbit puțin procesul, asta-i tot!

- Nu cred asta nici măcar o clipită! Tu ai făcut să se întâmple și îți vom fi veșnic recunoscători. Rachel se trase un pas înapoi. Amândoi își datorăm așa de mult! Acum e rândul tău. Mămica spunea că lucrurile par serioase între tine și Davis Oakes. Sunt așa de fericită că ți-ai găsit în sfârșit pe cineva!

- O ușoară neînțelegere, mă tem! Celinda făcu o strâmbătură. Davis și cu mine ne-am lansat într-o mică ceartă cam neplăcută, azi-noapte, la bar, iar mămica a decis brusc că asta înseamnă că suntem făcuți unul pentru altul.

- Nu-i desconsidera intuiția! Știi că este peste medie.
- Crede-mă când îți zic că eu și Davis nu o să trimitem invitații de nuntă în viitorul apropiat! Ezită o clipă. Davis nu are o părere prea bună despre instituția Convenției de Căsătorie.

- Ați putea începe cu o Căsătorie de Conveniență. Să-l lași să se obișnuiască cu ideea.

- Știi bine ce gândesc eu despre asta. Nu mă interesează.

- Cunosc, ripostă Rachel. Căsătoria de Conveniență e împotriva regulilor tale. Dar dacă Davis nu este pregătit pentru o Convenție de Căsătorie completă, poate că ai vrea să ai în vedere una!

- De ce vorbim despre Davis și despre mine? întrebă Celinda, schițând un zâmbet. Aceasta este ziua ta. Ar fi trebuit să te fi schimbat deja în hainele de călătorie! Am o senzație că Josh a trecut prin destule formalități. E gata să înceapă luna de miere.

Își așează mâinile pe umerii lui Rachel și o întoarse cu fața spre oglindă, cu o mișcare hotărâtă. Apoi începu să desprindă cu grijă acele din voalul de mireasă.

- Îl iubești, nu-i așa? întrebă Rachel, uitându-se la ea prin oglindă.

Rachel moștenise intuiția pătrunzătoare a mamei lor, toți din familie știau asta.

Celinda încremeni, cu voalul presărat cu perle în mâini, întâlni privirea ochilor surorii sale:

- Îl cunosc abia de două zile!

Rachel zâmbi.

- Am știut că îl vreau pe Josh chiar din clipa când l-am cunoscut. Spune că și el a simțit același lucru în ceea ce mă privește.

- A vrea și a iubi nu au întotdeauna legătură una cu alta.

Rachel își încreți nasul:

- Citezi din nou din propriile reguli. Știi ce cred eu?

- Ce?

- Cred că ar trebui să îi dai foc cărțuliei ăleia. Una e să dai dovadă de bun simț și discreție și alta e să ai atât de multe reguli care vor sfârși prin a te îndepărta cu totul de viață.

Celinda nu răspunse nimic. Se uită doar la ea, în oglindă.

Ochii lui Rachel se măriră, mai întâi plini de înțelegere și apoi de încântare. Începu să zâmbească:

- Ai încălcat deja câteva din regulile astea stupide, nu-i așa? Pe care din ele?

Celinda oftă:

- Am început cu regula întâlnirii-de-o-singură-noapte.

- Hmm... Există și o a doua noapte?

- Nu, răspunse Celinda. Nu este. Nu încă.

Rachel chicoti:

- Ceva îmi zice că va fi.

♥♥♥

O jumătate de oră mai târziu, Celinda stătea în fața intrării hotelului, împreună cu Davis, cu familia ei și restul invitaților la nuntă. Se uitau toți la Josh, care o purta pe Rachel printr-o ploaie de petale de trandafir roz și o așeza pe locul din față al unui strălucitor Coaster gri. Apoi el se așeză în spatele volanului, porni mașina și se pierdură în depărtare, însoțiți de o mulțime de fluturări de mâini și urări de fericire. Celinda își dădu seama că avea ochii plini de lacrimi din nou. Nu era singură în această situație. Ambele mame, mătușa Octavia și cele mai multe dintre celelalte femei își tamponau ochii cu batistele.

- Nu pot crede că surioara mea este acum măritată, îi șopti Celinda lui Davis. Mi se pare aproape ireal.

- Tu ești cea care le-a aranjat căsătoria, spuse el zâmbind.

- Știu. Dar e vorba de sora mea. Adică, vreau să zic că îmi amintesc când s-a dus la prima ei întâlnire, pentru numele lui Dumnezeu! Știam că el era cu totul nepotrivit pentru ea și i-am zis că își pierde vremea.

- Și ea ce-a răspuns?

- Că știe că nu era tipul cu care se va căsători, dar că dorea să capete ceva experiență, așa încât să fie pregătită când îi va ieși în cale bărbatul potrivit. Celinda zâmbi cu duioșie, gândindu-se la trecut, Rachel a fost mereu cea mai aventuroasă dintre noi două.

- Pe cuvântul meu că ai reuși să mă duci de nas! Davis o apucă de braț și o conduse înapoi în hol. Să plănuiești cu sânge rece execuția următorului șef al Ghildei din Frequency mi se pare ceva cât se poate de aventuros.

Ea se uită repede de jur împrejur:

- Doamne Dumnezeule, Davis, vorbește mai încet!

- E în regulă, zise el, cu buzele ușor curbate. Îmi place calitatea asta la o femeie.

Ea se simți de parcă o ridicase și apoi îi dăduse drumul într-un bazin cu apă amestecată cu gheață. Reveni la realitate cu o tresărire neplăcută. Nunta ca din povești cu zâne a lui Rachel se terminase. Acum trebuia să se întoarcă amândoi în Cadence și să înfrunte problemele dispariției relicvei și un bărbat psihopat din Ghildă.

- Știi, nu pot să consider asta „aventuros"! spuse ea.

- Mda? Și cam cum ai considera tu că este?

Ea se gândi intens la întrebare:

- Mai mult ca o necesitate. Doar ca ceva care trebuie făcut, în scopul de a-mi păstra familia în siguranță.

- Punct ochit! În ochii lui apăruse un univers plin de neînțelegere și aprobare în același timp.

În hol, oaspeții de la nuntă se învălmășeau, luându-și rămas-bun și adresând felicitări părinților miresei și ai mirelui. Cei care nu își petrecuseră noaptea la hotel se pregăteau să își ia mașinile și să pornească spre case.

Davis se uită la ceas:

- E opt. Ar fi cazul s-o pornim și noi la drum. Dacă plecăm acum, ajungem în Cadence înainte de miezul nopții.

Celinda o zări pe mama sa îndreptându-se către ei. Era evident că prinsese din zbor comentariul lui Davis.

- Ești sigur că vrei să faci drumul ăsta lung noaptea? întrebă ea. Sunteți bineveniți dacă vreți să mergeți acasă la noi. Sau puteți rămâne aici, la hotel, și să plecați mâine dimineață.

- Trebuie să mă duc la serviciu mâine dimineață, mămico, spuse Celinda repede. Știi că sunt nou-angajată la agenție. Nu vreau ca șefa mea să mă creadă neserioasă.

- Înțeleg, scumpo! Ei bine, măcar să luați cu voi câte ceva din gustările rămase, ca să aveți de mâncare la drum.

- O idee bună, spuse Newell, venind să li se alăture. Cred că am văzut o mulțime de sanvișuri cu brânză și castraveți rămase pe bufet. E plin și de prăjituri. Detest să mă gândesc că or să le arunce, dat fiind că am plătit pentru ele.

Walker se apropie agale:

- Au mai rămas și niște biscuiți și cartofi prăjiți. Se uită la rochia roz a Celinei

și rânji. Pariez că n-o să mai îmbraci niciodată rochia asta! Arăți ca o bucată imensă din tortul miresei.

Celinda își înalță sprâncenele:

- Chestia asta mi s-ar părea amuzantă, dacă nu ar veni de la un tip cu un brâu indian roz!

- Asta arată cât de bine te pricepi la modă! ripostă Walker. Rozul este noul „negru” pentru bărbați în acest an!

Davis zâmbi și o strânse mai tare pe Celinda de braț:

- Hai să mergem să vedem ce a mai rămas la bufet.

- Vin și eu cu voi, zise Walker. Mai vreau niște chestii de-alea aiurite, mici, cu brânză.

- Ia cât de multe dorești, spuse Newell. Sunt nerambursabile.

O luară toți trei prin hol și apoi de-a lungul unui culoar imens, lambrizat până la jumătate. Strălucitoarea sală a balului era aproape goală. Singurele persoane dinăuntru erau doi angajați ai hotelului, în uniforme, o femeie și un bărbat, care se apucaseră să adune tăvile de argint în care se servise, începuse procesul de curățenie.

- Ar fi bine să ne grăbim, zise Walker. Au început să arunce mâncarea.

Se auzi un țipăt, atât de ascuțit și puternic, că Celinda se minună că ornamentele de sticlă ale candelabrelor nu se făcuseră țândări. Fusese scos de femeia care făcea parte din personalul hotelului:

- Ce sunt acele chestii? strigă femeia, care aruncă tava și se îndepărtă de masă. E una în tort! *Oh, Dumnezeule mare*, mai e o alta în fântâna de șampanie!

Celălalt membru al personalului se uita mai întâi la tort și apoi la fântână:

- Ce dracu'? Arată ca niște iepuri de praf!

- Mă duc la director! răcni femeia. Nu sunt plătită suficient de bine ca să am de-a face cu situații de-astea!

Ieși în goană, îndreptându-se către ușile batante de la capătul celălalt al sălii.

Celinda simți un gol în capul pieptului. Se uită spre masa-bufet.

- Aoleo! exclamă ea.

- Stai așa! strigă Walker, scoțând un aparat mic de fotografiat. Vreau să fac o poză cu asta. Ce păcat că Rachel și Josh au ratat-o!

Pe masa-bufet Araminta se afundase în ceea ce mai rămăsese din tortul de nuntă roz și alb înălțat pe patru etaje. Ronțăia un trandafir de glazură roz. Blana îi era pătată de glazură albă și roz.

Max se bălăbănea într-un echilibru precar pe marginea fântâniei din pahare, cu multe nivele, care fuseseră folosite la servirea șampaniei roz. Părea să se clatine un pic. În vreme ce Celinda privea oripilată, el se legăna înainte și înapoi și apoi plonja cu capul înainte în bolul fântâniei, împrăștiind șampanie în toate părțile, apoi începu să înoate.

- Micuțul nu și-a luat porția de lichior, ținu să explice Davis.

CAPITOLUL 23

- CRED CĂ ARAMINTA A FUGIT DIN CAMERĂ ca să caute ceva de mâncare, spuse Celinda. Ar fi trebuit să o controlez acum două ore, să văd dacă mai are nevoie de ceva.

- Privește și partea bună a poveștii, îi zise Davis. Își ținea privirile ațintite asupra șoselei învăluite în întuneric. Nu și-au pus în aplicare lovitura pe bufetul cu mâncare

până după plecarea miresei și a mirelui. Nu s-a produs nicio pagubă Marelui Tort Roz de Nuntă. După ce o să mai treacă o vreme, o să râzi de toată întâmplarea.

- Araminta a distrus acel tort minunat.

- Acesta a servit deja rolului ce îi revenea!

- Dar Rachel dorea să păstreze ca amintire partea de sus. Personalul hotelului trebuia să o ambaleze și să o congeleze.

- Uite ce e, dacă asta te îngrijorează, putem plăti să facă un alt tort, spuse el cu blândețe. Numai partea de sus. Cofetarul o poate ambala și congela, și aceasta o va aștepta pe sora ta, până când ea și Josh se vor întoarce din luna de miere.

Ea îl privi cu suspiciune:

- O să coste mult?

- Și ce dacă? O trecem pe nota de plată a Ghildei.

Cu coada ochiului, ea îl văzu cum își răsfrânge puțin buzele.

- Nota de plată pe care i-o vei trimite lui Mercer Wyall când astea vor lua sfârșit va fi una foarte interesantă, spuse ea. Să presupun că o vei detalia?

- Bineînțeles.

- Chiar îmi pot imagina asta! „Un singur etaj de tort de nuntă, decorat cu trandafiri roz și, oh, apropo, există și un membru para-psihopat al Consiliului Ghildei din Frequency, care umblă după relicva ta!”

- Wyatt nu e genul de om care s-o ia la bani mărunți. Va accepta nota de plată în ansamblu.

- Îl cunoști suficient de bine ca să fii sigur de asta?

- Am mai lucrat și înainte pentru el. Nu se va plânge, din moment ce o să îi dau și relicva împreună cu nota de plată.

Micul ei zâmbet rece dispăru. Își lăsă capul pe spătarul banchetei și păru să se fi scufundat într-o adâncă tristețe.

- Mă întreb ce șanse sunt să se întâmple asta.

- I-o vom da înapoi!

Ea întoarse capul ca să se uite la el. Fața îi strălucea, un auriu șters, din cauza luminilor de chihlimbar de la bordul mașinii:

- Chiar crezi că Wyatt va avea grijă de Benson Landry?

- Landry este o fantomă pe cale de dezintegrare. Numai că încă nu a aflat asta.

Ea păru să se mai însenineze puțin la auzul acestor cuvinte.

Noaptea se așternuse grea peste vasta întindere a deșertului pustiu dintre Frequency și Cadence. Lumina de argint a lunii dădea peisajului o strălucire stranie, încât acesta părea la fel de misterios și de exotic ca și cuarțul extraterestru.

El putea să vadă în oglinda retrovizoare că în spatele lor se afla un alt vehicul. Din când în când, pe lângă ei treceau mașini venind din direcție opusă. Dar în cea mai mare parte a timpului, drumul le aparținuse doar lor.

Îi plăcea să se afle aici, în deșert, noaptea, se gândi el, îi plăcea să fie singur cu Celinda. Și cu iepurii de praf, desigur.

Plecarea de la hotel fusese întârziată datorită Celindei, care insistase să ducă ambii iepuri de praf sus și să îi clătească în chiuveta de la baie. Până când Araminta și Max să fie curați și cu blana uscată, iar gențile cu schimbările de noapte, împreună cu abominabila rochie roz de domnișoară de onoare fuseseră băgate în portbagajul Phantomului, se făcuse nouă. Însă el se gândea că dacă forțează mașina un pic, vor ajunge în Cadence până la miezul nopții.

Cei doi mici ticăloși trăgeau un pui de somn. Araminta, ghiftuită cu tortul de nuntă, se cuibărise în poala Celindei, cu cei patru ochi închiși, Max se tolănise pe

spate, în spațiul strâmt de la bord, de lângă parbriz. Dormea profund, cu toate cele șase labe ivindu-se drepte din blană. Ori de câte ori Davis se uita în oglinda retrovizoare, avea în fața ochilor cele șase lăbuțe profilându-se în luminile farurilor celorlalte mașini din spatele Phantomului.

Celinda se uită din nou la Max, îngrijorată:

- Crezi că va avea probleme cu sănătatea din cauza șampaniei?

- Nu. Nu e prima oară când exagerează cu băutura. O să fie bine. Metabolismul iepurilor de praf pare să fie foarte eficient.

Celinda făcu o grimasă:

- Presupun că ți se pare ceva amuzant, după felul în care vorbești despre asta!

El râse:

- Mă gândeam la bucuria fratelui tău, când făcea fotografiile. Douăzeci de ani de acum înainte acestea vor fi pentru toată lumea pozele preferate de la nuntă!

Farurile Phantomului prinseră în lumina lor un panou șters ce atenționa asupra uneia dintre vechile atracții pe lângă care trecuseră în drumul spre Frequency: „Numai Zece Mile până la Ruinele Bântuite Extraterestre”.

- Când eram copii, tata obișnuia să oprească uneori acolo, spuse Celinda. Un popas la drum lung. Le-ai văzut vreodată?

- Nu. Am explorat totuși niște ruine ale unui avanpost de lângă Crystal City.

- Acesta nu poate fi definit chiar drept un avanpost. Era mai degrabă ca un loc de un popas, ca să se odihnească, pentru extraterestri. Orice fel de artefacte se vor fi aflat inițial acolo, fuseseră luate cu ani în urmă de către jefuitorii de ruine. Dar era amuzant de vizitat.

Ea tăcu. Davis se uită din nou în oglinda retrovizoare. Farurile mașinii din spate se apropiaseră acum. Reuși să distingă grila radiatorului unui puternic Oscilator 600.

Cei mai tradiționaliști membri ai Ghildei preferau autoturismele Oscilator.

În vreme ce se uita, în spatele Oscilatorului apăru o altă mașină imensă.

Mușcătura de gheață a unei presimțiri îi tulbură intimitatea pe care o savurase de-a lungul celor o sută patruzeci de mile parcurse. Ca să fie sigur, apăsă pe accelerație.

Câteva secunde, cele două vehicule din spatele Phantomului rămaseră în urmă. Dar în momentul următor ele recâștigă terenul pierdut.

Solicită puțin mai mult motorul Phantomului. Mașina prinse ceva mai multă viteză. Cele două seturi de lumini pe care le vedea în oglinda retrovizoare nu își modifică poziția.

- S-ar părea că avem probleme, spuse el, calm.

- Ce se întâmplă? întrebă Celinda. Îl văzu uitându-se în oglinda retrovizoare și se răsuci pe banchetă, ca să privească înapoi. Te îngrijorează mașina din spatele nostru?

- Ne urmărește încă de când am plecat din Frequency. Acum a apărut și a doua mașină.

- Și de ce ți se pare așa de ciudat? Aceasta e șoseaua principală spre Cadence.

- Am remarcat Oscilatorul la câteva mile după ieșirea din Frequency, când traficul s-a mai redus. Dar nu a micșorat așa de mult distanța dintre noi până în urmă cu câteva minute. Acum, că a apărut și al doilea vehicul, se mișcă repede.

Ea inspiră adânc și expiră încet:

- Crezi că ar putea fi Landry, nu-i așa?

- Mai degrabă unul din oamenii lui. Mă îndoiesc că ar vrea să riște, implicându-se personal.

- Implicându-se în ce?

- Să scape de mine și să pună mâna pe tine.

- Îmi era teamă că vei spune asta! Se întoarse la loc, pe banchetă, și urmări șoseaua prin parbriz, foarte concentrată:

- Dar spilcuita asta de mașină a ta le-o poate lua înainte, corect?

- Sigur. Problema e că mă gândesc că s-ar putea să fie o tentativă de a ne prinde ca într-un clește. În acest fel aș proceda eu, dacă aș fi Landry.

- Poftim?!

- Vezi cele două vehicule care vin spre noi?

- Da.

- Abia și-au făcut apariția, cu câteva minute în urmă. Mă încercă o bănuială că stăteau pe aici, prin deșert, așteptându-ne pe noi.

Ea privi spre farurile care se apropiau:

- Vrei să spui că încercă să ne prindă în ambuscada chiar aici, pe o autostradă circulantă?

- Cred că ăsta ar fi planul. Nu este deloc rău. Trebuia să-i acord credit lui Landry pentru strategie.

- Detest să te întreb asta, dar noi avem unul?

- Un plan? Se uită la un alt panou șters care se ivi la lumina farurilor: „Ultima Șansă de a Vedea Ruinele Extraterestre Bântuite”. Facem unul acum.

- Ce ai de gând?

- Ce face oricine, la drum lung: mergem să vizităm o atracție turistică. Ține-te bine!

El ridică piciorul de pe frână, apucă strâns volanul și lansă Phantomul într-un viraj urlător și plin de fum. Țâșniră pe un drum prăfuit, plin de gropi și făgașe, în direcția ruinelor. Phantomul se hurducă și țopăi violent. Celinda o înșfăcă pe Araminta cu un braț, iar cu celălalt se asigură împotriva șocului izbiturii.

Max se trezi cu un zvâcnet, când fu azvârlit jos de pe bord. Dispăru câteva clipe din vedere. Următorul lucru pe care îl află Davis fu că acesta se cățăraseră pe spătarul scaunului sau, ca să participe la acțiune.

Araminta se zvârcoli ca să se elibereze din strânsoarea mâinii Celindei și se urcă în grabă în spatele ei. Brusc, ambii iepuri de praf păreau foarte agitați. „Născuți vânători”, se gândi el.

- Avem cu noi o pereche de mici narcomani plini de adrenalină, spuse Celinda, uitându-se la iepuri.

- Dacă e s-o zicem p-a dreaptă, ei sunt animale de pradă! Davis făcu o manevră ca să evite o groapă adâncă. Se asortează cu teritoriul!

Drumul era prost. Phantomul se ridică cu borul în aer, pe niște făgașuri mai înalte. Lui nu îi rămânea de ales, trebuia să micșoreze oarecum viteza.

Ceva mai în față, poate la două mile sau mai mult, putu să deslușească o slabă strălucire verde în noaptea întunecată.

- Arată de parcă cineva a aprins lumina pentru noi, zise el.

Celinda se răsuci în loc, ca să se uite din nou prin parbrizul din spate:

- Cele patru mașini au oprit acum pe autostradă. Poate că vor renunța să ne mai urmărească. Nu, stai! Una dintre ele face o întoarcere. Fir-ar să fie, vin toate după noi!

- Vehiculele acelea sunt ceva mai mari decât Phantomul. Cu puțin noroc, vor trebui să încetinească mai mult decât am făcut-o noi, ca să se descurce cu drumul ăsta.

- Ne îndreptăm spre vechile ruine?
- Da. Mă încercă gândul că oamenii din spatele nostru obișnuiesc să fie înarmați cu acele pistoale ilegale, pe care evident că și le poate procura oricine cu destui bani peșin, de pe stradă, în zilele astea. Noi avem doar unul. Slabe șanse de izbândă.
- Ar fi trebuit să îl aduc pe al meu.
- Retrospectiv privind, ar fi fost o idee bună, desigur. Data viitoare când mergem la o nuntă, va trebui să ne amintim să îl punem în bagaje.
- Ea nu îi luă spusele în seamă.
- Ne îndreptăm spre ruine pentru a ne putea folosi de zidul de cuarț drept baricadă?
- Nu. Obligat să încetinească și mai mult, micșoră viteza Phantomului fără nicio tragere de inimă. Ne ducem la ruine fiindcă e nevoie să ajungem în subteran înainte să înceapă să tragă în noi.
- Și ce avantaj va fi acesta?
- Mag-rezonatoarele, ca cele mai multe mașinării de mare performanță care folosesc tehnologia rezonanței magnetice, nu funcționează foarte bine sub pământ. Puternicele unde psi de dedesubt le strică mecanismele. Fac pistoalele chiar mai periculoase pentru cel care apasă pe trăgaci, decât pentru cei care sunt luați în vizor. De aceea vânzătorii de fantome nu le cară cu ei pe acolo.
- Oh, așa-i! exclamă ea. Că veni vorba de asta, cred că omulețul care mi-a vândut pistolul zicea ceva cum că să nu încerc să îl folosesc sub pământ. Mi-a spus că s-ar putea să îmi explodeze în mână.
- E vreo șansă ca odată ce ajungem în interiorul zidului să îți amintești unde ar fi intrarea în catacombe?
- Da. Ea rămase atentă la parada mortală de faruri din spatele Phantomului. Se află în turn. Este și o scară, ce pare să coboare la nesfârșit și mai sunt și o mulțime de spirale și răsuciri acolo. Când te afli sus, nu îi poți vedea capătul de jos. Într-adevăr fantomatic. Cred că acest tip de atracție nu a adus niciodată cine știe ce bani celor doi bărbați care conduceau afacerea.
- Prea fantomatic?
- Nu, prea multe trepte. Clienții își dădeau seama că odată ce ajungeai jos, la bază, trebuia să te cațeri tot drumul înapoi, ca să ieși. Era un urcuș foarte lung. Îmi amintesc că o grămadă de oameni aruncau o privire la acea scară și apoi își cereau banii înapoi.
- Poate că avem noroc și asta va fi exact ce vor face tipii ăia din urma noastră, zise el, în căutarea unui gând un pic mai pozitiv.
- Probabil că nu ar trebui să ne bizuim pe asta.
- Nu, consimți el, probabil nu ar trebui. Să presupun că, deoarece odată era o atracție turistică, casa scării și tunelele adiacente dau iluzia unor capcane?
- În mod sigur așa se întâmpla pe vremea când funcționau ca o atracție turistică, răspunse ea. Nu pot vedea niciun alt motiv, fiindcă nimeni nu ar fi reactivat o capcană.
- El se gândi la treaba aceasta. Numai cineva care ar fi avut un fel special de talent psi – o neobișnuită energie para-rezonatoare, ca un fel de răbufnire – putea să activeze și să dezactiveze o capcană.
- Trebuie să ne încercăm norocul, zise el. Nu că am avea cine știe ce de ales în acest caz.
- Nu pot să dezactivez o capcană, spuse ea. Dar pot să o detectez, ceea ce înseamnă că ar trebui, să fim în stare să le evităm pe cele pe lângă care vom trece.
- El se gândi la noaptea în care o luase pe Mary Beth de la răpitorii ei.

- Și eu am ceva abilități de a le simți. O putem face împreună.

CAPITOLUL 24

STRĂLUCIREA ZIDULUI DE CUARȚ care înconjura anticul avanpost devenea mai puternică, pe măsură ce se apropiau. Davis era conștient de energia psi din jur, ce se prelingea din interiorul ruinelor. Știa că și Celinda o simțea.

- Talentul tău este la fel ca al altor vânători? întrebă ea. Se amplifică, atunci când este alimentat de energia psi extraterestră?

- Da.

Zidul era acum aproape. Putea să vadă rămășițele unei vechi parcări pentru mașini, făcută de mâna omului. Imprudent, mări din nou viteza Phantomului.

- Au rămas puțin în urma noastră, îl asigură Celinda. Ai dreptate, nu pot parcurge drumul ăsta la fel de repede cum am făcut-o noi.

El se concentra, încercând să prevadă ce probleme se iveau.

- Oamenii cărora li s-au concensionat ruinele au instalat o poartă sau ceva de soiul ăsta? întrebă el.

- Îmi amintesc de o improvizație de poartă din lemn pe care ți-o deschideau, după ce cumpărai biletul.

- Cu puțin noroc, s-ar putea să nu fie încuiată.

- Mă îndoiesc că ar fi. Locul a fost abandonat de mulți ani.

Phantomul se poticni, oprindu-se în parcare. O inscripție rău deteriorată de intemperii indica intrarea: „Bine venit la Ruinele Extraterestre Bântuite !” Sub aceasta, o poartă uriașă de lemn atârna țeapănă în balamale.

- Poarta nu e încuiată, spuse Davis. Măcar un lucru de partea noastră. El opri motorul și stinse farurile. Toată lumea afară! Acum!

Celinda își desfăcuse deja centura. O apucă strâns Araminta cu o mână și deschise portiera cu cealaltă.

Davis ieși și el și își strecură un braț în interiorul mașinii. Max se cațără imediat și se ghemui pe umărul lui.

Cele patru vehicule se aflau încă la o oarecare distanță, undeva, pe drum, dar se apropiau repede. Luminile farurilor dansau sarabanda în noapte.

Davis își scoase din tocul de la gleznă mag-rezonzatorul.

- Dați-i drumul! ordonă el.

Celinda și pornise deja, alergând către intrare. Se opri brusc cu o smucitură.

- Ce e? întrebă el, răstit.

- Habar n-am. Se întâmplă ceva. Araminta e supărată.

- Nu e momentul să ne îngrijorăm din cauza sentimentelor ei. Mișcă!

Celinda începu să alerge din nou. Davis zări umbra de pe umărul ei sărind jos, pe pământ.

- Oh, fir-ar să fie! se văicări Celinda. Se duce înapoi, la mașină. Nu o pot abandona.

- Nu o să i se întâmple nimic! Își poate purta și singură de grijă.

- Nu, Davis. Cred că vrea ceva din mașină.

Celinda o luă la fugă după Araminta. Davis se uită la mașinile care se apropiau rapid:

- Fir-ar a dracu' de treabă!

Dar era prea târziu ca să o oprească pe Celinda. Ea ajunsese deja la mașină. Araminta se aruncase lângă mașină, în partea locului pasagerului, sărind în sus și în

jos și scoțând sunete sălbatice.

Celinda deschise portiera. Araminta dispăru înăuntru. Celinda se băgă după ea.

- Hai odată, Celinda! Pentru prima oară, pe Davis îl încerca un cârcel de panică adevărată. Dacă Celinda nu se va supune ordinului său, îi va lua Aghiuță. Dădu să se întoarcă după ea. Să-i dăm drumu' de aici! *Acum!*

Ea ieșise deja din mașină. Se răsuci și alergă spre el. Văzu că ținea într-o mână sacoșa ei supradimensionată. Pe umăr îi stătea Araminta, părând mulțumită.

Alergară în pas întins spre intrare.

- Nu voia să vină fără sacoșă, îi explică Celinda, răsuflând greu.

Trecură în goană prin deschizătura lăsată de poarta care stătea să cadă. Interiorul părții împrejmuite de zid era luminat de cuarțul strălucitor care o împrejmuia. Un mănunchi de spirale și structuri de infern se iviră amenințătoare, misterioase și din altă lume, în aspectul lor fantastic și eteric.

Pe standurile dărăpănate ale concesiunii se vedeau senine vechi, pictate de mână omenească.

Gustări și apă minerală.

Fotografiați-vă aici ca să aveți amintiri.

Ultima însemnare îi atrase atenția. Era postată în exteriorul unei intrări într-o spirală din cuarț verde, suspendată, strălucitoare.

Pregătește-te să cobori în Infern.

- Acesta e locul unde se află scara, spuse Celinda.

Se auziră scrâșnind frâne și cauciucuri de mașină. El se uită înapoi peste umăr. Prima dintre cele patru mașini tocmai trăsese în parcare. Celelalte trei se aflau chiar în spatele ei.

Celinda se repezi prin intrarea boltită a ruinei. El o urmă.

O singură privire aruncată scării din cuarț strălucitor și înțelese de ce vechea atracție își pierduse potențialii clienți, Treptele se avântau în jos, răsucite și întoarse într-o versiune de coșmar a scării în spirală, ceea ce putea provoca o vagă dezorientare a simțurilor umane.

Nu exista balustradă. Niciuna dintre scările din catacombe nu fusese dotată cu așa ceva. Era clar că demult dispăruții extraterestri nu își făceau probleme din cauza violării normelor de siguranță sau asigurărilor în caz de accidente.

Din fericire, în acest caz treptele erau destul de apropiate ca să poți ajunge la ele. Celinda se sprijini cu palma dreaptă de peretele de cuarț și se grăbi în jos pe treptele contorsionate în mod atât de straniu. Făcu și el același lucru.

Intensa energie paranormală psi care era prezentă pretutindeni în catacombe îi izbi simțurile cu violență. Încărcătura aceea avea un efect ușor de bună dispoziție chiar și asupra cuiva care posedă un nivel mediu de talent psi. Pentru acei ca Celinda și ca el, cu însușiri parapsihice puternice, efectul era și mai amețitor.

O văzu pe Celinda privind peste umăr, înapoi, spre intrarea în casa scărilor. Făcu și el la fel. Din direcția aceea nu venea niciun zgomot, ceea ce nu era deloc surprinzător. Energia emanată de zidurile de cuarț avea un efect de estompăre a sunetelor.

- Încă nu văd pe nimeni care să ne urmărească, spuse Celinda.

- Continua să mergi! îi ordonă el.

Ea mai coborî încă o treaptă și dispăru din raza lui vizuală.

El se opri pentru o clipă, înainte de a o urma și se uită din nou spre intrare. În deschizătură se profila o siluetă. În vreme ce privea, încă un bărbat se alătură celui dintâi. Amândoi începură să coboare.

Davis o coti pe următoarea buclă a scării. Privind în urmă, nu mai văzu nici intrarea, nici pe cei doi bărbați care îi urmăreau. Mai jos de el, Celinda aproape că ajunsese la capătul scării. O zări cum se împleticea când mai avea trei trepte până jos, dar reuși să își recapete echilibrul, sărind peste ultimele două trepte, însă din cauza aceasta îi scăpă sacoșa.

Imensul sac ajunsese jos înaintea ei, răsturnându-și conținutul. Două cutii transparente din plastic cu ceea ce mai rămăsese din tortul de nuntă și cu biscuiți unși cu cremă de brânză roz se rostogoliră pe podeaua de cuarț. Mâncarea fu urmată de un portofel de piele, un pachet de batiste de hârtie, o varietate de obiecte de toaletă femeiești, inclusiv o perie și un ruj de buze, un mic carnet de notițe, un stilou și o pereche de ochelari.

- Oh, fir-a a naibii de treabă! exclamă Celinda.

Se aplecă și începu să adune cu frenezie obiectele răspândite pe jos.

- Las-o baltă! îi spuse Davis, care ajunsese pe ultima treaptă. Nu avem timp de asta.

- Dar Araminta...

- Ea fie rămâne în urmă cu sacoșa, fie vine cu noi. Alegerea îi aparține. Asta nu se negociază, Celinda!

Slavă Domnului că de data aceasta ea nu începu să se certe. Se îndreptă de mijloc, apoi încremeni:

- Davis!...

- Ce e?

Celinda se apleca din nou și ridică un obiect dintre cele care căzuseră din sacoșă. Era o cunoscută frântură de ceea ce părea a fi plastic stacojiu.

- Ticăloasa! exclamă el. Relicva!

CAPITOLUL 25

- NU E DE MIRARE de ce Araminta nu se îngrijora că părăsește Cadence, spuse Celinda. Probabil că a ascuns-o în sacoșa mea înainte să fi plecat spre Frequency. De aceea nu voia să mă lase să abandonez sacoșa în mașină, acum câteva minute!

- Dă-mi-o mie! îi ceru Davis și întinse mâna s-o ia. Araminta se agită violent, exact ca data trecută, sărind în sus și în jos pe umărul Celindei și chicotind sălbatic.

- Mă gândesc că ar fi mai bine s-o țin eu, spuse Celinda. Cred că niciunul dintre noi nu își dorește ca Araminta s-o ia din nou la goană cu obiectul ăsta! O dată a fost de ajuns.

Davis se uită la Araminta, care părea de neclintit.

- Presupun că ai dreptate. În regulă, hai să mergem!

Celinda privi în jurul său. Șapte tunele strălucitoare, fiecare marcat de o intrare înaltă, boltită, împodobită cu gravuri criptice, se întindeau ca niște raze, ce porneau din camera rotundă de la baza scării.

- Pe unde o luăm? întrebă ea.

Davis arătă spre un tunel ce se deschidea în spatele scării:

- Pe aici. Tipii ăia or să coboare de pe scară cu fața direcția aceasta. Eu mă voi afla în spatele lor. Îmi va oferi prilejul unui mic element-surpriză.

Ea se întoarse spre el, înspăimântată:

- Credeam că planul era să ne ascundem într-unul din tre aceste tunele, până când vor pleca.

- Sunt vânători de fantome, replică Davis. Trebuie să presupunem că au primit locatoare de rezonanță prin chihlimbar de ultimă generație, care sunt capabile să depisteze orice semnal de chihlimbar rezonant, fie că au sau nu frecvență. Amândoi purtăm chihlimbar și nu putem risca să îl aruncăm. Dacă pierdem din vedere scara aceea, s-ar putea să nu o mai găsim niciodată!

Ea nu protestă. Erau cunoscute tuturor legendele despre oameni care își pierduseră chihlimbarul rezonant și sfârșiseră hoinărind prin labirintul verde până când muriseră de sete sau își pierduseră mințile. A te afla fără chihlimbarul rezonant în lumea aceea de sub pământ însenina indubitabil să fii sortit pieirii.

Strângând bine relicva, ea se deplasa repede înaintea lui, în tunelul pe care i-l indicase.

- Cum intenționezi să procedezi cu oamenii aceștia? îl întrebă ea.

- Cu grijă.

- Unul împotriva Dumnezeului știe câți, nu mi se arată a avea multe șanse de izbândă. Ai nevoie de ajutor, Davis!

- Îl am pe Max.

- Ne ai, de asemenea, pe mine și pe Araminta.

El se uită gânditor la Araminta:

- Ea mi-ar putea fi de folos, mai ales dacă crede că te protejează pe tine.

- Hei, și eu îți pot fi de folos! ripostă ea cu înverșunare.

- Poți fi de folos doar rămânând ascunsă, până când toată chestia asta se termină.

Brusc, Celinda se simți furioasă și nefericită. El avea dreptate. Ce știa ea despre cum e să te lupți cu o bandă de tâlhari?

El își apropie foarte mult gura de urechea ei:

- Nu ne-a mai rămas timp deloc. Îi pot auzi pe scări. Rămâi aici și jură-mi că nu vei intra în panică, indiferent de ceea ce crezi că vezi.

Nu așteptă ca ea să îi răspundă la acel ordin straniu. Dându-i drumul, se îndreptă spre intrarea boltită, cu Max pe umăr. Apoi se opri și se lipi de zid.

Celinda își dădu seama că încă mai ținea pistolul mag-rezonator, dar acesta era întors invers. Putu să audă voci și zgomot de bocanci grei pe scări.

- Lasă mag-rezonatorul, idiot blestemat! spuse unul dintre vânători cu furie. Ne aflăm sub pământ acum! Mai mult ca sigur că o să te omori pe tine sau pe vreunul din noi, decât să îl bați în piroane pe Oakes!

- Adu-ți aminte că orice s-ar întâmpla, avem nevoie de femeie vie, mârâi cel de-al doilea bărbat. Dacă o mierlește, Landry o să turbeze.

- Ea nu o să ne facă probleme, zise primul bărbat. Oakes e cel din pricina căruia ar trebui să ne facem grijă. L-ai auzit pe Landry, tipul nu e un vânător obișnuit, ci un soi de anomalie non-standard, care poate să dezintegreze o fantomă fără să folosească fierbințeala- fantomă.

- Poate fi el o anomalie, remarcă al treilea tip cu răceală, dar noi suntem cinci. Nu există nicio modalitate de a reuși să doboare cinci fantome în același timp. Nimeni nu poate să o facă, mai ales nu fără a topi chihlimbar. Odată ce chihlimbarul s-a epuizat, el e doar o fantomă care se destramă.

„Deci erau cinci împotriva unuia singur”, se gândi Celinda. În mod categoric nu va fi o luptă corectă. Davis avea nevoie de ajutor.

- Sunt gata de citit, spuse unul dintre vânători. Chihlimbarul rezonază. La mai puțin de șase metri distanță. Se ascund într-unul dintre tunelele astea.

Un altul ridică glasul:

- S-a terminat, Oakes! Știm asta cu toții. Dă-ne-o pe femeie și ești liber să pleci. Nu o să-ți facem niciun rău. Doar trimite-ne-o pe femeie. Landry nu o să-i facă

nimic. Vrea de la ea doar niște informații. Asta nu are de-a face cu tine. E treaba Ghildei.

Pe Celinda o cuprinse furia. *Treaba Ghildei*. Scuza universal-valabilă pentru oricine avea legătură cu Ghildele.

Se uită la Davis, care încă mai stătea lipit de strălucitorul zid verde, strângând țeava pistolului mag-rezonator. În mod sigur nu intenționa să îl folosească, se gândi ea. Dar poate că era destul de disperat, încât să își asume riscul.

Ea simți energia psi a acestuia pulsând într-un val de putere.

O clipă după aceea, Davis și Max dispărură.

Se uită țintă spre intrarea tunelului, incapabilă să își creadă ochilor. Dispăruseră amândoi. La propriu! Nu de parcă s-ar fi deplasat așa de repede, încât ea nu fusese în stare să se țină după ei. Pur și simplu dispăruseră!

Atâta doar că Davis nu plecase. Încă îi mai putea simți tiparul psi rezonând la fel de puternic ca întotdeauna.

Își dădu seama că îi era greu să se concentreze asupra locului unde stătuse Davis cu Max pe umăr, numai cu câteva secunde mai înainte. Aerul părea să se vâlurească și să tremure un pic.

Căderea de aer care nu se afla chiar în centru se mișcă brusc, revărsându-se în camera unde se afla scara. Dacă nu s-ar fi uitat direct la ușoara perturbare de la intrarea în tunel, nici măcar nu ar fi observat-o. Și în acea clipă își dădu seama: Davis doar se făcuse invizibil, împreună cu Max! Imposibil!

Înainte ca să poată procesa creierul său aceste mesaje confuze, simțurile îi erau pe recepție. Araminta se exprimă printr-un mârâit scăzut și se rostogoli de pe umărul ei pe pardoseala tunelului. Iepurele de praf o luă la goană după făgașul de aer strălucitor, argintiu. În vreme ce fugea, se transformă complet în animalul de pradă cu toți ochii și toți dinții deveniți vizibili.

Celinda se grăbi după ea.

Strigăte de furie și surpriză izbucniră în camera de alături.

- *Ce mama dracului?*

- *Ce se întâmplă cu Reynolds?*

Celinda ajunsese la intrarea în tunel la timp ca să îl vadă pe unul dintre vânătorii îmbrăcați-în-kaki-și-în-piele ghemuit pe pardoseală. Se întinsese acolo, nemișcat. Ceilalți patru se uitau la el, uluiți.

Ea se afla încă la destui metri distanță de ei. Cu toate acestea, putea percepe destul de bine violența cu care pulsau energiile lor psi. Simțurile sale erau, în mod firesc, mai puternice în subteran.

- Poate că a avut un atac de inimă sau altceva de soiul ăsta, zise neliniștit unul dintre vânători. La ce dracu' să ne mai așteptăm să se întâmple acum?

- Am venit aici să o prindem pe femeie, mârâi un alt vânător. Nu plecăm fără ea.

Bărbatul care vorbise zvâcni violent și căzu în genunchi, gemând. Capul i se smuci în față, ca lovit de suflul unei explozii. Imediat, se prăbuși la pământ, cu fața în jos. Energia lui psihică încă îi mai pulsa, dar într-un fel de parcă ceva o neutralizase brusc. Era viu, își dădu ea seama, dar inconștient.

- Ce se întâmplă? țipă unul dintre vânători. Ce se petrece aici?

O cuprinseră fiorii. *Voi, oameni, bine ați venit la ruinele extraterestre bântuite! Faceți un pas înainte! Astăzi o să aflați că treaba aceasta vă merită banii. Există o adevărată fantomă în încăperea, împreună cu voi.*

Pentru prima oară îi trecu prin minte gândul că Davis, Max și probabil Araminta ar fi în stare totuși să se descurc cu toți cei cinci vânători de unii singuri.

Cei trei bărbați încă rămași în picioare se uitau de jur-împrejur, neliniștiți. Unul dintre ei verifică un dispozitiv pe care îl ținea în mână.

Ea se retrase cu un pas, sprijinindu-se cu spatele de zid.

- Am înregistrat două prezențe, spuse vânătorul. Rahat, una e chiar aici în cameră!

- Nu mai e nimeni aici în afară de noi, tâmpitul! se răsti unul dintre ceilalți doi. Probabil ai prins semnalul chihlimbarului meu sau pe al lui Greg.

Un urlat pătrunzător despică aerul încărcat de tensiune din camera de alături. Venea de la cel care încercase să deslușească înregistrările de pe instrumentul lui de locație.

Celinda se uită cu coada ochiului prin deschizătură, exact la timp ca să vadă că Max se rematerializase. Pe când îl privea, se aruncase pe cracul pantalonului unuia dintre vânători. Araminta era chiar în spatele lui, îndreptându-se spre celălalt picior.

Bărbatul țipă din nou și începu să dea din mâini ca un nebun pe dinaintea pantalonilor.

- *Luați-i de pe mine! Luați-i de pe mine!* Max prinse încheietura mâinii bărbatului, țintind la gât.

Îngrozitul vânător se scutură cu putere de Max și reuși să îl desprindă de el. Max zbură prin aer, dar nu înainte de a lăsa la locul rănit o dâră de sânge.

Vânătorul țipă din nou și se scutură de Araminta. Aceasta se desprinse de piciorul îmbrăcat în kaki, iar Celinda văzu că țesătura era deja udă și se întuneca la culoare cu repeziciune.

- *M-a mușcat ceva!* Vânătorul se trase înapoi, clătinându-se pe picioare, legănându-și pe lângă corp mâna rănită. Arătând de parcă era bătut, el scoase un cuțit, aruncă în sus o fantomă de energie pe post de scut și începu să se retragă spre scară.

Aerul din jurul lui începu să tremure. El tresări spasmodic, dar nu se prăbuși. Se răsuci în loc, ca să înfrunte amenințarea nevăzută din spatele său, despicând sălbatic cu cuțitul aerul. Apoi se lăsă pe o parte și se prăbuși pe pardoseală cu o bufnitură puternică. Sângele care îi curgea din mâna rănită se prelinse pe cuarțul verde. Fantoma de lumină pe care o generase pâlpâi și se stinse.

Celinda se uită neliniștită la Max. Acesta căzuse jos cu dexteritate și se afla din nou pe propriile-i picioare, evident nevătămat.

Se aprinse mai multă lumină-fantomă. Cei doi vânători rămași în picioare reușiră să se regroupeze destul de bine încât să se apere. Generară două mingii uriașe de energie, pulsând violent, ca să se protejeze și se îndreptară spre piciorul scării. Amândoi își scosese război cuțitele.

Din ei țâșnea în valuri grețose energie întunecată, distorsionată. *Teamă*, se gândi Celinda. Încărcătura era așa de puternică, încât amenința să îi înece propriile simțuri.

Primul ei impuls fu acela de a încerca să atenueze energia psi, înainte de a o copleși. Degetele i se strângeau spasmodic pe relicva de chihlimbar rubiniu pe care o avea în mână. Puterea acesteia o furnica în palmă.

Brusc, știu, într-un fel pe care nu reuși să și-l explice, că avea o opțiune. Ar fi putut, într-adevăr, să suprimă teama bărbaților, sau, dimpotrivă, să o amplifice. Dacă o alegea pe cea de-a doua, fu de asemenea foarte sigură că putea să blocheze și intensitatea undelor emise de ei, astfel încât să nu fie covârșită de năpraznica lor putere.

Acționând din instinct, ea transmise propria-i energie para-rezonatoare prin

chihlimbarul rubiniu. Procedând cu prudență la început, dar apoi cu încredere crescândă, trimise impulsuri de energie rezonatoare destinate să mărească frecvența valurilor pe care le generau cei doi bărbați.

Teama vânătorilor se metamorfoză în groază fără margini. Amândoi începură să țipe. Fantomele pe care se pregăteau să le dirijeze slăbiră în intensitate, ajungând la o formă care, chiar și ochilor ei neexperimentați, le păru de o consistență descrescătoare și dezorganizată.

Celinda reuși să transmită prin chihlimbarul rubiniu destulă energie psi suplimentară pentru a-și proteja propriile simțuri de atac. Dar baricadele sale mentale căzură - răspunsul în surdină la reacția vânătorilor supraexpuși vibrațiilor.

Pe pardoseală, vesta de piele a unuia dintre bărbații căzuți păru să se deschidă de una singură, dând la iveală o bucată mare de chihlimbar care atârna pe un colier metalic. În vreme ce privea, chihlimbarul dispăru în aerul rarefiat.

Înțelese că probabil Davis terminase de topit propriu-i chihlimbar și tocmai își procurase un supliment.

Araminta și Max dădeau prudenți târcoale fantomelor de energie tremurătoare, căutând o cale de ieșire.

Aerul din fața uneia dintre fantome tremură. Imediat, fantoma istovită pâlpâi și dispăru. O clipă mai târziu, dispăru și cea de-a doua fantomă.

- Ce se întâmplă? răcni unul dintre bărbați.

- De unde dracu' verde vrei să știi eu? Poate că locul ăsta e cu adevărat bântuit. Hai să ieșim de aici!

- Și cu Landry cum rămâne? insistă primul tip.

- Ducă-se dracului Landry! Nu putem lupta cu ceea ce nu putem vedea!

Ținându-și cuțitele în mâini, cei doi se avântară spre scară.

Primul vânător se împiedică de un obiect invizibil și căzu. Capul îi zvâcni într-o parte și apoi rămase nemișcat.

Cel de-al doilea țipă și nu se mai opri din urlet. Max și Araminta i se cățărău în sus, pe pantaloni. El încercă să-i dea jos, agitând cuțitul și țopăind în loc. Picioarele i-o luară razna, ca lovite de ceva. Căzu în genunchi și se prăbuși pe pardoseală.

În cameră se lăsă o tăcere adâncă. Celinda se uită la oamenii căzuți pe jos. Le simți energia psi la toți cinci. Erau în viață, dar fără cunoștință.

Aerul din jur tremură din nou, strălucitor și argintiu.

Davis își făcu apariția în mijlocul vânătorilor împrăștiați pe jos. Respira cu greutate, iar pe față transpirația îi curgea în pâraiașe, udându-i cămașa.

Încă mai ținea pistolul în mână. Atunci înțelese că în cursul luptei folosise patul armei ca pe un fel de bătă.

Se uită la ea cu ochii la fel de fierbinți ca o oglindă izbită de lumina soarelui.

- Trebuie să ieșim de aici, spuse el. Acum!

- Te simți bine? îl întrebă ea, prea zguduită la vederea lui ca să mai ceară vreo explicație.

- Da, dar nu va dura prea mult. Am forțat nota cu chestia asta doar o singură dată mai înainte. Arderea nu o să țină prea mult. Pot să simt cum slăbește deja. Prăbușirea o să fie de rău.

- Ai topit chihlimbar?

- De trei ori, dar nu asta e problema. Mișcă!

Era mortal de serios. Ea își înșfacă sacoșa, aruncă înăuntru portofelul, cutiile de plastic cu mâncare și relicva, întinse o mână după Araminta și amândouă o luară după Davis și Max spre casa scării în spirală.

- Va trebui să conduci tu mașina, spuse Davis.

- Mi-am imaginat asta.
- Chiar dacă e vorba de o mașină cu dublă tracțiune?
- Da. Am învățat pe Specter-ul lui Walker.

Davis se cățără încet, dar hotărât. Nu trebuia să ai puteri paranormale ca să îți dai seama că se deplasa doar prin puterea voinței. *Arderea nu o să țină prea mult. Pot să simt cum slăbește deja.* Era evident că el nu trecuse printr-o supra-rezonanță înainte de prăbușirea pe care o trăiau vânătorii în mod obișnuit, când topeau chihlimbar. În cazul lui se întâmpla ceva foarte rău.

Panica trecu prin ea asemenea unui cuțit. Dacă se prăbușea pe scară, ea nu ar fi fost în stare să îl târască până sus. Telefonul celular nu funcționa aici, în mijlocul deșertului, și ea nu ar fi putut să cheme ajutoare. Vor fi ca și prinși în capcană până când Davis își va reveni. Aceasta putea dura ore întregi. Cel puțin unul dintre oamenii care zăceau în camera de jos și-ar fi recăpătat cunoștința, înainte să se întâmple aceasta.

Se cațără mai aproape de Davis, în spatele lui, își puse mâinile sub fundul acestuia și începu să îl împingă. El nu spuse nimic, dar cu acest sprijin suplimentar fu în stare să se miște un pic mai repede.

Trupul acestuia se îngreuna pe măsură ce își urmau drumul pe scară. La un moment dat, aproape că o apucă disperarea. Max părea la fel de îngrijorat pe cât putea fi un iepure de praf. Îi chicotea încurajator lui Davis în ureche.

În cele din urmă, intrarea în turn deveni vizibilă. Davis se opri și îi întinse magnetorul:

- Doar pentru cazul că le-a dat prin minte să lase un paznic afară, zise el. Dacă va fi să avem nevoie de ăsta, tu ești cea care îl va folosi. În situația în care mă aflu, nu aș putea să nimeresc nici creasta zidului Orașului Mort.

- În regulă.

Pistolul era mai ușor decât modelul vechi pe care îl avea ea, dar putu să vadă că mecanismul era identic.

- Te simți bine? o întrebă el, cu voce răgușită.

- Nu-ți face griji. Mi-am lăsat atacul de panică pentru altă dată.

- Mă bucur să aud asta, căci ești singura care ne poți scoate de aici, înainte ca să apară vreunul dintre ticăloșii ăia de jos sau cineva trimis să îi caute.

Ea se cutremură:

- Stai liniștit, am prins marea idee.

Câteva clipe mai târziu, ieșeau din casa scării. Pulsul Celinei îi bubuia, nu numai din cauza efortului fizic de a-l împinge pe Davis la ultimele câteva trepte, ci și de teama ca nu cumva să se repeadă altcineva asupra lor. Strânse pistolul puternic în mâna dreaptă și se rugă.

Nu îi întâmpină nimeni când părăsire turnul.

- Cretini, murmură Davis. Ar fi trebuit să lase cel puțin un om aici, de pază.

- Fii recunoscător că nu au făcut-o. Eu sunt, cu siguranță.

- Aici nu e vorba de recunoștința.

Începu să pronunțe cuvintele nedeslușit, semn că epuizarea fizică se năpustea asupra lui. Dar pe ea o îngrijora cel mai mult deprimanta istovire a simțurilor sale psihice. Perioada de după ardere nu îl lovise foarte tare în noaptea aceea când el dezintegrase fantomele gemene, în Cartierul Vechi din Cadence. Orice va fi făcut ca să devină invizibil îi secătuiseră fiecare dram de putere psi pe care o posedă.

Reuși să îl așeze pe locul din dreapta șoferului al Phantomului și să îi prindă centura de siguranță.

Max și Araminta se rostogoliră înăuntru, după el. Davis se lăsă pe spate și

închise ochii. Max începu să scoată mii sunete de neliniște.

- Nu te teme, Max, spuse Celinda. O să fie bine. Am doar nevoie de somn.

Max nu păru deloc convins. Araminta se ghemui aproape de el, oferindu-i o consolare tăcută.

Celinda trecu în spatele volanului, porni motorul mașinii și ieși din parcare, ocolind puternicele autoturisme „Oscilator” cu care veniseră oamenii lui Landry.

Conduse cu multă prudență înapoi, spre autostradă, temându-se să nu-l zdruncine pe Davis mai mult decât era necesar. Când lovi puțin mai tare o ridicătură de pământ deosebit de înaltă, se uită repede spre el. Nu-și deschise ochii, dar fu aproape sigură că, în strălucirea de chihlimbar ale luminilor de la bordul mașinii, îl văzuse tresărind.

- Scuze! spuse ea.

- Nu eu sunt cel din cauza căruia ar trebui să te îngrijorezi.

- Oh! Corect. Mașina. Ei bine, uită-te la partea plină a paharului. Dacă o să ai nevoie de una nouă, când totul se va termina, poți să o treci pe nota de plată a Ghildei!

- Asta e altceva. Celinda, aș vrea să ascuți foarte atentă ceea ce o să-ți zic.

- În regulă, răspuse ea, fără să-și ia privirile de la drumul prăpădit.

- O să ies din circuit înainte să ajungem în Cadence.

- Arderea și prăbușirea de după. Da, înțeleg.

- Nu o să fie ca în noaptea trecută. Va fi o prăbușire importantă. De data aceasta s-ar putea să nu mai îmi revin din ea.

- *Poftim!* Îngrozită, ea își luă ochii de la drum suficient de mult timp ca să îi arunce o privire lungă, cercetătoare. Despre ce tot vorbești tu acolo?

- Data trecută când s-a întâmplat așa ceva, am sfârșit pun a ajunge într-o clinică de para-psihiatrie timp de aproape două luni.

- Acum chiar începi să mă sperii.

- Indiferent de ce ai de gând, promite-mi că nu mă vei duce într-o cameră de gardă la „Urgențe”. Telefonează-i lui Trig imediat ce o să poți, el va ști ce să facă.

Ea abia putea să mai respire. Un tremur slab îi străbătu trupul. Își reaminti sieși că trebuia să își amâne atacul de panică. Trebuia să rămână calmă și în deplin control.

- În regulă, spuse ea liniștită.

- Povestește-i lui Trig totul. Nu omite să îi zici despre relicvă. O va lua de acolo. Vreau ca obiectul ăsta blestemat să ajungă înapoi, în mâinile lui Mercer Wyatt, în noaptea asta.

Ultimele cuvinte fuseseră pronunțate cu atâta greutate, că abia putu să le înțeleagă.

- O să te simți bine, Davis! spuse ea cu hotărâre.

El nu îi răspuse. Când îi aruncă o altă privire în treacăt, văzu că avea ochii închiși. Era un lucru normal, își zise ea. Dar ceva în tiparele sale de energie psi nu arătau deloc că acestea ar fi fost normale. Max se ghemuise și mai aproape de el.

Îi luă o veșnicie să ajungă la autostradă. Odată ce ajunse acolo, îndreptă Phantomul înspre Cadence și porni motorul puternicului vehicul cu toată viteza. Liniile albe de pe asfalt se vedeau ca o ceață.

Câteva mile mai încolo, își dădu seama că Davis tremura violent. Luă o mână de pe volan și îi atinse fruntea. Era înspăimântător de rece.

Undele lui de energie psi își redusese intensități aproape la zero. Nu dormea, își dădu ea seama. Se scufundase în ceva pe care îl simțea mult mai adânc și mai întunecat: o comă.

CAPITOLUL 26

INDIFERENT DE CE I SE ÎNTÂMPLA lui Davis, intuiția ei îi spunea că nu era căderea definită în mod obișnuit cu termenul de „normal”, nici măcar pentru un vânător.

Scosese un timp excelent, dar se afla încă la o oră bună distanță de Cadence. Tot intuiția sa îi striga că acum trebuia să facă ceva ca să oprească alunecarea lui Davis spre uitare psihică.

Max părea îngrozit. Se ghemuise cu un aer nefericit pe umărul lui Davis, mormăind. Araminta se cățăraseră pe spătarul banchetei. De peste o oră nu mai mâncase nimic.

- Davis! Îl strigă Celinda, uitându-se cu coada ochiului la el. Mă poți auzi?

N-a urmat nici un răspuns. Capul acestuia îi atârna în față. Singurul lucru care îl mai ținea drept era centura de siguranță.

- Davis! strigă ea, din nou, încercând să imprime tonului vocii sale o notă de comandă. Vorbește cu mine!

Tăcere. Vibrațiile psi ale lui Davis pulsau și mai slab.

Ea se gândi la relicva din sacoșă și apoi la ceea ce fusese aceasta în stare să facă în timpul luptei din încăperea de sub pământ. Un lucru era sigur: nu putea să încerce niciun experiment, câtă vreme gonea pe autostradă cu treizeci de mile peste viteza legală.

Farurile decupară o altă pancartă rău deteriorată de intemperii. Promitea „Băuturi Reci & Gustări la Următoarea leșire”.

Ridică piciorul de pe accelerație, încetinind brusc și scoase Phantomul de pe autostradă, cotind pe un drum lateral. Lumina farurilor decupa conturul unei clădiri dărăpănate și fără lumină. Vechiul stand de gustări de la marginea drumului fusese închis de multă vreme.

Conduse mașina până în spatele standului părăsit și stinse farurile. Dacă vreunii dintre oamenii lui Landry ar fi reușit să se cațere pe scară, să iasă din ruinele extraterestre și să reia vânătoarea, nu ar fi reușit să vadă Phantomul parcat în spatele fostului stand unde se serveau gustări, ajuns acum o dărăpănătură.

Trase sacoșa de pe bancheta din spate, căută înăuntru și găsi relicva. Energia pe care o emana își redusese din nou intensitatea impulsurilor. Senzația de putere pe care o încercase sub pământ dispăruse.

Dar energia rămâne energie, și acum, mulțumită experienței sale din încăperea subterană, avea o idee despre felul în care funcționa aceasta. Își desfăcu centura de siguranță, se cațără pe deasupra schimbătorului de viteze și îl acoperi cu trupul ei pe Davis, încercând să obțină un contact fizic cât mai amplu posibil. Max se retrase pe spătarul banchetei, făcându-i loc. Părea să înțeleagă că încerca să îl ajute.

Acum Davis începuse să tremure violent. Se agită puțin când își puse piciorul pe coapsele sale și își strecură o mână pe după ceafa lui. Simți că la un anumit nivel de percepție era conștient de prezența ei.

Apucă strâns relicva de chihlimbar rubiniu și îl îmbrățișa cu putere ca să îl încălzească fizic, în vreme ce se concentra asupra răcirii energiei lui psihice.

Tiparele începură să se concentreze imediat, nu de o luminozitate la fel de clară și tot atât de distincte ca atunci când se afla sub pământ, dar de departe mai

puternice decât dacă i-ar fi citit undele psi doar prin intermediul talentului său nativ.

Văzu că ritmurile lui Davis nu numai că slăbeau cu repeziciune, dar undele își pierdeau modelul lor elegant și controlat. Impulsurile, care în mod normal erau puternice, viguroase, descreșteau dezordonat: doar lumină rece și fierbinte țâșnind de-a curmezișul spectrului.

Disperată, ea selectă cea mai puternică lungime de undă de energie pulsatoare pe care o putu percepe și apoi își transmise propriile unde psi prin artefactul de chihlimbar rubiniu.

Timp de câteva secunde, o cuprinse teama că nu se va întâmpla nimic. Apoi, firava fâșie de energie începu să rezoneze cu undele ei psi într-un ritm care revigora modelul normal al lui Davis. Undele deveniră mai puternice și mai regulate.

Celinda transmise ceva mai multă putere prin chihlimbarul rubiniu, selectând un alt punct al spectrului. Și acele lungimi de undă începură să se revigoreze. Trecu la un alt punct și repetă procedura.

Reîntărirea celor două prime benzi păru să aibă un efect de refacere asupra celorlalte. Ultimele unde din spectrul psihic se întăriră cu repeziciune și deveniră regulate.

Îl simți pe Davis mai cald la atingere.

Max chicoti emoționat.

Davis mormăi, ridicându-și pleoapele o clipă și uitându-se la ea cu ochi care nu mai ardeau ca un reflector supraîncins.

- Am ajuns? întrebă el.

După glas, încă mai era foarte, foarte obosit, dar acum percepea aceasta doar ca pe o epuizare normală.

Se simți așa de ușurată, încât aproape că îi veni plângă:

- Nu chiar. Mai avem o oră sau cam așa ceva.

- Mă simt de parcă tocmai am coborât o stâncă până în fundul oceanului și am urcat apoi înot la suprafață, murmură el.

- Asta e probabil o descriere foarte exactă.

Se uită foarte sigur la ea printre pleoape întredeschise:

- Nu m-am întors înapoi prin propriile mele forțe. Ai fost acolo. Te-am putut simți.

- Discutăm despre asta mai târziu. Cred că e timpul să tragi un somn adevărat. Chiar îți trebuie.

Ea așteptă cu încordare o clipă sau două, îngrijorată că s-ar putea să o părăsească din nou. Dar ritmurile lui psi deși lente și urcând ușor din somnul adânc, rămaseră ferme și puternice pe toată lungimea spectrului.

Se târî înapoi, în spatele volanului și porni motorul, îndată ce ajunse pe autostradă, se îndreptă spre Cadence pentru a doua oară în noaptea aceea. Imediat ce putu prinde un semnal, îi telefona lui Trig. El răspunse chiar după primul apel.

- Cum a fost nunta? întrebă acesta.

- Roz. Se uită la ceasul de la bordul mașinii. Dar lucrurile s-au complicat cu adevărat după aceea. Voi ajunge la mine acasă cam într-o oră, poate mai puțin, în funcție de trafic.

- Tu conduci mașina?

- Da.

- Phantom-ul ?

- Îhî!

El chicoti:

- Sunt impresionat! Nu mi-am imaginat că Davis va lăsa vreodată pe altcineva la volan, în afară de mine și de fratele lui, și noi am condus doar prin jurul

blocului.

- În noaptea asta nu a avut prea multe opțiuni. Ne putem întâlni la apartamentul meu? O să am nevoie de o mână de ajutor ca să îl duc pe șeful tău sus, la etaj.

- De ce? Vocea gravă a lui Trig deveni ascuțită din cauza îngrijorării. Ce s-a întâmplat?

- O grămadă de chestii. Îți voi povesti în amănunt când ne vedem. Ea se uită la artefactul din chihlimbar rubiniu de pe bordul mașinii. Cel mai important lucru e că avem relicva.

- Asta e o veste grozavă!

- Trig?

- Ce e?

- Ai citit capitolul patru din cartea mea? Partea care vorbește despre cât de important este pentru doi oameni să comunice unul cu celălalt?

- Da, și sunt în totalitate de acord, răspuse Trig, acum foarte sincer. Am subliniat numeroase pasaje din capitolul acesta.

- Poate că ai vrea să îi pomenești șefului tău că ar trebui să citească capitolul acesta.

Trig scoase un oftat greu:

- Știu că nu este întotdeauna un interlocutor de prima mână. Dar e o figură. Poate că ar trebui să îi acorzi unele derogări.

- Nu cred că ce s-a întâmplat s-ar înscrie la capitolul „mică derogare”.

- Cum a mai dat-o în bară de data asta?

Având în vedere că observase care erau relațiile dintre cei doi bărbați, Celinda era foarte sigură că Trig știa despre neobișnuitul talent al lui Davis.

- Mi-ar fi prins bine dacă ar fi menționat ceva despre micile lui trucuri personale, răspuse ea.

- Trucuri?

- S-a dovedit că însoțitorul meu la nuntă este Omul Invizibil.

A urmat o pauză scurtă.

- Pe iadul verde! murmură Trig. A devenit invizibil?

- Da. Ea îi oferi un rezumat succint al evenimentelor din camera subterană.

- Cât de lungă a fost dispariția? Vocea lui Trig era încordată și plină de nerăbdare.

- Nu a durat prea mult. Poate patru sau cinci minute.

- *Cinci minute?*

- E doar o estimare aproximativă. Nu m-am uitat la ceas.

- Ești sigură că nu au fost vreo două minute?

- Da! A durat categoric mai mult de atât. Vezi tu, ăia erau cinci. Și aveau și cuțite. Și bineînțeles că toți cinci au extras fantome. Ne aflam sub pământ, așa că erau niște fantome imense.

- Asta-i rău, zise Trig, posomorât.

- Cred că Davis e bine. Mi-a zis că totul e în regulă și îi pot simți undele de energie. Sunt din nou normale.

- Nu este bine. Nu și dacă a ars lumină de argint mai mult de două minute. Ultima oară când a depășit limita a sfârșit într-o comă sinistră. Au experimentat tot soiul de droguri pe el, în încercarea de a-l face să își revină. A petrecut aproape două luni în spital. După aia, toată lumea zicea că a avut noroc că a rămas în viață, că totul funcționa din nou normal.

- Este bine, Trigg! Îl monitorizez continuu.

- Nu cred. Cum a fentat marea scufundare de data asta?

- Am folosit relicva pe el.
- Chestia aia de chihlimbar rubiniu? Cum ai făcut usta?
- E greu de explicat. Ea făcu o pauză. Trig?
- Da.
- Cred că relicva a făcut-o. Permite unei persoane să dirijeze undele de energie psihică ale altcuiva. Se poate să fi fost un fel de dispozitiv medical extraterestru.
- Straniu!
- Nu chiar atât de straniu, dacă stai să te gândești. Extraterestrii erau evident încărcăți cu energie psi. Imaginează-ți că ar fi avut nevoie de unele instrumente pentru terapie, care să facă față unor solicitări în cazul unor tipuri de traumă psihică. Uită-te cât de multă cercetare medicală facem noi în acest domeniu, din cauza repeziciunii cu care se dezvoltă talentele psihice în ființele umane.
- Tu îți dai seama ce spui? Dacă relicva aceea chiar ar putea fi folosită ca să trateze traumele parapsihice, ar fi un adevărat miracol medical.
- Problema este, spuse ea calm, că mă încercă o presimțire scârboasă că avem de-a face cu una din acele situații de tipul „vești bune-vești rele”.
- Ce vrei să zici cu asta?
- Relicva este foarte impresionantă, Trig. Cred că oferă mari speranțe de tratare a unei întregi game de traume psi.
- Am impresia că simt aici un „dar”.
- Dar am o puternică bănuială că dacă va cădea în mâini nepotrivite, ar putea fi folosită ca o formă de control a minții.
- Oho! În regulă, asta nu sună așa de grozav.
- Nu, nici nu este. Trig, Davis vrea ca relicva să ajungă înapoi la Mercer Wyatt în noaptea asta.
- Are dreptate. Cu cât mai repede scăpăm de relicvă și aceasta ajunge înapoi în trezoreria Ghildei, cu atât vom fi toți mai în siguranță. Wyatt se poate descurca cu Landry.
- Înțeleg, dar mă gândesc de ceva vreme la asta și am ajuns la o concluzie care probabil nu o să le facă plăcere lui Davis și lui Wyatt.
- Trig gemu:
- Te rog, nu-mi zice că ai aruncat blestemata aia de relicvă undeva, în deșert, pe considerentul că dispozitivul o prea periculos ca să o folosească oamenii simpli!
- Nu. Este periculos, dar, de asemenea, înseamnă și o mare sursă de informații în domeniul tehnologiei medicale. O să acționez pe considerentul că posibilul avantaj e prea important ca să îl ignorăm. În plus, dacă apare într-o zi și cealaltă relicvă? E necesar ca aceasta să fie studiată.
- Categorie! spuse Trig, repede. Încă un motiv ca dispozitivul să fie păstrat sub lacăt și încuiat într-un loc sigur ca trezoreria Ghildei.
- Ei îi veni să zâmbească:
- De acord. Și tot de aceea eu am hotărât să i-o dau unui redevabil laborator de cercetare.
- Fir-ar să fie! Nu ai încredere că Ghilda se va descurca cu relicva, nu-i așa?
- Într-un cuvânt, nu!
- Urmă o altă pauză lungă.
- Davis știe de asta?
- Nu încă, răspuse ea. Davis mai doarme. Am de gând să discut cu el despre planul meu, imediat ce își revine după post-ardere.
- Nu vrei să faci nimic fără să discuți mai întâi cu el? Vocea lui Trig suna

foarte îngrijorată.

- Nu.

- În regulă. O să aștept în fața casei tale, când ajungi aici. Oricum vei avea nevoie de ceva pază la noapte. Mă îndoiesc foarte tare că Landry va încerca ceva în Cadence. La urma urmelor, este orașul lui Mercer Wyatt. Dar, oricine altcineva a mai scotocit prin apartamentul tău în noaptea cealaltă, și apoi a generat fantome gemene se află încă prin prejmă.

- Nicio șansă cu treaba asta?

- Am prins un fir bun, răspunse Trig. Aștept totuși să la revină Davis, înainte să pornesc la vânătoare. Mă bate rândul că o să vrea să se ocupe el însuși de asta. Ascultă, în privința planului tău de a da relicva unui laborator de cercetare...

- Da?

- Crezi că iepurele de praf va fugi cu ea?

Ea se uită la Araminta care ronțăia un biscuie uns cu cremă roz de brânză.

- Habar n-am.

CAPITOLUL 27

JIPETELE EI ÎL TREZIRĂ DIN SOMN. Sări în sus, uitându-se după sursa pericolului. O zări pe Janet în lumina unei raze de lună. Stătea în picioare și începuse să se îndepărteze de pat, cu o expresie de groază pe chip. Își ridicase brațele în sus, ca și când ar fi vrut să se ferească de un demon.

- Ce e asta? întrebă el. Ce se întâmplă?

- Tu... Ea dădu drumul unui alt țipăt. Știu că mi-ai povestit că s-ar putea petrece așa ceva, dar nu mi-am dat seamă niciodată... nu m-am așteptat niciodată să mă trezesc în toiul nopții și să... Îmi pare rău, pur și simplu nu mă pot împăca cu asta.

Ea se răsuci și fugi de lângă pat, cu poalele cămășii de noapte zbatându-se sălbatic deasupra călcâielor.

El se uită în jos și obsevă că așternutul fusese azvârlit în lături în timpul nopții. Partea de sus a piciorului său, de la genunchi până la șold, dispăruse.

Deschise ochii și lasă să se stingă rămășițele visului. Prin ușa glisantă de sticlă putea zări slaba lumină verde a nopții Orașului Mort lăsând locul unui răsărit de soare învăluit în păclă. Timp de câteva secunde, se simți dezorientat. Pat greșit, apartament greșit, priveliște greșită.

Apoi îl năpădiră amintirile. Extrasese lumină de argint, destulă cât să îl facă invizibil câteva minute. Brusc, bătăile inimii i se accelerară. Răspunsul „luptă sau fugi” îi străbătu trupul, pompând în fluxul lui sanguin adrenalină și un mănunchi de alte bio-chimicale. Ultima dată când se întâmplase, sfârșise într-o comă conștientă, lucidă, la Institutul Glenfield.

Își trase picioarele și le lăsă să atârne pe marginea patului, apoi se ridică brusc, dorind doar să evadeze.

Max torcea ușor, undeva în apropiere. Davis își zăgăzui valul de frig, la auzul sunetului familiar și se întoarse în direcția acestuia. Îl văzu pe Max la picioarele patului, cuibărit pe o cuvertură împăturită. Doar ochii albaștri îi avea deschiși, dar blana încă îi era zburlită: îngrijorat, dar nu într-o dispoziție belicoasă.

În cele din urmă îl izbi constatarea că încăperea nu mirosea ca o rezervă de spital de la psihiatrie. În locul damfului de steril și antiseptic, pe care el îl asocia cu

anticamera iadului, era un alt miros.

Luă o pernă și inspiră profund. Totul dinlăuntrul lui se răvăși, într-o deplină conștientizare. Recunosc parfumul. Și-ar fi amintit de el tot restul vieții sale. Ritmul inimii i se domoli. Nu se afla prins în capcană la Institutul Glenfield: era în dormitorul Celindei.

Își aduse aminte cum se înfășurase în jurul lui, de trupul lui fierbinte, ieșind din febra de gheață a post-arderii.

- Cum te simți, șefu'? îl întrebă Trig, din cadrul ușii. Ținea o ceașcă de cafea într-una din mâinile sale uriașe.

Davis își dădu seama că avea pe el doar chiloții.

- Bine. Doar puțin confuz, totuși, după tot ce s-a întâmplat.

- Ai făcut șmecheria cu Omul Invizibil, când te-au încolțit oamenii lui Landry. Dacă e să ne luăm după Celinda, ai dispărut aproape cinci minute. Plus că ai dezactivat o mulțime de fantome.

El se așeză pe marginea patului.

- În ce zi suntem? Cât timp am fost plecat?

- N-ai fost. Nu în felul în care s-a întâmplat data trecută. Lupta cu teroriștii ăia trimiși de Landry s-a petrecut azi-noapte. Ai dormit doar câteva ore, asta-i tot. O prăbușire normală post-ardere, de această dată.

- Nu e cu putință!

Trig sorbi din cafea și lăsă ceașca jos.

- Te afli aici, nu-i așa? Mie mi se pare că arăți minunat. Sigur, ai avea nevoie de un bărbierit și un duș, dar în afară de asta...

- Ce s-a întâmplat?

- Celinda a avut grijă de sursa micii tale come de azi-noapte.

Davis deveni foarte tăcut, reamintindu-și de senzația de căldură pe care i-o oferise trupul ei și sentimentul de liniște ce îl învăluisese.

- Cum? întrebă el.

- Ea crede că a fost o combinație dintre însușirile sale și relicvă.

- Explică-mi!

- Mi-a povestit că a reușit să rezoneze cu relicva și să îți readucă la normal tiparele tale de emisii psi. Crede că artefactul s-ar putea să fie un soi de instrument medical extraterestru destinat să trateze traume legate de undele psi.

- Oho!

- Dar mai există și o altă posibilitate, spuse Trig.

- Poftim?!

- Ține-te bine, șefule! Celinda e convinsă că în mâinile cui nu trebuie dispozitivul ar putea deveni foarte periculos.

Îl cuprinse sentimentul sumbru al unui necaz iminent:

- Lasă-mă să ghicesc! Nu consideră că Mercer Wyatt și Ghilda sunt mâini potrivite, așa-i?

- Deloc! Vrea ca dispozitivul să ajungă la un laborator de cercetare medicală, unde să fie studiat.

- Oh, rahat! zise el foarte încet.

- Da... Vocea lui Trig sună compătimitor.

- Dacă dispozitivul este într-adevăr așa de valoros sau așa de periculos, Wyatt nu va fi de acord să renunțe la el. Unde se află acum?

- În borcanul de prăjituri al Aramintei. Celinda îmi zicea că și-a închipuit că ar fi ultimul loc în care orice tâlhar de-al Ghildei s-ar gândi să caute.

- Tâlhari?

- Cred că ăsta e termenul pe care l-a folosit, spuse Trig.

- Magnific! Artefactul extraterestru, de cea mai mare importanță care s-a descoperit vreodată, este ascuns în borcanul cu prăjituri al unui iepure de praf!

- Nu că ar fi lipsit de protecție, spuse Trig repede. Am presimțirea că oricine ar încerca să cotrobăie prin acel borcan va trebui să se confrunte cu un iepure de praf într-adevăr scos din sărite.

Davis evalua în gând cazul său cel atât de încâlcit.

- Ai și ceva noutăți vesele pentru mine?

- Vreo două chestii. Mai întâi l-am sunat pe Wyatt azi-noapte și i-am zis că și Landry a luat urma relicvei. l-am făcut și o prezentare pe scurt a ceea ce s-a întâmplat acolo, în deșert, la vechile ruine.

- Și el ce-a zis?

- Foarte multe, față de ce te-ai aștepta de la un tip cu poziția lui. Mi-a spus să nu mă îngrijorez din cauza lui Landry. O să se ocupe el de acesta.

- O grijă mai puțin. l-ai zis și că relicva o să-i parvină?

Trig dădu aerul afara din piept cu dificultate:

- Nu. Mă gândeam să te las pe tine să rezolvi treaba asta. Wyatt știe doar că relicva încă lipsește.

- Ceva la care să mă gândesc. Mai e și altceva?

- Am cules vreo câteva zvonuri îndeajuns de credibile despre un tip care s-ar putea să fie vânătorul pe care l-ai întâlnit pe alee, cu o noapte în urmă. Este un fost om al Ghildei, numit Brinker, care a devenit în urmă cu câțiva ani șobolan de ruine. Cu certitudine e în stare să genereze fantome duble.

- Mai știi și altceva despre el?

- A reușit să o ducă de azi pe mâine ceva vreme lucrând în afacerile cu antichități. Dar cu doi ani în urmă a fost prins într-o capcană-iluzie. Experiența l-a transformat într-un caz păcătos de traumă para-psihică. Ghilda a avut grijă să îi plătească îngrijirile medicale, dar tipu' nu și-a revenit în totalitate. Conform informațiilor mele, trăiește într-o casă dărăpănată din Cartierul Vechi.

- Ai obținut și adresa lui?

- Sigur că da, răspunse Trig.

- Sună de parcă va trebui să am o discuție cu acest Brinker.

- Mai e de adăugat un singur lucru, totuși, îl avertiză Trig.

- Care e ăla?

- Cum ziceam, conform sursei mele, Brinker e un caz veritabil de ardere completă. Nu poate păstra nici măcar o slujbă. Sincer, nu pare a fi un tip care să poată pune cap la cap atâtea chestii necesare pentru a pune la cale căutarea încâlcită a unei relicve furate.

Davis se gândi la vorbele acestuia.

- Pricep ce vrei să zici.

Trig aruncă o privire la ceas:

- E patru treizeci. Vrei să mă mai așin prin preajmă o vreme?

- Nu. Mă pot descurca de aici înainte. Du-te acasă și trage un pui de somn.

- Corect. Trig dădu să plece. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

- Așa o să fac. Unde e Celinda?

- Doarme pe sofa. În cele din urmă.

Davis se încruntă:

- Ce vrei să spui cu "*În cele din urmă*"?

- l-a luat mult până să adoarmă. S-a tot sucit și învârtit până pe la trei. Nici nu e de mirare, având în vedere prin ce a trecut.

- E uimitoare, spuse Davis.
- Da, și mie mi-a făcut impresia asta. Trig făcu o pauză. Și când mă gândesc că tu credeai că nicio femeie nu o să se împace cu chestia invizibilității!
- Ziceam de Celinda că e uimitoare. Încercă să pară indiferent. Aceasta nu înseamnă că dorește să aibă o relație pe termen lung cu un om din Ghildă care joacă într-o piesă de carnaval.
- Nu mai fi atât de negativist, șefule! Bagă la cap că ea ți-a aflat marele secret și nu s-a speriat.
- Repet: asta nu înseamnă că dorește să se încurce cu mine.
- Se pare că voi doi deja v-ați încurcat, dacă e să mă întreb pe mine. Apropo, m-am oprit pe la apartamentul tău și ți-am luat niște haine curate. Trig făcu un semn cu capul spre o mică geantă de voiaj de pe podea. Nu eram sigur dacă ți-au mai rămas schimburi din călătoria de nuntă.
- Mulțumesc.
Trig se îndreptă spre hol. Un moment mai târziu, ușa din față se deschise și apoi se închise foarte încet.
Davis se ridică în picioare și apoi se opri nehotărât, incapabil să se decidă ce urma să facă. Nu își putea scoate din minte imaginea Celindei, care dormea în camera cealaltă, pe canapea. Nevoia de a traversa holul și a o privi era aproape copleșitoare.
Însă acum ea știa că el era o ciudățenie de circ.
- Probabil e o idee proastă, îi spuse lui Max.
Max căscă și se întinse mulțumit. Apoi se aruncă pe spate, închise ochii și adormi la loc.
- Cum de poate fi viața ta amoroasă atât de simplă, în comparație cu a mea? întrebă Davis.
Nu se auzi nici un răspuns.
După o vreme, lui Davis îi veni ideea că ar fi fost cazul să facă un duș.

CAPITOLUL 28

PUJIN TIMP MAI TÂRZIU, când ieși din baie, ascultă un moment, foarte concentrat. Din living nu se auzea niciun sunet. Era clar că Celinda încă mai dormea. Max dispăruse de pe pat. Pe cer se răspândea o lumină mohorâtă, gri argintie.

Deschise micul geamantan pe care îl adusese Trig și găsi numeroase articole, inclusiv un tricou la baza gâtului și o pereche de pantaloni negri. Îmbracă tricoul și pantalonul și apoi se opri să asculte dm nou.

Din living tot nu se auzea nimic. El își evaluează opțiunile. Putea fie să stea acolo, în dormitor, până când se trezea Celinda, fie se putea duce în bucătărie și să vadă dacă Trig a lăsat niște cafea.

Nu era o treabă cu care să îți bați capul. În picioarele goale, se duse în hol. Draperiile erau trase de-o parte, permițând luminii difuze să pătrundă în living. Își spuse că se putea duce direct în bucătărie și să nu arunce nici măcar o singură privire spre canapea. Descoperi imediat că normala și ineputabilă lui sursă de voință secătuisese.

Celinda dormea profund în mijlocul unei învălmășeli de cearceafuri și pături. Capul îi era întors cu ceafa spre el, pe pernă. Se opri brusc, incapabil să se miște, la priveliștea pe care i-o oferea ea, zăcând acolo, în lumina timpurie a dimineții.

Amintirea nopții lor petrecute împreună în Frequency se năpusti asupra lui, înflăcăându-i simțurile.

Las-o baltă! Orice vei fi putut avea cu ea este probabil terminat.

Ca și când fusese trezită de gândurile lui, ea se răsuci deschise ochii și își întoarse capul ca să se uite la el.

- Bună! Îi spuse ea, cu o voce înceată și caldă din pricina somnului.

- Bună, răspunse el. Nu se putea gândi la nimic altceva inteligent de rost. *Încă mă mai vrei?* era adevărata întrebare pe care dorea să i-o pună.

- Cum te simți? Îl întrebă ea.

- Normal. Mulțumită ție. Prin minte îi trecu încă o întrebare nerostită: *Vrei să te culci cu un monstru?*

Ea se uită la patul răvășit.

- Unde sunt Max și Araminta? Să nu-mi zici că a șters-o iar!

- Nu. Arată din cap spre micul balcon. În clipa asta își iau micul dejun în aer liber.

Ea îi urmări privirea. Ușa glisantă de sticlă era deschisă câțiva centimetri. Araminta și Max se cățăraseră pe balustradă și ronțăiau prăjituri, în vreme ce priveau cum răsare soarele deasupra Orașului Mort.

- Amândoi au fost grozavi azi-noapte, nu-i așa? Întrebă Celinda cu mândrie. Nu-mi vine să cred cum s-au repezit la tâlharii ăia!

- Și tu ai fost foarte grozavă.

- Mmm... Ei bine, tu ai tăcut cea mai mare parte din treabă. Eu doar a trebuit să vă aduc pe toți cu mașina acasă.

El scotocea în gând după cuvinte:

- Îmi pare rău că nu am avut prilejul să îți spun despre ceea ce pot face cu lumina de argint.

- Mi-a explicat Trig. Ea se uită lung la el. Este puțin tulburător să vezi cum dispare cineva, mai ales când nu știi că există o explicație logică.

- E mai mult decât tulburător. Își aduse aminte visul cu Janet. Chiar și oamenii care știu că există o explicație nu pot să se împace cu treaba asta. Este doar afurisit de straniu.

Ea se uită la chipul lui, cu o bruscă înțelegere.

- Asta s-a întâmplat cu logodna ta, nu-i așa? Logodnica ta a descoperit că poți deveni invizibil, dar nu s-a împăcat eu treaba asta.

- I-am spus adevărul lui Janet. Chiar m-am făcut invizibil în fața ei o dată, s-o las să vadă cum este. Aș zice că a indispus-o, dar a insistat, afirmând că poate suporta treaba asta. Nu o fac foarte des, deoarece presupune un consum uriaș de energie psi. Dar uneori e singura soluție la îndemână în decursul activității mele. Atâta timp cât nu încerc să trec dincolo de mai mult de două minute, sunt în regulă. El făcu o pauză. Până acum câteva luni mi-am păstrat întotdeauna controlul.

- Ce s-a întâmplat?

- Cred că toate drogurile acelea care mi-au fost administrate în vreme ce mă aflam în comă au avut unele efecte pe termen lung. Uneori, când visez, extrag puțină lumină de argint fără să îmi dau seama.

- Fără chihlimbar? El încuviință.

- Eram împreună cu Janet într-o noapte, când s-a întâmplat asta. M-au trezit din somn niște țipete. M-am uitat în jos și am văzut că o bucată din picior îmi dispăruse.

Ea se uită la el cu o privire înțelegătoare:

- Un moment dificil într-o relație.

- Da, confirmă el. Fără doar și poate asta a fost.

- Și atunci ați decis că nu sunteți o pereche potrivită?

- O vreme lucrurile nu au mers prea bine, recunosc el. Ne logodisem înainte să fiu internat în spital. După ce am ieșit, amândoi ne-am prefăcut că totul era normal. Dar nu era deloc. Am început să avem probleme.

- Ce fel de probleme?

- În primul rând, mi-am pierdut cei mai mulți dintre clienți. Nimeni nu dorea să își asume riscul de a angaja pe cineva cunoscut drept caz de ardere completă. Afacerile mergeau prost. Se dusese vestea că nu îmi voi mai reveni niciodată din trauma psi. Unii dintre prieteni au început să ne evite.

- Înțeleg.

- În orice caz, noaptea în care am extras argint pe când ne aflam în pat a fost picătura care a umplut paharul. Janet și-a înșfăcat cheile mașinii, a ieșit din apartament în cămașă de noapte și a condus până la casa părinților ei. În ziua următoare mi-a telefonat tatăl său, ca să îmi spună că tuturor le pare rău, dar că speră să înțeleg că niciunul nu își dorește în familie moștenirea mea genetică.

- Ei bine, spuse ea repede, aceasta explică, desigur, de ce îți place să dormi singur.

- E șocant să te trezești în toiul nopții în urlete de femeie.
Ea își înalță sprâncenele.

- Doream doar să evidențiez faptul că nu poți condamna cu adevărat o pețitoare pentru ceea ce s-a întâmplat. Pariez că nu ai menționat niciodată talentul tău neobișnuit când ai complete formularele.

- Nu. Ți-am spus că nu e genul acela de lucru despre care să bați toba în târg.

- Și cum te așteptai ca acea consultantă matrimonială să îți găsească o pereche potrivită, când nu îi furnizai toate datele profilului tău para-psihic?

- Ce dracu' te-ai fi așteptai să fac? Să scriu „invizibilitate” la rubrica „Descrierea Talentelor Psihice”? Ia mai lasă-mă în pace! Și-ar fi închipuit ca sunt un soi de țăcănit! Și dacă ar fi trebuit să îi dovedesc că o pot face, mi-ar fi spus că sunt de necăsătorit! Asta chiar după ce s-ar fi oprit din urlat.

- Țțțț... Așa se întâmplă întotdeauna! exclamă Celinda dezaprobator. Clientul este mai puțin decât zgârcit în amănunte la completarea formularului și apoi se plânge când combinația nu este perfectă!

Oare îl tachina? Nu îi venea să creadă!

- Fir-ar să fie, Celinda!

Ea își îndoi genunchii sub așternut și și-i înlănțui cu brațele.

- Noaptea trecută, pe drumul spre casă, în vreme ce tu dormeai, m-am tot gândit la unele lucruri. Nu că nu ar exista o lungă tradiție de mituri și legende despre oameni care se pot face nevăzuți sau să apară din senin. Unele dintre istorisiri te poartă înapoi, la poveștile Bătrânului Pământ.

- Știu. Crede-mă, am făcut și cercetări. O mulțime de povești au legături cu tradițiile militare de luptă.

- Războinicii Ninja?

- Printre alții. Am mai descoperit și vreo câteva legende care implică invizibilitatea, când am studiat înregistrările unui grup de pe Bătrânul Pământ numit „Societatea Arcane”.

Ea se încruntă:

- Îmi amintesc că am dat de o mențiune despre Societate la cursul de Istoria Paranormalului, în anul întâi de colegiu. Era o organizație dedicată cercetării psihice, nu-i așa?

- Da. Mai erau o grămadă de povestiri despre magicienii din Lumea Veche, care puteau să se facă nevăzuți.

Ea îl privi fix:

- La ce te gândești?

El ridică din umeri:

- Suntem ființe omenești. Ceva de aici, de pe planeta Armonia, accelerează evoluția talentelor psihice ale populației, dar aceasta nu s-ar întâmpla probabil dacă noi nu am fi deja purtătorii unora dintre anumite însușiri genetice, înnăscute, de a accesa planul paranormalului. Cred că e eu puțină ca pe Bătrânul Pământ să mai existe câțiva oameni care să fie în stare să facă așa ceva.

Ea se gândi puțin la ceea ce îi spusese.

- Talentul acesta este rar. De asemenea este foarte probabil și să rămână rar. Judecând după ceea ce am văzut aseară, cere un preț uriaș, în termeni de energie fizică și paranormală.

- Da.

Ea se uită cercetător la chipul lui.

- Trig mi-a povestit cum ai ajuns la spital, pentru o lungă perioadă de timp, după ce ai salvat-o pe fetița care fusese răpită. Ca să scăpați de răpitori, a trebuit ca tu și copilul să deveniți invizibili mai mult de cinci minute. Zicea că a urmat o comă care a durat săptămâni.

- *Adevărata* problemă, spuse el calm, a fost că nu eram deloc inconștient în tot acest interval de timp!

Ea îl privi cu ochii măriți de groază:

- Doamne Dumnezeule! Vrei să spui că vedeai și auzai tot ceea ce se întâmpla în jurul tău, dar nu puteai comunica?

- În primele trei zile sau cam așa ceva după ce m-am prăbușit, am fost complet terminat. Iar după ce m-au dus la spital, au început să experimenteze pe mine blestematele alea de droguri, în efortul de a mă face să îmi revin din comă. Au reușit, dar numai parțial. Puteam merge, dacă mă ghida cineva. Puteam mânca, dacă mă hrănea cineva. Dar nu puteam face nimic din proprie inițiativă. Nu puteam vorbi.

Ea își strânse mai tare brațele în jurul genunchilor:

- Am fost într-un purgatoriu identic, după ce Landry mi-a injectat cantitatea aceea de drog puternic. Dar eu, cel puțin, am fost prinsă în capcana asta doar câteva ore. Nici măcar nu îmi pot închipui cât de groaznic trebuie să fie să te afli zile și săptămâni în situația asta.

- Infirmierii obișnuiau să mă scoată să stau afară, pe o verandă. El făcu o grimasă. Își închipuiau, probabil, că priveliștea grădinilor ar fi fost liniștitoare pentru mine. Dar uram grădinile alea! De fiecare dată când mă duceau pe afurisita aia de verandă, singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de aprig îmi doream să evadez din locul acela.

- Te înțeleg.

- Luând-o la rece, nu era vina doctorilor. Nu văzuseră niciodată până atunci un caz ca al meu. Nu aveau instrucțiuni despre cum să mă îngrijească, așa că au adoptat o cale de abordare experimentală. Și eu așa fi procedat la fel, în locul lor.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea. Cum au reușit să te facă să îți revii, în cele din urmă?

- N-au reușit. Toate stupefiantele alea, în cea mai mare parte, îmi suprimau simțurile psi și mă băgau într-o stare de toropeală. În cele din urmă au încercat un drog care nu a avut prea mare efect. Am fost în stare să ies din starea aia, suficient

cât să spun câteva cuvinte.

- Ce cuvinte?

- Încetați cu nenorocitele astea de droguri!"

- Grozavă alegere! Cât de mult ți-a luat ca să îți revii?

- Mi-au trebuit trei zile, ca efectul drogurilor să se diminueze destul ca să mă pot mișca fără să cad jos. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să îmi semnez singur externarea din spital. Schiță un zâmbet foarte ușor. Directorul nu o aprobăse.

- Cât timp ar fi durat coma psi dacă nu ți-ar fi administrat stupefiante?

- Cine poate ști? El ridică din umeri. Din motive evidente, nu am prea multă experiență în domeniu. A deveni invizibil pentru mai mult de un minut sau două cere prea multă energie. Crede-mă pe cuvânt, nu este o mare bucurie să aluneci nici chiar într-o comă pe termen scurt. Își trecu o mână prin păr. Visele nu sunt deloc plăcute.

- Visezi, în vreme ce te afli în starea asta?

- Da. Își simți maxilarul încordându-i-se. După ceea ce s-a petrecut noaptea trecută, ar fi trebuit să zac inconștient cel puțin trei sau patru zile, poate chiar mai mult. Nu am mai consumat niciodată până acum atât de multă energie psi. Din tot ce cunosc, nu ar fi trebuit să îmi mai revin deloc, însă ce am trăit de această dată a fost doar o prăbușire de rutină a unui vânător, de felul celei pe care o am după ce produc un nivel normal de argint. Trig zicea că ai folosit relicva pe mine.

- Nu numai că mi-a amplificat propriile mele însușiri native, dar mi-a și permis să îți manipulez tiparele tale de energie. În timpul luptei din subteran, am reușit să o folosesc ca să intensific teama celor doi vânători. Se uită la el cu o expresie foarte sobră și serioasă. Este un instrument foarte puternic, Davis!

El se gândi că nu venise momentul să poarte acea bătălie pe care o intenționa.

- Înțeleg, zise pe un ton neutru.

- Încă un singur lucru.

- Ce?

Celinda îl fixă cu o privire hotărâtă:

- Pun pariu cu tine pe zece dolari că nu o să țip. Cel puțin nu din cauză că mă trezesc și descopăr că o parte din tine a devenit invizibilă.

- Celinda... Se opri. Nu avea nici măcar o idee ce i-ar puntea spune mai departe.

- Desigur, s-ar putea să țip din alte motive, adăugă ea. Ochii îi erau acum de un verde foarte intens. Același motiv pentru care am țipat în noaptea trecută, în camera de hotel din Frequency.

- Sunt un monstru, Celinda!

- *Nu!* Nici să nu îndrăznești să spui asta! Nu este adevărat!

leși dintre așternuturile de pe canapea ca un mie vârtej. El avu timp să înregistreze faptul că purta o foarte cuminte cămașă albă de noapte ce o acoperea de la gât până la călcâie, înainte ca să i se așeze direct în față, cu ochii strălucindu-i de mânie:

- Ascultă aici, Davis Oakes ! Nu ești un monstru! Benson Landry e un monstru. Crede-mă, cu soiul meu de talent, cunosc diferența. Tu ești un om bun, un om minunat! Ești un bărbat curajos, cinstit. Ai toate calitățile pe care nu le are Landry!

- Hei, exclamă el, surprins de violența ei. Apreciez discursul ăsta entuziast, dar nu sunt un erou.

Ea îl strânse de umeri cu ambele mâini, încercând să îl scuture puțin:

- Ba da, ești! Tu ești eroul *meu!*

Își înlănțui brațele în jurul gâtului său și îl sărută apăsător.

El reacționează imediat. Se înfierbântă brusc și o dori cu disperare. O strânse mai tare la piept, conștient de ușoara senzație pe care i-o provocau sânii ei, pe care îi simțea prin pânza subțire a modestei cămași de noapte. Își dădu scama că sânii i se întăriseră.

Ea nici măcar nu încercă să se tragă înapoi. După cât putea spune, era la fel de flămândă după el, pe cât era el după ea. O ridică în brațe și o purtă prin hol, în dormitor.

Îi scoase cămașa de noapte și o așeză ușor pe patul răvășit. În câteva secunde își scoase și el hainele și se prăbuși deasupra ei. Era moale și caldă și parfumul trupului ei făcea să i se învârtă capul.

Ea se încolăci în jurul lui, la fel ca noaptea precedentă, dar de data aceasta nu era chiar la fel. Noaptea trecută fusese toată căldură și comuniune, în modul în care ți-ai urma drumul ținându-te de un odgon. În această dimineață era vorba de dorință spontană, înflăcărare și fiori nebuni.

Se luptau unul cu altul, zbatându-se să se îmbrățișeze. Lupta corp la corp nu avea reguli. Când degetele ei se încolăciră pe erecția lui, el o sorbi în respirația sa. Când el se uită în jos, la ea, îi văzu senzuala provocare din ochi. Își deschise gura puțin, oferindu-i o licărare a vârfului limbii ei.

Drept răspuns, el o prinse de încheieturi și îi ținutui ambele brațe cu o mână deasupra capului. Ea îl incită cu un zâmbet seducător care îi dădu de știre mult mai clar decât cuvintele că, în măsura în care o preocupase, își câștigase mica bătălie.

Îi șterse zâmbetul de pe buze cu un sărut, lăsând-o să icnească și să se răsucescă pentru a se elibera. Își purtă mâna de-a lungul trupului ei, pe deasupra sânilor, peste pântecul neted. Îi găsi izvorul umezelii calde și îi explora carnea umflată, până când deveni sălbatică.

Ar fi putut jura că energia invizibilă se aprinsese între ei. Într-un fel pe care nu îl putea explica, el rezona odată cu ea în planul psihic, la fel ca și în cel fizic.

Ușurarea ei îi oferii lui mai multă satisfacție decât încercase vreodată în întreaga viață. Trebui să îi acopere gura cu a lui ca să îi stăvilească micul țipăt de plăcere, așa încât acesta să nu reverbereze la parter și să îi ațâțe curiozitatea lui Betty Furnell.

Când se sfârși și ultimul dintre micile tresăriri dinlăuntrul ei, el îi eliberă încheieturile. Ea îl rostogoli imediat pe spate și îl luă înăuntrul său.

- E rândul meu să stau deasupra, șopti, cu ochii aprinși de văpaia provocării.

Era umedă, și încordată, și primitoare. Niciodată nu se simțise atât de minunat.

Orgasmul lui îl lovi în valuri care se năpusteau și îi orbeau simțurile de o mie de ori mai mult decât o putuse face vreodată orice doză de energie psi extraterestră.

Perfect. Absolut perfect!

CAPITOLUL 29

O ORĂ MAI TÂRZIU, Celinda se afla în bucătărie, pregătind micul dejun. Își făcuse duș și se îmbrăcase într-o pereche de pantaloni comozi, cafeniu închis, și o bluză de un alb strălucitor. O bentiță cafenie îi strângea părul proaspăt spălat.

De sus, de pe frigider, Araminta și Max urmăreau cu privirile pregătirea micului dejun. Amândoi ronțăiau bucăți de pepene galben ca chihlimbarul, dulce și proaspăt.

Davis își făcu apariția din holul care ducea spre dormitor, îmbrăcat din nou în

tricoul negru și pantalonii negri. Satisfacția masculină ce i se citea în ochi o făcu pe Celinda să se înflăcăreze toată.

El o privi cum trăgea tigaia de pe foc.

- Trig zicea că tu crezi despre relicvă că ar putea fi folosită drept dispozitiv de control al minții.

Dulcea tihnă durase prea mult! Ea își făcu curaj pentru bătălia ce se ivise la orizont

- Cred că este cu puțință, da, mai ales când este alimentată cu energie psi extraterestră din subteran. Puse ouăle prăjite în două farfurii. Am o bănuială că se cere totuși o persoană cu un talent ca al meu sau ceva asemănător, pentru a intra în rezonanță cu aceasta. Iată de ce a zăcut nebăgată în seamă în trezoreria Ghildei atâtea luni de zile.

- Trig mai zicea că ai dori să fie dată unui laborator de cercetare medicală. Însă dacă este cu adevărat o potențială armă, ar sta mai bine sub lacăt în depozitul Ghildei.

Ea puse tigaia jos și îl privi:

- Ne aflăm pe teren periculos și acolo nu există garanții. Dar dacă dispozitivul este încredințat unui laborator cu renume, cu mare tam-tam și atenția de rigoare a mijloacelor media, în loc să fie dată în secret Ghildei, este mai mult decât probabil că va fi studiat, cu scopul de a i se descoperi proprietățile terapeutice.

- De unde știi asta?

- Lumea medicală are o lungă tradiție în domeniul activității cu aparate și mașinării care pot ucide sau vindeca. Ghilda se va gândi numai cum să o folosească drept armă

Davis rămase tăcut o vreme.

- Poate că ai dreptate, spuse el, în cele din urmă.

- Știu că am. Acesta e singurul mod de a proceda, Davis! Trebuie să ai încredere în mine.

- O să îi telefoniez lui Wyatt imediat ce terminăm micul dejun, dar nu îți pot promite că el va privi lucrurile în felul tău.

- Cred că va fi rezonabil, dacă îi vei pomeni câteva mici amănunte, spuse ea calm.

- Ce amănunte?

- În primul rând, dacă încearcă să ia relicva aceasta fără permisiunea mea, o să mă duc direct la presă și o să dau în vileag că Ghilda din Cadence a descoperit un dispozitiv extraterestru de control al minții și a inițiat o cercetare secretă a lui.

Davis nu păru impresionat:

- Wyatt se poate descurca cu tot ce înseamnă mijloace de comunicare în masă. Cui crezi că vor da reporterii crezare? Unei pețitoare căzute în dizgrație din Frequency City sau șefului Ghildei locale?

Ea tresări:

- A fost dur, dar ai dreptate. În regulă, aceasta ne duce la cel de-al doilea detaliu.

- Care?

- Tocmai ți-am zis că nu cred să existe prea mulți oameni pe aici care să își dea scama cum poate funcționa dispozitivul. De aceea probabil Araminta a dorit în primul rând să îl am eu. Trebuie să fi simțit că pot intra în rezonanță cu acesta. Nu aș fi deloc surprinsă dacă aș afla că ei i-a trecut prin minte că îmi va oferi o jucărie minunată.

Amândoi se uitară spre Araminta, care rămase imperturbabilă.

Celinda luă o gură zdravănă de aer și se pregăti să își joace cartea cea mare:

- Îl poți informa pe Mercer Wyatt că voi coopera la cercetarea relicvei doar dacă această cercetare se va efectua într-un laborator medical cu faimă și dacă rezultatele acestei cercetări vor fi făcute publice.

- Ei, la dracu'! exclamă Davis, cu o expresie împietrită pe chip. Nimic nu îmi face mai multă plăcere decât să îmi încep ziua șantajându-l pe unicul meu client!

Ceva din tensiunea pe care o simțea se mai reduse.

- Mulțumesc, zise ea, liniștită.

- Încă nu-mi mulțumi. Mai e cale lungă până la o înțelegere. Și chiar dacă Wyatt e de acord să facă înțelegeri pentru ca un laborator medical să studieze dispozitivul, ar trebui să te gândești cum să o convingi pe Araminta să consimtă la plan.

Amândoi se uitară din nou spre Araminta. Araminta murmură ceva. Max sări imediat jos, pe teighea și dădu la o parte capacul borcanului cu prăjituri, alese o prăjitura și sări înapoi la locul lui. Araminta luă de la el prăjitura și începu să o ronțăie cu eleganță.

- Știm amândoi că iepurii de praf au unele însușiri psihice, spuse calmă Celinda. O să sper că dacă ea simte că într-adevăr nu îmi doresc relicva, își va pierde interesul pentru aceasta.

- Ești sigură?

- Nu! recunosc eu ea.

Davis se așeză jos lângă masă și luă ceașca de cafea.

- Poate că îi distragi atenția cu un tort de nuntă cu ade vărat uriaș. Nu a avut șansa să îl termine pe celălalt.

- E o idee.

- Aș dori să discutăm despre altceva, spuse el.

- Ce anume?

- Nu te poți duce la serviciu, azi sau în oricare altă zi, până când nu vom rezolva această situație.

- Davis, serviciul meu e foarte important pentru mine!

- Îmi dau seama de asta. Dar să te țin în viață și cât se poate de teafără reprezintă prima mea prioritate. Nu te pot proteja pe tine și în același timp să lucrez la acest caz, nu și dacă tu insiști să te duci la biroul tău de la „Promises, Inc.”

- Dar doamna Takahashi nu va înțelege!

- Ba da, când îi voi telefona eu și îi voi spune că aceasta e o treabă a Ghildei.

El avea dreptate. Se uită morocănoasă la ouă și la pâinea prăjită.

- Cel mai rău coșmar al meu! O să devin „treaba Ghildei”!

El înălță o sprânceană:

- *Cel mai rău* coșmar al tău?

- În regulă! oftă ea. Nu-i coșmarul meu cel mai rău. Dar cu toate acestea, un coșmar.

Se așeză alături de el. Își mâncară ouăle și pâinea prăjită în ceea ce ea considera a fi o surprinzătoare tăcere prietenoasă, având în vedere că numai cu trei minute în urmă fuseseră prinși într-o confruntare de voințe. Poate că era din cauza sexului de dimineață.

- Probabil sexul de dimineață, spuse Davis. Pare să îmi creeze bună-dispoziție.

Ea încreți din nas:

- Să nu-mi zici că poți citi și gândurile! Cu făcutul invizibil mă pot împăca. Cititul gândurilor face să cadă învoiala.

- Nu pot să citesc gândurile, dar uneori sunt cu adevărat un bun ghicitor. Aceasta este ceea ce mă face un detectiv particular de o mare îndrăzneală.

- Fără îndoială.
Cineva bătu la ușă.
- Deschid eu, spuse Davis.
Se ridică de pe scaunul de bucătărie și trecu prin holul mic. Celinda îl ascultă salutându-l pe musafirul lor.
- Bună dimineața, doamnă Furnell. Azi arătați foarte luminoasă și veselă!
- Mulțumesc. Vocea lui Betty suna încântată. Toată lumea îmi zicea mereu că oranjul este culoarea mea.
- Toată lumea are dreptate, spuse Davis.
- Mă întrebam dacă aş putea împrumuta puțin lapte pentru cerealele mele. L-am terminat și e prea devreme ca să mă duc la magazin.
Celinda își înăbuși un oftat.
- Intră, doamnă Furnell. O să-ți dau niște lapte.
Betty își făcu apariția, zâmbitoare:
- Mulțumesc, dragă.
Betty arăta într-adevăr foarte luminoasă și veselă, într-o bluză oranj în dungi asortată cu pantaloni la fel și teniși oranj deschis.
- Cum a fost nunta? întrebă ea.
- Foarte roz și foarte frumoasă. Celinda împinse de-o parte scaunul și ocoli masa. Sora mea arăta minunat.
- Trebuie să îmi arăți fotografiile.
Celinda se strădui să reziste tentației bunelor maniere, dar eșua:
- Dorești o ceașcă de cafea?
- Mi-ar plăcea una, dragă. Mulțumesc. Betty îi zâmbi binevoitor lui Davis. Voi doi ați ajuns destul de târziu azi-noapte. Mi s-a părut că aud și o a treia persoană.
- Asistentul meu, spuse Davis. Avea un mesaj important pentru mine.
- Înțeleg. Trebuie să zic că era un moment cam ciudat pentru a transmite mesaje. A rămas destulă vreme, nu-i așa? Sunt sigură că l-am auzit plecând pe la patru.
Ceva se declanșa în mintea Celindei. Se uită în jos, la ceașca pe care o umplea cu cafea.
- Nu ratați nicio mișcare de aici, nu-i așa, doamnă Furnell?
Betty clipi:
- Nu îmi scapă nimic, dragă, și asta e o chestie. Acesta e un loc liniștit. Se aude și musca.
„Nu fusese deloc liniștit de curând”, se gândi Celinda. Oricine va fi cotrobăit prin apartamentul ei în noaptea cealaltă trebuie să fi făcut ceva zgomot. Mobila fusese răsturnată și sertarele golite în ceea ce părea a fi o grabă frenetică.
Celinda se uită la Davis care îi răspunse la întrebarea mută ridicând din sprâncene. Ea se întoarse spre Betty:
- Doamnă Furnell, prin cine știe ce întâmplare, ați auzit niște zgomote neobișnuite din apartamentul meu cu trei nopți în urmă?
Cu coada ochiului, Celinda văzu că Davis stătea foarte liniștit.
Dar reacția lui Betty fu cea care o uimi pe Celinda. Mai întâi ea se albi complet la față, de parcă ar fi fost complet luată prin surprindere de întrebare. Apoi încremeni. Degetele i se zbăteau de nervozitate.
- Nu, răspunse ea repede. Nu, nu cred să fi auzit ceva.
Celinda prinse o subită creștere de energie psi care se agita. Betty trecea printr-o bruscă stare de stres.
- Ești sigură? insistă blând Celinda.

- Absolut sigură. Nu am auzit nimic! Betty se încruntă. Nu permit zgomote puternice din apartamentul acesta. Ți-am spus când l-ai închiriat. Și nici nu am văzut nimic.

Celinda schimbă priviri cu Davis.

- Nu ți-a cerut să spui dacă ai văzut ceva, doamnă Furnell, interveni Davis. Celinda doar se întreba dacă ai auzit ceva.

- Nu am văzut nimic și nici nu am auzit nimic. Într-o clipă, Betty deveni mai neliniștită. Își duse degetele la tâmpile. Am o durere de cap. Nu vreau să mai vorbesc despre asta!

Celinda îi lua o mână într-a sa. Perturbările violente ale energiei psi îi inundară simțurile. Sus, pe frigider, Araminta și Max încetară să își mai șoptească unul celuilalt nimicuri dulci și o fixau pe Betty cu expresii atente și concentrate.

- E în regulă, doamnă Furnell, spuse Celinda încet, înțeleg că nu ai auzit sau văzut nimic noaptea cealaltă. Nu e nicio problemă. Te poți liniști.

Betty se uită la ea cu o expresie întunecată, bântuită.

- Nu am auzit și nu am văzut nimic, repetă ea, în dorința disperată de a fi crezută.

- Știu, spuse Celinda.

Betty păru să se mai liniștească după aceste cuvinte încurajatoare, dar nu reveni la starea ei veselă și inchizitorială de dinainte.

- Ar trebui să mă duc la parter, zise ea, cu un glas încărcat de durere. Am nevoie de ceva pentru cap.

- Doamnă Furnell, s-ar putea să reușesc să fac ceva pentru durerea dumentală de cap, dacă îmi permiți.

- Mulțumesc mult, dragă! Chiar aș aprecia asta. Rareori am dureri de cap. Dar de vreo câteva zile mă tot necăjesc. De fiecare dată când mă gândesc...

Se întrerupse brusc, clipind din ochi, din pricina confuziei.

- La ce te gândești? Încercă Celinda cu precauție.

- Nu sunt sigură. Betty își scutură capul, îngrozită și speriată. Mă apucă arunci când mă gândesc la *ceva*. Dar nu îmi pot aminti ce e acest ceva, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- E ceva ce s-a întâmplat în seara aceea? o întrebă Celinda.

- Nu, nu s-a întâmplat nimic atunci. A fost doar un vis. Energia psi a lui Betty se zbatu din nou, cu violență. Ziceai că ai niște pastile, scumpo?

- Cred că s-ar putea să am ceva mult mai eficient. Celinda îi zâmbi încurajator. O să-mi permiți să folosesc asta?

- Da, orice. Nu mai pot suporta senzația asta. E mai rea decât o durere de cap. Ca să-ți mărturisesc adevărul, mă tem că mă senilizez.

Celinda îi dădu drumul la mână. Săltă capacul de plastic de pe borcanul cu prăjituri, căută înăuntru și scoase relicva de chihlimbar rubiniu.

- Ce e asta? întrebă Betty, încruntându-se, curioasă.

- O jucărie de-a Aramintei.

Atinse mâna lui Betty din nou și trimise puțină energie prin relicvă. Reuși să detecteze imediat tiparele de unde psihice ale lui Betty, care izbucneau, scânteietoare. I-a fost relativ ușor să identifice cele mai multe ritmuri perturbate și să le urmărească până la o locație distinctă din spectru.

Ea începu să acționeze cu grijă, liniștind și revigorând impulsurile haotice, până când își reluată ritmul normal.

Betty deveni vizibil mai calmă. Expresia înnebunită de pe fața ei dispăru în mod miraculos.

- Cum te simți? întrebă Celinda.
- Mult mai bine! Betty clipi și apoi zâmbi. Durerea mea de cap pare să fi dispărut. E uimitor! Ce ai făcut, scumpo?
- E o formă de meditație psihică pe care am studiat-o de curând, spuse Celinda, fără a oferi și alte explicații. Se presupune că e foarte relaxantă.
- Oh, pricep. Ei bine, înțeleg de ce poate funcționa la dumneata, din moment ce ai studiat tehnica, dar de ce a mers la mine?
- Nu sunt sigură, recunosc Celinda. Instructorul zicea că e un efect asupra celor din jurul celui care o practică.
- Presupun că are sens, spuse Betty. Energia psi radiază, nu-i așa? Toți știu că unii oameni, așa, ca mine, care au o intuiție ieșită din comun, observă adeseori când ceilalți sunt supărați sau deprimați.
- Exact, răspunse Celinda. Acum îți amintești dacă ai auzit sau ai văzut ceva neobișnuit în acest apartament cu trei nopți în urmă?
- Oh, nu, dragă. Sunt sigură că nu a fost nimic neobișnuit... Betty se întrerupse, brusc. Ochii i se măriră de indignare. Doamne Dumnezeule, *spărgătorii!* Cum de i-am putut uita pe cei doi bărbați îngrozitori?! Urma să sun la poliție, dar... Se opri din nou, părând nedumerită. Dar nu am făcut-o.
- Davis se răsuci încet pe scaun și își așeză un braț pe tăblia mesei.
- De ce nu ați telefonat la poliție, doamnă Furnell?
- De ce? Fiindcă totul era un vis. Furia i se aprinse pe chip. Nu, nu este adevărat! Nu am sunat la poliție fiindcă omul acela îngrozitor mi-a spus că e un vis. Și eu *l-am crezut!* Spunea că, dacă voi încerca să îmi amintesc visul în amănunțime, voi avea o durere de cap teribilă!
- Ne poți spune ce s-a întâmplat cu exactitate? îi ceru Davis.
- Am auzit zgomote de deasupra. Mi-am închipuit că ați venit mai devreme și erați... ei bine, știți voi! Betty își flutură o mână. Faceți ceea ce face un cuplu. Dar după o vreme mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Am urcat, după ce am luat cheia mea de rezervă și am descuiat ușa. Aici se aflau doi bărbați. Am știut că sunt spărgători și am vrut să mă retrag, dar auziseră cheia mea în broască.
- Ce au făcut tipii? o întrebă Celinda.
- Cel înalt și subțire m-a înșfăcat. Celălalt i-a zis „Ține-o nemișcată!”. Apoi... m-a atins.
- *Într-un mod intim!* exclamă Celinda, îngrozită.
- Betty păru uimită. Apoi dădu repede din cap:
- Oh, nu, dragă! Și-a pus o mână pe brațul meu și a început să spună că tot ce am auzit și am văzut este doar un vis și că dacă voi încerca prea tare să îmi amintesc, mă va apuca o durere de cap.
- Unde își ținea cealaltă mână? întrebă Celinda. Avea ceva în ea?
- Betty se încruntă puțin:
- Nu, cred că nu. Stai! îmi amintesc că își ținea cealaltă mână în buzunarul hainei de ploaie.
- Dar nu ploua în acea noapte! spuse Davis calm.
- Nu, așa-i. Buzele lui Betty se subțiară. Mi-aduc aminte că mă gândeam că era ciudat să poarte o asemenea haină, într-o noapte foarte caldă.
- Îi poți descrie pe cei doi bărbați pe care i-ai văzut? o întrebă Davis.
- Păi, nu sunt sigură că v-aș putea oferi o descriere foarte utilă, răspunse Betty, neliniștită. La momentul acela eram un pic distrată.
- Celinda zâmbi plină de înțelegere:
- Dintr-un motiv foarte serios.

- Luminile erau stinse, desigur, așa că nu le-am putut vedea fețele foarte clar, explică Betty. Cei care îndreptase pistolul spre mine purta o șapcă trasă mult în jos deasupra ochilor. Tremura tot timpul. Îmi amintesc că eram îngrozită ea nu cumva să apese pe trăgaci, din greșeală.

- Dar celălalt bărbat? întrebă Davis.

Betty strâmbă din buze:

- Înalt, dar nu așa de înalt ca tipul care tremura. Din ce am prins, aș putea spune că era bine clădit. Foarte proporționat. Umeri excelenți. Mi-aduc aminte că m-am întrebat dacă spărgătorii obișnuiesc să frecventeze cluburi de fitness.

- Își amintești ceva din trăsăturile lui? o întrebă Celinda.

Betty clătină din cap:

- Mă tem că nu. Așa cum ziceam, era destul de întuneric înăuntru.

- Te-a izbit ceva deosebit la el? interveni Davis.

Betty ezită puțin:

- Păi ar fi... vocea lui.

- Ce e cu ea? întrebă Celinda.

Fruntea lui Betty se încreți:

- Nu avea o voce de spărgător, deși trebuie să recunosc că nu am vorbit cu un spărgător niciodată până acum.

Celinda se aplecă puțin în față, pe deasupra mesei:

- Ce fel de voce avea?

- Cultivată. Foarte educată. Plină de forță, Betty se gândi câteva secunde. Poate că *autoritară* este cuvântul potrivit. Ca un doctor sau un profesor. Era, evident, un om foarte bine educat. Nu părea să sune ca vocea unui spărgător, dacă înțelegeți ce vrea să însemne asta.

- Eu înțeleg, zise Celinda.

Betty își înălță capul, nefericită:

- Nu știu de ce am crezut că toată întâmplarea a fost un vis și de ce nu am telefonat la poliție. Este... îngrijorător.

Celinda puse relicva înapoi în borcanul cu prăjituri și așeză capacul la loc. Implicațiile a ceea ce văzuse și auzise Betty făcea să îi alerge adrenalina prin vene. Știa că și Davis trebuia să se fi gândit la același lucru.

- Nu fi îngrijorată, doamnă Fumell, spuse ea. Nu te senilizezi. Cred că spărgătorul cu o voce foarte educată și profesorală a folosit o formă de hipnoză în cazul dumitale, ca să te facă să gândești că orice ai văzut sau auzit în noaptea aceea a fost doar un vis.

- Hipnoză! Ochii lui Betty se măriră. Cerule mare!

- A întărit sugestia hipnotică acționând asupra simțurilor psi ale dumitale, care trebuiau să inducă o durere de cap de fiecare dată când încercai să îți amintești ce s-a întâmplat cu adevărat.

- Presupun că asta ar fi explicația, șopti Betty. Dar cum de a putut să mă hipnotizeze așa de repede, în întunericul ăla?

- Evident, el are un fel de talent psi extrem de puternic, îi răspunse Celinda.

Betty se uită zăpăcită la Davis.

- Acum înțeleg de ce nu am sunat la poliție! Dar de ce nu ați telefonat voi, când ați ajuns acasă?

Davis arboră expresia lui de profund mister:

- Pentru că aceasta este afacerea Ghildei, doamnă Fumell.

- Oh, Dumnezeule mare! Betty părea copleșită de emoție. Nu mai spune! Cât de palpitant! Deci ești din partea Ghildei?

- Lucrez pentru Mercer Wyatt, răspuse Davis.
- Acum Betty era mulțumită:
- E de așteptat ca Ghilda să se poată descurca cu doi spărgători.
- Da, conită, spuse Davis.
- În cazul ăsta, ar fi mai bine să plec. Betty se ridică în picioare. Sunt convinsă că aveți multe de făcut. Îi zâmbi Celindei. Mulțumesc foarte mult pentru tratamentul cu meditația aceea. Niciodată nu m-am simțit mai bine ca acum!
- Cum rămâne cu laptele?
- Oh, e în regulă, dragă! O să cumpăr de la magazin după-amiază.
- Când Celinda se întoarse, după ce o condusesse pe Betty la ușă, îl văzu pe Davis cu telefonul în mână.
- Îți dai seama ce înseamnă asta? o întrebă el, în vreme ce forma numărul.
- Da, răspuse ea. Există o a doua relicvă din chihlimbar rubiniu și bărbatul cu voce profesorală nu numai că o are, dar posedă și talentul cerut pentru a o activa.
- Un talent ca al tău.

CAPITOLUL 30

LA MAI PUȚIN DE O ORĂ MAI TÂRZIU, sună soneria de la ușă. Araminta și Max deveniră brusc foarte agitați. Săriră amândoi în sus de câteva ori și apoi se grăbiră să coboare de pe frigidier.

- Deschid eu, spuse Davis. Se ridică de pe scaun și se duse în holul de la intrare.

Araminta și Max țopăiră plini de entuziasm pe lângă picioarele sale.

Celinda își mai turnă încă o ceașcă de cafea și se pregăti pentru discuția lămuritoare cu Mercer Wyatt. Auzise destul din ceea ce îi spunea Davis acestuia la telefon ca să își dea seama că șeful Ghildei nu era un amator de excursii.

Ascultă salutul de întâmpinare pe care i-l adresa Davis noului venit. Spre uimirea ei, părea să fie un vechi și binevenit prieten.

- Deci Wyatt te-a trimis pe tine să faci treaba murdară! spunea Davis. Hai înăuntru!

Evident că nu era Wyatt cel care venise să aplice legea Ghildei. Conform presei, el și soția aveau o vilă în Ruin View Drive. Poate că o vizită în partea aceasta a orașului era sub demnitatea unui om de rangul său.

Auzi apoi o voce de femeie, plină de căldură și deosebit de vioaie:

- Bună, Davis! Mă bucur să te văd din nou. Ce mai faci, Max? Și ăsta cine e?

- Dânsa e Araminta, răspuse Davis. Locuiește aici,

- Aud că ai dat de niște necazuri, spuse bărbatul, părând ușor amuzat.

- Te simți bine, Davis? Femeia era îngrijorată.

- Minunat! o asigură acesta. Dar cazul s-a dus la dracu' verde!

- Asta-i și impresia mea, spuse bărbatul. Ce se întâmplă? Când am discutat la telefon, Wyatt mi-a zis că se presupunea că va fi doar o simplă operațiune de recuperare.

- Lucrurile s-au complicat, răspuse Davis. Să mergem în bucătărie și să bem câte o cafea. E cineva acolo pe care aș vrea să îl cunoașteți.

Celinda îi așteptă în spatele tejghelei de la bucătărie, căutând instinctiv o baricadă între ea însăși și desigur-intimidanții-reprezentanți ai Ghildei.

Bărbatul cu păr negru și ochi de pisică și femeia roșcată care îl însoțea nu erau deloc ceea ce se așteptase ea. Vibrațiile amândurora erau puternice. Bărbatul putea fi unul neîndurător, se gândi ea, dar niciodată crud. Nu arăta ca un vânător

tipic. Părul îi era tuns scurt și nu era îmbrăcat în kaki și piele. Purta în schimb un complet scump și de clasă, făcut de comandă, compus din pantaloni, jachetă și cămașă descheiată la gât. Cadranul ceasului era din chihlimbar. Ar fi putut trece foarte bine drept un consultant în domeniul afacerilor prospere.

Femeia părea inteligentă, și avea o privire perspicace. Purta un costum-taior conservator și tocuri înalte. Ceva din atitudinea și ținuta ei o făcu pe Celinda să își închipuie că poate era cadru academic.

Cel mai încurajator lucru dintre toate se dovedi a fi iepurele de praf pe care cuplul îl adusesse cu sine. Acesta se distra cu o mică fundă galbenă pe care o purta pe cap. Max și Araminta îl și preluaseră deja, conducându-l direct la borcanul cu prăjituri de pe tețghea.

- Celinda, ei sunt Lydia și Emmett London, spuse Davis. Emmett e un vechi prieten. Lydia și Emmett, Celinda Ingram. Iepurele cu fundă galbenă e Fuzz.

Urmă o rundă completă de saluturi amabile. Celinda turnă cafea din expresor pentru Lydia și Emmet și se așezară în living.

- În regulă, spuse Emmett, uitându-se la Davis. Am aflat versiunea lui Wyatt despre evenimente, dar aș vrea să aud și restul poveștii.

Davis le vorbi în propoziții scurte, concise. Când termină, Emmett contemplă borcanul cu prăjituri.

- Categoric, ai găsit un ascunziș foarte ingenios, spuse el pe un ton neutru.

- Teoria mea e că dacă cineva încearcă să scoată relicva de acolo, Araminta va afla despre asta, îi explică Celinda. Pentru un anume motiv ea a vrut ca să o am eu.

Lydia încuviință, gânditoare:

- În mod sigur iepurii de praf au anumite însușiri psihice. Presupun că simte că tu poți intra în rezonanță cu relicva și de aceea se cuvine să îți aparțină. Probabil se gândește că e un fel de jucărie.

- La concluzia asta am ajuns și eu, consimți Celinda.

Lydia ridică ceașca de cafea și o privi pe Celinda pe deasupra acesteia. În expresia ei apăruse un nesfârșit ocean de înțelegere:

- Nu te condamn nici un pic pentru că nu ai vrut să restitui relicva Ghildei.

Davis și Emmett schimbă priviri mohorâte. Celinda și Lydia îi ignorară.

- Treaba este, spuse Celinda, acum ușurată că avea un susținător, că eu mă gândesc că relicva are un potențial uriaș ca instrument medical de tratare a traumelor psi și poate și a altor tipuri de dereglări, atât psihice cât și fizice. Ghilda nu înseamnă chiar cercetare de înaltă tehnologie medicală

- Nu, sigur nu, o aprobă Lydia. Sunt sută la sută do acord cu tine pe tema asta. Relicva ar trebui încredințată unui laborator renumit.

Emmett se uită spre Davis:

- Wyatt nu o să renunțe la controlul asupra relicvei. Nu și dacă este așa de puternică precum crezi.

- Ne-am gândit la problema asta, spuse Davis. Avem niște propuneri pentru Wyatt.

- Te ascult.

- Tot ce pot să îți zic e că relicva este nefolositoare dacă nu e activată de cineva care posedă un talent psi identic cu al Celindei, spuse Davis. Probabil o variantă foarte puternică a genului acestuia de talent.

- Nu pot exista prea multe persoane mișunând prin preajmă, care să aibă abilitatea mea specială, adăugă Celinda iute. La laboratorul unde am fost testată când aveam zece ani, mi s-a spus că au mai întâlnit doar un singur caz în decurs de zece ani, și persoana aceea nu era așa de puternică.

- Pot să încerc obiectul? întrebă Emmett.

Celinda ezită la început, dar apoi se ridică în picioare și se îndreaptă spre bucătărie. De pe frigider, Araminta, împreună cu Max și Fuzz se uitară la ea cum scotea relicva din borcanul cu prăjituri, dar nu încercară să o oprească.

Reveni în living și îi dădu relicva lui Emmett. Araminta mârâi amenințător, dar nu se dădu jos de pe frigider.

Emmett strânse relicva în palmă cu putere. Celinda îi simți energia psi pulsând cu putere. Știa că el încerca să intre în rezonanță cu dispozitivul. Nu se întâmplă nimic.

El ridică din umeri și îi înmâna artefactul Lydiei. Celinda simți din nou o puternică intensificare de energie psi.

- Mă aflu într-o iluzie capcană ce pendulează, spuse Lydia restituindu-i relicva. Pot să simt că există niște energie venind de la obiectul acesta, dar nu pot face nimic cu ea.

- E posibil ca Ghilda să găsească pe cineva care să poată activa dispozitivul, spuse Celinda, în vreme ce lua relicva de la Lydia. Dar mă cam bate gândul că nu va fi ușor. Între timp, oricine dorește să facă experiențe cu acest obiect o să aibă nevoie să colaboreze cu mine.

Emmett o privi pe Celinda cu o expresie gânditoare:

- Situația aceasta pare să îți ofere o oarecare putere ca să te tocmești.

- Oh, uau! exclamă Lydia cu entuziasm. O să îl determinăm pe atotputernicul Mercer Wyatt să facă ceea ce se cuvine. Asta o să fie amuzant!

- Mda, nu mă aștept la altceva, spuse Davis neînduplecat. Va fi probabil ultima afacere pe care o primesc de la Ghildă. Între timp, mai e un lucru pe care ar trebui să îl afle și Wyatt.

- Care-i ăla? întrebă Emmett.

- Credem că mai există o a doua relicvă și aceasta se află în mâinile cuiva care știe cum s-o folosească.

- Chestia asta nu îmi sună deloc bine, spuse Emmett.

- Nici nu este, consimți Davis. Dar am un fir strașnic. Ar trebui să obțin niște răspunsuri în această dimineață.

- Când o să le ai, dă-mi și mie un telefon, îi ceru Emmett. O să aranjez o întâlnire cu Wyatt.

- Încă un lucru, spuse Davis. Cum rămâne cu Benson Landry?

Ușorul zâmbet al lui Emmett deveni rece ca gheața.

- Nu cred că e cazul să te îngrijorezi din cauza lui. Wyatt mi-a zis în dimineața asta că a primit asigurări că Benson Landry nu se va mai amesteca în afacerile Ghildei din Cadence. Se pare că Harold Taylor, șeful Ghildei din Frequency, nu este chiar așa de neputincios și fără dinți, cum crede Landry.

Celinda se încruntă:

- Și ce înseamnă asta, mai precis?

Emmett ridică din umeri:

- Înseamnă că pe viitor Landry nu va mai fi o problemă.

Ea se întoarse spre Davis, care avea aceeași expresie glacială pe chip. Acesta sorbi din cafea și nu spuse nimic.

Confuză, ea se uită la Lydia, în speranța că va primi unele lămuriri.

- Nu mă întreba pe mine. Lydia își flutură o mână. Când bărbații Ghildei devin împietriți și secretoși ca aceștia doi de aici, nu poți scoate nimic de la ei.

Celinda auzi cum era mișcat capacul borcanului cu prăjituri. Întoarse capul și o văzu pe Araminta servindu-se cu altă prăjitură.

- Iar mănâncă! îi spuse Lydiei. Nu am prea multă experiență în materie de iepuri de praf, dar recentul apetit al Aramintei pare să fi crescut în mod nefiresc. Știi ceva despre obiceiurile lor la capitolul mâncare?

- Nu cred că ar trebui să te îngrijoreze obiceiurile ei apropo de mâncare, spuse Lydia sec, ci mai degrabă cele de împerechere.

- Ohoho! exclamă Celinda. Mi-era teama de asta.

- Fuzz a devenit tată cu câteva luni în urmă. Înainte de asta, iubita lui a început să dea târcoale prin preajmă. Aproape că ne-a mâncat și urechile!

- Apoi, într-o dimineață, am fost cadorișiți cu o pereche de pușori de iepuri de praf! spuse Emmett.

- Am o fotografie! Lydia căută în poșetă, scoase de acolo un portofel și îl deschise. Nu-i așa că sunt cele mai nostime creaturi?

Celinda se uită la fotografia în care se vedeau Fuzz, ușor de recunoscut după funda galbenă din blana lui și un alt iepure de praf adult. Între ei erau două mingi mici de blană gri.

- Sunt adorabili, spuse Celinda. Își luă privirile de la fotografie. Așadar acum aveți o întregă familie de iepuri de praf.

- Da, dar nu cred că pentru multă vreme. Copilașii se maturizează rapid. Fuzz și iubita lui îi duc aproape în fiecare zi în pădurea tropicală de dedesubt, ca să îi învețe să vâneze. Mă încercă o bănuială că într-una din aceste zile puștii vor pleca să trăiască pe cont propriu.

- Nu dau niciun semn că ar fi atașați de tine? întrebă Celinda.

Lydia scutură din cap:

- Nu, și nici mama lor. Ne tolerează, dar nu par încântați să ne aibă prin preajmă. Când cei mici își vor vedea de viața lor, cred că va pleca și mămica acestora. Iepurii de praf sunt foarte sociabili unii cu alții, dar am impresia că ei doar se împerechează, atunci când femela e gata de împerechere.

Toți patru se uitară la Araminta, care se întreținea cu Max și Fuzz.

- Ah, ce viață simplă! exclamă Celinda. Nu e nevoie de consultați matrimoniali profesioniști și nici de Convenții de Căsătorie!

- Noi, oamenii, avem tendința să complicăm lucrurile, asta e sigur! o aprobă Lydia.

CAPITOLUL 31

DAVIS STUDIE INTRAREA CLĂDIRII dărapănite prin parbrizul Phantom-ului.

- Nu-mi place asta deloc! spuse el.

- Am trecut pe aici de o duzină de ori, Celinda își desprinse centura de siguranță. Sunt implicată în această treabă, ceea ce înseamnă că o să merg cu tine. În plus, după ce îi citesc undele psi, aș putea fi în stare să îți ofer unele informații utile.

„Are dreptate!” se gândi el și coborî din mașină. Celinda deschise portiera și i se alătură, pe trotuarul care părea să scârțâie. Trig îi urmase în mașina proprie. El își opri micul „Float” turtit, coborî și o luă pe aleea îngustă ca să le iasă în întâmpinare.

- Camera lui se află la etajul al doilea, spuse Trig. Eu mă duc prin spatele aleii. Asta pentru cazul în care se strecoară afară pe fereastră sau pe scara de incendiu. O să pot pune mâna pe el.

- În regulă, spuse Davis.

O prinse pe Celinda de braț și o conduse spre intrarea în clădire. Zona se afla în capătul Cartierului Vechi, numai la un bloc distanță de masivul zid verde. Clădirile erei Coloniale se iveau întunecate, blocând cea mai mare parte a luminii soarelui. Era miezul zilei, așa că lumina care venea dinspre Orașul Mort nu era vizibilă, dar puteai simți energia psi prelingându-se în sus, de sub pământ.

Printr-o înțelegere de comun acord îi lăsaseră pe Max și Araminta în apartamentul ei, împreună cu relicva. Davis era foarte sigur că artefactul se afla în siguranță cu ei. Niciun intrus uman nu s-ar fi putut mișca așa de repede ca iepurii. Dacă Araminta simțea vreo amenințare, mai mult ca sigur ar fi înșfăcat dispozitivul și ar fi fugit cu el.

Trig dispăru în pasajul strâmt care despărțea clădirea de cealaltă, încuietorea ușii de la intrare arăta de parcă fusese spartă cu multă vreme în urmă. Davis deschise ușa și pătrunse în holul din față, cu Celinda după el. Mirosul care îi năpădi era un amestec de mochetă putredă, gunoi stătut și mușgai.

- Ptiu! Celinda își încreți nasul. Greu de crezut că cineva chiar ar plăti o chirie ca să locuiască aici.

- Probabil că e mai bine decât să dormi pe o alee.

- Nu cu mult.

Se urcară pe o scară dărăpănată, care scârțâia, și ajunseră într-un hol strâmt, neluminat. Numărul șase se afla la capătul coridorului.

Davis ciocăni de câteva ori, dar nu îi răspunse nimeni, încerca mânerul ușii. Ușa era încuiată.

- Brinker! strigă el. Deschide! Vrem să discutăm cu tine. E treaba Ghildei.

- Oh, asta sigur îl va face să o ia la fugă! mormăi Celinda.

- Ai fi surprinsă să afli cât de des funcționează!

- Ei bine, de data aceasta nu pare să țină șmecheria! observă Celinda. Aș paria că până acum a și ieșit pe fereastră pe jumătate.

- Dacă da, îl va prinde Trig.

Căută în buzunar și scoase o unealtă de lăcătuș pe care o adusesse cu el. O introduse în încuietore și o răsuci ușor. Se mișca încet în mâna lui, în vreme ce încerca mai multe combinații. Curând se auzi un clic foarte distinct.

- S-a făcut! spuse el încet.

Celinda se uită lung la instrument.

- Este legal?

- Da, dacă ai autorizație și ești angajat ca lăcătuș.

- Nu e răspunsul corect la întrebarea mea.

- Știu. Deschise ușa și strigă. Brinker!

Nu se auzi niciun răspuns. Nici nu era nevoie. Duhoarea inconfundabilă a morții năvăli în hol.

Celinda făcu un pas înapoi. Se uită la el cu ochii măriți din cauza șocului. Davis intră în garsoniera sărăcăcioasă. Cadavrul se afla pe un pat de campanie, căzut peste așternuturile murdare. Nu exista nici o urmă de rană, doar culoarea cenușie a morții. Pe masă, împreună cu o seringă, se aflau flacoane de medicamente prescrise de medic. Două dintre ele erau goale.

Davis ridică una dintre sticlute și se uită la etichetă. Îl cuprinseră fiori de gheață.

- Medicamente pentru traumă psi, spuse el. Au încercat toată gama asta pe mine, când am fost în spital.

- Pare să fie vorba de o supradoză, zise Celinda, care îl urmase în cameră cu ezitare. Cât de trist! Mă întreb dacă a fost un accident sau o sinucidere.

- Mai există și o a treia posibilitate, spuse el calm.

Ea îi aruncă o privire scurtă, tăioasă:

- Crimă?

- Dacă este omul nostru, în noaptea când ți-a scotocit prin apartament se afla cu altcineva. Doamna Furnell zicea că al doilea bărbat vorbea ca un profesor sau un doctor. Îți mai aduci aminte? El pare să fie cel în cauză.

Celinda se cutremură:

- Cineva cu o pregătire medicală și care să știe cum să îl ucidă cu droguri. Asta e ceea ce crezi?

- Mi-a trecut prin minte așa ceva.

- Cum se numește doctorul care i-a eliberat rețeta?

El verifică din nou sticlele de medicamente.

- Se pare că Brinker se trata la o clinică de cartier.

- De ce ar fi vrut cineva să îl omoare?

- Nu îmi dau seama cu certitudine, dar mă pot gândi la vreo câteva posibilități plauzibile. Poate că știa prea multe. Era tratat pentru traumă psi. Sau poate că devenise prea instabil. Ori probabil că cel care l-a angajat nu mai avea nevoie de el. Davis atinse brand celui mort. Nu sunt medic legist, dar nu cred că a murit de mult timp. Probabil că de câteva ore.

Puse la loc sticla și traversă micul spațiu până la fereastră. Trig stătea pe alee, uitându-se în sus. Davis îi făcu semn cu mâna să urce la etaj.

Îi luă doar câteva minute să ajungă în garsonieră. Până când să intre Trig pe ușă, Davis scotoci prin dulap și prin sertarele unui garderob mic.

- Fir-ar să fie! exclamă Trig, uitându-se la cadavru cu o expresie mohorâtă. Se pare că va trebui să o chemăm din nou pe doamna detectiv Martinez. Am sentimentul că o să fie puțin interesată de treaba asta.

Davis închise bufetul de bucătărie și se întoarse să contempleze camera.

- Din momentul în care se va implica ea, lucrurile se vor complica mai mult. Trebuie să îl găsim pe cel care l-a angajat pe Brinker, înainte ca Departamentul de Poliție din Cadence să înceapă încă o investigație de crimă.

Celinda își ridică privirile de pe teancul de scrisori prin care se uita. Ținea în mână un plic de un alb strălucitor:

- Nu știi dacă e important, dar e singura scrisoare de aici care nu este adresată proprietarului clădirii, ci chiriașului său.

Davis luă plicul. Când văzu adresa expeditorului, îl străbătu un fior.

- Ce e asta, șefu'? întrebă Trig, încruntându-se.

- O scrisoare de la Institutul Glenfield, răspunse Davis, fără nicio inflexiune în glas.

- Aha! Trig nu mai făcu vreun comentariu.

- De ce vă uitați amândoi la scrisoare de parcă ar fi o înștiințare de la Serviciul de Taxe al statului? îi întrebă Celinda, ale cărei sprâncene se uniseră într-o încruntătură.

- Institutul Glenfield este cel unde am ajuns când am intrat în starea de comă prelungită despre care ți-am povestit, răspunse Davis. Este spitalul particular de para-psihiatrie unde își trimite Gilda din Cadence vânătorii care au trecut printr-o ardere.

- Pricep. În priviri îi străluci un licăr de compasiune. Nu prea multe amintiri plăcute, în acest caz.

- Nu, încuviință Davis. Deschise plicul, scoase scrisoarea cu antet frumos împăturită, o desfăcu și o citi cu glas tare:

*Dragă domnule Brinker,
Mi s-a adus la cunoștință că ați lipsit la ultimele trei întâlniri programate la
Institut. Telefonați, vă rog, imediat, pentru a va reprograma.*

Semnătura era a lui Harold J. Phillips, doctor în parapsihologic

- Phillips este șeful Institutului Glenfield, spuse Davis. În ultimele luni am primit și eu câteva scrisori de la el. Nu îi place faptul că m-am externat pe propriami răspundere din Institut. Crede că ar fi necesar să urmez tratamentul, la fel ca acest Brinker.

- Ei bine, evident tu nu ai nevoie, spuse Celinda pe un ton categoric. Se uită la cadavrul de pe pat. Însă lui Brinker poate că i-ar mai fi trebuit ceva tratament.

Davis se uită la Trig:

- Sun-o pe Martinez! Pune-o la curent cu ce s-a întâmplat aici. Reamintește-i că este încă treaba Ghildei.

- Sigur, răspunse Trig. Însă nu o să-i placă.

- Știu. Imediat după ce îi telefonezi, du-te și verifică împreună cu directorul clinicii pentru oamenii străzii, să afli care medic eliberează medicamentele astea. Zi-i că pacientul a murit și că Ghilda vrea să cunoască ce medic îl trata pe Brinker.

- S-a făcut, spuse Trig. Tu ce o să faci în continuare?

- Se pare că nu mai am încotro, răspunse Davis. Trebuie să merg la o întâlnire la Institutul Glenfield.

CAPITOLUL 32

DAVIS PĂREA LA FEL DE CALM ȘI CONCENTRAT ca întotdeauna, dar Celinda era intens conștientă de încordarea strâns ținută în frâu, sub aparența împietrită. Tiparele lui de energie se coloraseră în forme ascuțite și în nuanțe aprinse, la fel cura fuseseră în noaptea când se pregătea să se lupte cu oamenii lui Landry.

Stătea cu el în fața porții masive din fier care păzea Institutul Glenfield. Uriașa clădire de piatră fusese menită să arate ca un domeniu încântător. Era înconjurată de cel puțin doi acri de grădini îngrijite, eleștee și fântâni.

Se uită spre Davis:

- Te simți bine?

- Nu or să mă apuce istericalele, dacă la asta te gândești.

- Știu! ea zâmbi. Te controlezi perfect.

El înălță o sprânceană:

- Tu poți spune asta?

- Sigur că pot! Le zic după cum le citesc. Categoric te controlezi.

- Mulțumesc că m-ai anunțat și pe mine. Nici nu pot să spun cât de mult mai bine mă face să mă simt!

De poartă se apropie un grădinar.

- Paza! îi spuse Davis, Celindei. Ideea era că dacă tipii sunt îmbrăcați ca grădinari, pacienții nu or să observe.

- E clar că tu ai observat.

- Oamenii de pază arată întotdeauna ca niște oameni de pază. Nu au încotro.

- Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă grădinarul, privind atent.

Davis îi înmâna o carte de vizită:

- Am venit să îl vedem pe doctorul Phillips. Afacerea Ghildei.

Omul de pază se uită chiorâș spre cartea de vizită și apoi vorbește repede la telefonul său. A urmat o pauză scurtă, în vreme ce aștepta răspunsul. Încuviință cu respect spre Davis:

- Va voi însoți până la biroul domnului doctor Phillips, spuse el.

Le deschise poarta și apoi îi conduse pe o alee acoperită cu pietriș alb, către o intrare flancată de coloane.

Înăuntru, în hol, îi aștepta o femeie într-un costum-uniformă de serviciu. Celinda îi făcu o verificare rapidă. Undele pe care le citi erau complet sănătoase.

Femeia îi zâmbi lui Davis cu căldură:

- E grozav să vă vedem din nou, domnule Oakes! Suntem așa de bucuroși că v-ați hotărât să reveniți! Docorul Phillips era foarte îngrijorat și dorea să discute cu dumneavoastră.

- Dânsa e domnișoara Ingram! Celinda, dumneaei e doamna doctor West.

Celinda îi zâmbi:

- Doamnă doctor.

Doctorița West înclină capul:

- Poate ar fi mai bine să așteptați aici, în vreme ce domnul Oakes se întreține cu doctorul Phillips.

- E cu mine, spuse Davis, prinzând-o pe Celinda de braț. Și aceasta nu e o consultație. Este afacerea Ghildei. Am prefera să îl vedem pe doctorul Phillips imediat.

Zâmbetul doctoriței West pâlî într-o expresie de gravă preocupare.

- Desigur, spuse ea, părând un pic neliniștită acum. Veniți cu mine.

Îi conduse într-un birou lambrizat și mochetat în exces. O recepționeră le zâmbi, dar înainte să poată vorbi, ușa biroului interior se deschise brusc. Un bărbat mic de statură, rotofei și cu o coroană de păr grizonat se năpusti afară. Îi înșfacă mâna lui Davis și i-o scutură energic.

- Încântat să te văd, Davis! spuse el, zâmbind. Cum te mai simți?

- Normal, mulțumesc, spuse Davis trăgându-și mâna dintr-a lui. Dânsa e o prietenă, Celinda Ingram. Celinda, domnul doctor Phillips.

- Domnule doctor, spuse Celinda.

Phillips se întoarse spre ea, încă zâmbind larg;

- Ce plăcere, domnișoară Ingram! Ce ați spune dacă am merge toți trei afară, pe verandă? E o zi încântătoare!

Celinda se deschise pentru energia psi pe care o emana omulețul. Căldura și zâmbetul acestuia erau sincere.

După câteva minute, stăteau pe o verandă largă, umbrită, care dădea spre grădinile luxuriante și un lac liniștit. Decorul era foarte odihnitor, se gândi Celinda. Poate prea odihnitor pentru un detectiv particular. Nu exista nicio îndoială în această privință, locul l-ar fi dus probabil la nebunie pe Davis, chiar dacă i se administraseră medicamente.

- Am fost foarte îngrijorați din cauza dumată, după cum cred că îți dai seama, spuse Phillips cu sinceritate, adresându-i-se lui Davis. Dar acum, că te-am văzut aici, sunt liniștit pe deplin. Pari să fii în condiții de sănătate excelente.

- Vă apreciez preocuparea. Tonul lui Davis ar fi putut îngheța și lava fierbinte. Însă nu am venit azi aici ca să discutăm despre cazul meu. Vreau să vă întreb câte ceva despre un alt pacient al dumneavoastră, un bărbat numit Robert C. Brinker.

- Pricep. Pe chipul lui Phillips fulgeră dezamăgirea. Mă gândeam că poate te-ai decis, în cele din urmă, să răspunzi scrisorilor mele. Știu că experiența dumată de aici a fost una extrem de neplăcută. Te rog să mă crezi când îți spun că am făcut tot ce se putea în acele împrejurări. Nu am mai văzut niciodată până atunci un caz ca al

dumitale. O vreme ne-am gândit că te vom pierde sau că vei rămâne în comă pentru tot restul vieții dumitale. Eram disperați!

- Să revenim la Brinker, spuse Davis pe un ton hotărât.

Phillips ezită și apoi se decise să înfrunte inevitabilul:

- Știi că mă împiedică regulile confidențialității.

- Aceasta e afacerea Ghildei, ripostă Davis. Și oricum, pacientul a decedat.

- E mort? Phillips părea vizibil șocat. Cum a murit?

- Cazul se află încă în curs de investigație, dar există o mare probabilitate ca el să fi fost ucis.

- Doamne Dumnezeule! Zguduit, Phillips se lăsă pe spate în scaun. Este îngrozitor!

- Brinker era un om de-al Ghildei, spuse Davis. Moartea lui a survenit în decursul investigației pe care o întreprind pentru Mercer Wyatt.

Phillips cântări atent spusele lui câteva clipe și apoi încuviință o dată:

- Ei bine, în aceste împrejurări presupun că aș putea discuta despre cazul domnului Brinker. Dar nu sunt sigur că aș putea să îți furnizez informații utile.

- Aș prefera să văd dosarul.

- Foarte bine. Phillips se ridică în picioare. Mă întorc imediat.

Dispăru prin ușile de sticlă ale biroului său. Când reveni, ținea în mână un dosar albastru, pe care i-l dădu lui Davis.

- Brinker a fost adus aici după ce a suferit o foarte serioasă ardere psi în catacombe, spuse Phillips, în vreme ce se așeza din nou pe scaun. Trauma a fost destul de păcătoasă, dar i-a pricinuit mai mult rău datorită faptului că avea de mult timp obiceiul de a consuma droguri, ceea ce a afectat profilul său parapsihic, făcându-l extrem de fragil și instabil.

Davis deschise dosarul și răsfoi prin însemnări, oprindu-se uneori ca să citească mai cu atenție.

- Aici se spune că atunci când și-a recăpătat cunoștința, i se întâmpla să aibă halucinații, atât vizuale, cât și auditive. Cu alte cuvinte auzea voci?

- Da. Phillips oftă. Era o situație foarte tristă și complicată, după cum ți-am spus.

Davis reveni la dosar:

- A fost îngrijit de numeroși doctori. Recunosc cele mai multe nume.

- Fără îndoială.

- Aceștia încă se mai află la clinică?

Phillips păru tulburat de întrebare:

- Toți, cu excepția unuia singur. Seton Hollings făcea parte din personal la data la care Brinker ne era pacient. El ne-a părăsit cu scurt timp înainte să ajungi dumneata la noi ca pacient.

La aceste cuvinte, Davis își ridică privirile, foarte atent. Poate că nu era sensibil la tiparele de vibrații psi, dar mai existau și alte căi de a citi oamenii, se gândi Celinda. Căi pe care fără îndoială că un bun detectiv particular le folosește instinctiv.

- De ce a plecat Hollings? întreba el.

Doctorul Phillips ezită. Timp de câteva secunde Celinda se temu că el nu va răspunde deloc. Nu era sigură ce va face Davis, dacă se întâmpla aceasta. El dorea răspunsuri.

- Nu sunt sigur dacă motivele demiterii lui Hollings intră sub incidența afacerilor Ghildei, spuse Phillips, calm.

Davis îl fixă cu o privire sigură:

- Dacă demiterea lui are legătură cu cazul Brinker intră.

Doctorul Phillips se luptă o vreme cu etica profesională și apoi oftă:

- Foarte bine. Nici măcar nu am vreun interes să îl protejez pe ticălosul ăsta!

Insulta din cuvinte o făcu pe Celinda să se îndrepte o idee în scaun:

- Nu vă plăcea doctorul Hollings? întrebă ea.

- Era o rușine pentru profesia de doctor! Phillips se ridică în picioare și începu să măsoare cu pași mari veranda, ținându-și mâinile unite la spate. La început am fost încântați să îl avem în rândul personalului. A venit la noi cu scrisori de recomandare care îl puneau categoric într-o lumină favorabilă. Dar mai târziu am aflat că cele mai multe dintre publicațiile și lucrările lui erau inventate. Mai mult, fusese demis din postul anterior.

- Nu faceți verificări amănunțite în cazul oamenilor dumneavoastră? întrebă Davis.

- Desigur. Dar aceștia sunt de obicei sinceri din fire. Nu ajungem la investigații profunde. Hollings era foarte inteligent. Ajunsese la o asemenea dexteritate încât apărea foarte bun, dacă te luai după ce scria pe hârtie și regret să spun că a reușit să mă păcălească.

- Când ați descoperit că exista o problemă? întrebă Davis.

Phillips se opri brusc, cu o expresie mohorâtă:

- Când mi-am dat seama că el întreprinde experimente neautorizate pe un mic număr dintre cei mai sever traumatizați pacienți.

- Pacienți ca Brinker? întrebă Celinda.

- Da. Phillips își strânse buzele. Natura bolii lui Brinker îl făcea extrem de vulnerabil.

- Ce fel de experiențe efectua Hollings pe acesta? întrebă Davis.

- Hollings era un far călăuzitor în cercetarea stării de vis. Cum probabil ați aflat, noile cercetări au dovedit că starea de vis este singura stare în care barierele dintre planul normal și cel paranormal nu sunt clar definite.

- Nu, nu pot spune că am aflat, zise Davis.

- Studierea stării de vis e un domeniu nou și mai degrabă secret, explică Phillips. Hollings era fascinat de subiect. Mai era pe deasupra și un expert în droguri psi. Mă tem că el combina cele două abilități ale sale pentru a efectua experiențe ce ar putea fi descrise ca un control al minții umane.

Davis se uită la el cu intensitate:

- Cum a încercat să îl controleze pe Brinker?

- Ca să fiu sincer, nu am avut nici o posibilitate de a afla cât de mult rău i-a făcut bietului Brinker, deoarece la scurt timp după ce Hollings a fost concediat, a dispărut și Brinker. În decursul a nouă luni eu i-am trimis un număr de scrisori la adresa lui din dosar, dar nu a răspuns niciodată. Phillips își frecă fruntea într-un mod care îi arăta tulburarea. Și acum îmi spuneți că e mort!

- Vreau să discut cu Hollings! Unde a plecat, după ce a părăsit institutul?

- Cu siguranță nu la un spital sau la o clinică cu reputație de aici, din Cadence. De fapt, am înregistrat o plângere către Consiliul Asociației de Psihiatrie. Dar până să întreprindă ei vreo acțiune, Hollings a dispărut.

- Ce vreți să spuneți? întrebă Celinda.

- Sincer să fiu, spuse Phillips, bănuiesc că și-a luat o identitate nouă. Tot ce vă pot spune e că, ultima dată când am verificat, nu exista în oraș niciun doctor care să practice medicina sub acest nume.

Davis îl privi gânditor:

- Brinker avea un apartament aici, în oraș. Ceea ce înseamnă că dacă Hollings e băgat în treaba asta, și el se află de asemenea în oraș.

Phillips își ridică sprâncenele, întrebător:

- Ce te face să crezi că Hollings are legătură cu Brinker?
- Recunosc coincidențele atunci când le văd și aici există o grămadă. Faptul că atât Brinker, cât și Hollings au o legătură cu locul acesta e una dintre ele.
- Pricep. Phillips își înclină capul, cu un aer grav. Îți doresc noroc în găsirea lui.
- Mulțumesc. Davis închise dosarul și se ridică în picioare. Ghilda apreciază cooperarea dumneavoastră.
- Dă-mi voie să fiu foarte clar în privința asta! spuse Phillips, surprinzător de dur. Nu am cooperat cu scopul de a face pe plac Ghildei!
- Davis se uită la el, așteptând.
- Mi-am oferit sprijinul deoarece am încredere în dumneata și am încredere în motivațiile dumitale. Ochii doctorului Phillips se îngustară. Și fiindcă nu doresc ca Seton Hollings să mai facă niciun rău cu talentul lui.
- Davis rămase tăcut câteva secunde, apoi păru să se liniștească puțin:
- Apreciez acest lucru! spuse el.
- Phillips îi întâlni privirile:
- Și am mai făcut-o deoarece sper să te conving să revii la institut, astfel încât personalul meu și eu însumi să putem învăța din greșelile pe care le-am făcut cu dumneata. Deocamdată, cazul dumitale încă poate fi considerat o excepție, dar în anii din urmă au început să apară în rândurile populației noi tipuri de talente psihice. Odată cu acestea, apar și noi forme de traume psihice.
- Lăsați-o baltă, spuse Davis. În voce îi revenise răceala. Nu mă interesează să devin din nou un subiect de cercetare.
- Profesia de doctor are multe în comun cu cea de polițist, Davis! De îndată ce învingem o înclinație spre delincvență sau o boală, imediat apare alta. Luptăm permanent într-un război ce pare fără de sfârșit. Avem nevoie de aliați, și de spioni, și de inteligență sclipitoare. Iar tu dispui de o grămadă de lucruri din care am putea învăța și noi. Îți cer doar să ne ajuți în această bătălie fără de sfârșit.
- Davis clătină din cap:
- Niciun fel de drog?
- Fără droguri, promise doctorul Phillips. Ai cuvântul meu în privința asta.
- Davis se uită spre Celinda. Ea îi adresă un zâmbet de încurajare, dându-i de înțeles în tăcere că era de partea doctorului.
- O să mă mai gândesc, răspunse Davis.

CAPITOLUL 33

CU PUȚIN TIMP ÎNAINTE DE MIEZUL NOPTII, Davis închise ghidul orașului Cadence și îi dădu drumul să cadă jos, lângă canapea. Se lăsă pe spate, își întinse picioarele și se uită la Celinda.

- Cine dracu' și-ar fi închipuit că există așa de mulți oameni care bântuie prin preajmă, pretinzând că sunt experți în felurite forme de terapie psi? exclamă el.

Ea puse jos teancul de hârtie pe care îl folosise ca să facă însemnări. Sarcina de a căuta prin lista specialiștilor din anuar, în speranța că vor da de urma misteriosului doctor Hollings, se dovedise lipsită de succes.

Ușa de la balcon era deschisă doar parțial. Max și Araminta se aflau afară, pe balustradă. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, furați de vraja nopții. Cu câteva minute în urmă, Max intrase înăuntru doar atât cât fusese necesar ca să mai ia încă

o prăjitură pentru Araminta.

Posomorâtă, Celinda se uită la ceea ce scrisese.

- După cum reiese de aici, cei mai mulți dintre ei sunt doar terapeuți și sfătuitori auto-proclamați, spuse ea. După nume, numărul celor cu o adevărată calificare de un fel sau altul este extrem de mic.

- Necazul e că orașele-state nu au niciun fel de legi care să impună cine anume are dreptul să își atârne o firmă prin care să se numească terapeut sau îndrumător. El luă lista. Îi avem notați aici pe toți, de la guru dubioși până la doctori de para-psihiatrie cât se poate de veritabili. Se încruntă, în vreme ce se uita la unul din numele scrise de ea, Ce dracu' înseamnă, totuși, un îndrumător în mod de viață psihic?

- Nu sunt sigură, dar e bine de știut că există din ăștia pe aici, în eventualitatea că aș avea vreodată nevoie de unul.

El își sprijini capul de spătarul canapelei și închise ochii, gândindu-se:

- Niciunul dintre aceste nume nu mă izbește în vreun fel ! Am presentimentul că omul nostru nu își face reclamă în cartea de telefon.

Ea reflectă la spusesele lui:

- Nu ar fi deloc surprinzător, mai ales dacă tipul aleargă după o clientelă din lumea bună. Nici „Promises, Inc.” nu își face reclamă. Noi lucrăm cu strictețe după referințe.

- Referințe... repetă Davis. Își ridică pleoapele doar pe jumătate, iar în ochi i se zăreau licăririle animalului de pradă. Aș paria totuși că toți colegii voștri de breaslă știu cine sunteți, nu-i așa? Vă cunosc identitatea ?

- Cu certitudine! Ea fu incapabilă să își reprime un fior de mândrie. Orice persoană din domeniul afacerilor matrimoniale de aici, din Cadence, cunoaște foarte bine „Promises, Inc.”

- Poate că singura cale de a-l găsi pe Hollings ar fi să discutăm cu unul dintre rivalii lui.

Energia psi specifică vânătorului pulsa puternic în el. „Îi aleargă adrenalina în sânge”, se gândi ea. Fie că își dădea sau nu seama, nu era complet refăcut după intensa ardere psi pe care o trăise acolo jos, în ruine.

- Nu mai e nimic de făcut în seara asta! spuse Celinda. Ai nevoie de somn, Davis!

- Sunt prea surescitat ca să dorm. M-am apropiat de el, o simt bine.

- Un motiv în plus pentru care ar trebui să dormi. Ea se ridică în picioare și îi întinse o mână. Haide, vino să te bag în pat!

În loc să se ridice de pe canapea, el o apucă de încheietura mâinii și o trase în jos, pe genunchi.

- Am o idee mai bună!

O sărută înainte ca ea să poată schița vreun semn de împotrivire. Nu avea nevoie de percepțiile sale psi ca să își dea seama că acesta era mai mult decât agitat și nervos; era la fel de tare precum cuarțul. Bio-cocteilul de adrenalină și testosteron pe care îl stârniseră toate acele simțuri ale vânătorului trebuia să aibă oarecare efecte colaterale previzibile.

Își înlănțui brațele în jurul gâtului său și îl sărută la rându-i. Continuând să o țină strâns îmbrățișată, el se întinse și stinse veioza de la capătul mesei de lângă canapea. Camera de zi se scufundă într-o profundă obscuritate.

Îi dădu drumul din îmbrățișare și o trase lângă el, pe canapea, apoi începu să îi scoată hainele, cu mișcări iuți, repezite. Senzualitatea se aprinsese fierbinte în întuneric. Propriile ei simțuri psi se grăbiră să o întâmpine. Putu să simtă graba

foamei sexuale care îi ardea sângele acestuia. Arsura o străbătu și pe ea, în aceeași măsură, generând o profundă și grăbită dorință aprinsă, acolo, înlăuntrul său. Cu numai câteva clipe în urmă, intenționase doar să îl conducă la culcare. Acum, singurul lucru la care se putea gândi era să îl simtă în ea.

Energia invizibilă împrăștie scânteii și fulgeră între ei. Îi scoase bluza și acum se muncea cu banda elastică a pantalonilor ei. Celinda reuși să îi descheie cămașa și îl prinse în brațe. O izbi căldura mușchilor încordați. El își desfăcu cureaua și se descotorosi de pantalon și chilot cu câteva mișcări grăbite, eficiente.

Ea își strecură o mână și își plimbă degetele în jurul sexului său rigid. El scoase un sunet ce putea să însemne parțial geamăt și parțial mârâit de foame. Ultimul lucru pe care îl conștientiza fu că el îi îndoi genunchii și se lăsă în jos până la mijlocul trupului ei. Când simți cum o prinde cu gura, i se tăie respirația, pe jumătate șocată și în întregime cuprinsă de fiori. Își înfipse degetele în părul lui.

Impetuoasă, splendidă, pulsândă eliberare o izbi cu o explozie de înaltă putere psi extraterestră, împietrindu-i toate celelalte simțuri. Înșfacă una dintre pernele de sprijin și își astupă gura, pentru a înăbuși țipătul prelung, subțire.

Davis se năpusti deasupra trupului ei și se îngropa înlăuntrul ei. Era un act de posesie și nevoie disperată, îi smulse perna de pe față și o sărută pe gât. Împunsăturile sale erau dure, și pline de forță, și rapide.

O clipă mai târziu își înălță capul. Fiecare mușchi al trupului îi era încordat, ca și când el era un fel de animal uriaș, sălbatic, pe punctul de a-și doborî prada cu o lovitură mortală.

Orgasmul lui lovi tare. Ea își înlănțui brațele în jurul gâtului său, îi trase capul în jos și îl sărută, sorbindu-i urletul de satisfacție.

Când termină, se prăbuși deasupra ei, zdrobind-o între pernele canapelei.

- Nu mă pot sătura de tine, șopti el, cu capul lipit de sânul ei. Mi-ar putea veni doar privindu-te!

În întuneric, ea zâmbi, plimbându-și degetele pe pielea-i umedă:

- E mult mai plăcut așa, totuși!

- Oh, da! El nu își deschise ochii.

- Haide, Davis! E timpul să mergi la culcare.

- O să dorm aici, murmură el, cu capul vârat între perne.

- Nu. Ai nevoie de o noapte bună de somn. Nu ți-o vei petrece aici, pe canapea. E prea mică pentru tine.

- Și tu? Tu unde vei dormi?

Cea mai mare parte din firava satisfacție pe care o savurase păli. *Prefer să dorm singur. Nu o lua ca un afront personal.*

- Voi folosi din nou canapeaua în noaptea aceasta, răspunse ea. Pentru mine se potrivește de minune.

Mormăind în semn de protest, el se sculă dintre perne și îi permise să îl conducă prin hol în dormitorul întunecos. Ea trase cuverturile. El se prăbuși în pat, închise ochii și adormi instantaneu. Celinda îl înveli cu cearceaful și cuvertura matlasată și apoi se întoarse în living ca să deschidă ușa balconului. Vorbi încet cu Max și Araminta:

- Și vouă „vă vine” în noaptea asta? Cei doi săriră jos de pe balustrada balconului și se rostogoliră în apartament. Ea închise ușa și o încuie cu multă grijă. Verifică borcanul cu prăjituri pentru o ultimă dată, ca să se asigure că relicva se afla încă ascunsă în siguranță înăuntru și apoi se îndreptă spre dulapul din hol, scoase o pernă și o pătură și le aranja pe canapea.

Zăcu vreme îndelungată acolo, uitându-se în sus, la tavan, cu Araminta

ghemuită lângă ea, ca o grămadă de scame pufoase.

- Treaba este că iau aceasta ca pe un afront personal, îi spuse ea Aramintei.

Araminta își deschise ochii ei albaștri de bebeluș și clipi de câteva ori.

Celindei îi luă zece minute înainte să dea deoparte pătura, să se ridice de pe canapea și să o ia prin hol, spre dormitor. Davis dormea atât de profund când ea se vâri în pat lângă el, că nici măcar nu se mișcă.

Se trezi cu senzația unei mâini așezate pe umărul lui.

-Trezește-te! spunea Celinda. Visezi. Deschise ochii și văzu că, dincolo de fereastră, lumina palidă a zorilor înlocuise strălucirea verde a nopții.

Se uită la Celinda:

- Ce faci tu aici?

- E patul meu, ai uitat?

- Parcă trebuia să dormi pe canapea.

- M-am răzgândit. Apropo, o să observi că nu țip.

- Ce dracu'!...?! Încă amețit de somn, se ridică, sprijinindu-se în cot.

Ea privi în jos. El îi urmări privirea. De la cot la încheietură, brațul său devenise invizibil. Degetele, neprinse de mână, strângeau cearșaful mototolit.

Ea își ridică mâna, cu palma desfăcută:

- Îmi datorezi zece dolari!

CAPITOLUL 34

- S-AR PĂREA CĂ VORBIȚI DESPRE TITUS KENNINGTON. Martin Skidmore se afundă mai mult în fotoliul său de piele, cu mâinile împreunate peste pântecul imens și se uită la Davis cu o expresie ce conținea un amestec de competitivitate critică și admirație reținută. Ce pot să zică? Omul e grozav. A reușit să pună mâna pe câțiva clienți din lumea bună, chiar după ce a intrat în afaceri. A ajuns peste noapte direct pe culme. Lucrează numai pe bază de recomandări.

Biroul lui Skidmore era amplasat într-un turn strălucitor, nu departe de cartierul general al Ghildei din Cadence. Firma discretă de afară, de deasupra ușii, te anunța că era consilier pe probleme de mod de viață psihică. Era cel de-al treilea terapeut de pe lista pe care o alcătuisese Davis. Limitase numărul celor cărora dorea să le pună niște întrebări la cei care aveau în mod evident o clientela din lumea bună, pornind de la presupunerea că Hollings ar fi alergat după același soi de „piață”. Cineva care își putea permite un consilier pe probleme de mod de viață trebuie să aibă o situație foarte prosperă. Dacă chiar dădeau peste Hollings, care lucra sub un nume fals, Celinda l-ar fi recunoscut după energia psi.

- Ce fel de consiliere face Kennington? întrebă Davis.

Expresia lui Skidmore se transforma în dispreț:

- Am auzit că o numește terapia visului. O brambureală de bolboroseli de guru, după părerea mea. Dar nu se poate nega că a dat peste o mină de chihlimbar. Aud că i-a devenit client chiar soția senatorului Padbury.

- Aveți idee unde se află biroul lui?

- Pe Burwell Street, în Cartierul Vechi. Nu îmi dau seama de ce s-a stabilit acolo. Nu este adresa cea mai la modă din oraș, asta-i cert. Poate că îi place atmosfera.

- Poate că da. Davis se ridică în picioare. Ne-ați fost de un real folos. Ghilda apreciază coperarea dumneavoastră.

- Cu plăcere. Mă bucur oricând să fac un serviciu Ghildei.

- Voi pomeni despre aceasta la cartierul general. Davis se întoarse ca să

plece. La ușă se opri brusc. Ce face de fapt un consilier în probleme de mod de viață?

- Vă pot ajuta să vă explorați potențialul propriu para-rezonator și să vă orientez către o viață cu adevărat desăvârșită și satisfăcătoare pe ambele planuri - normal și paranormal.

- Costă mult toate astea?

Skidmore zâmbi cu bunăvoință:

- Bineînțeles!

Davis ieși singur și ajunse în partea în care se afla biroul de primire, unde îl aștepta Celinda.

- Ei bine? Întrebă ea, ridicându-se repede.

Davis se delecta cu răbufnirea de satisfacție anticipată, care îl încerca ori de câte ori se afla în momente ca acesta:

- Am pus gheara pe el. Mă duc acum la biroul lui. Cu succes. Îl voi lua prin surprindere și poate că obțin niște răspunsuri sau dovezi.

- Vin cu tine!

- Fir-ar să fie, Celinda...

- Sunt singura persoană care îți poate spune cu certitudine dacă el este bărbatul ale cărui unde psi le-am citit în noaptea aceea, pe alee.

Avea dreptate. Timpul era scurt și lui îi trebuia o identificare precisă pe cât de repede cu putință. Cea mai mare teamă a sa în acel moment era ca nu cumva Kennington să îi intrat în panică și se fi făcut nevăzut.

- În regulă, zise el. Mă gândeam că ar trebui să îți precizez un singur lucru.

- Care e acela?

- Dacă îți trece prin cap vreodată cea mai mică idee de a-mi cumpăra un cadou de ziua mea de naștere...

- Da?!...

- Să nu îmi iei nicio sesiune de consiliere pe probleme de stil de viață psihic!

- Okay! O să îmi țintuiesc asta în memorie, cu piroane!

Se duseră spre garaj și se urcară în Phantom. El porni motorul și apoi îl sună pe Trig:

- Am plecat către biroul doctorului Titus G. Kennington, spuse Davis. Cred că este omul nostru. Adresa e Cartierul Vechi, Burwell Street.

- Vrei să ne întâlnim acolo?

- Da. În partea aceea a orașului poți parca doar pe stradă, dar există și o intrare laterală. Fii cu ochii pe ea. Dacă vezi că cineva părăsește clădirea lui Kennington pe ușa din spate, ține-te după el.

- S-a făcut.

Davis închise telefonul și ieși din garaj. Distanța propriu-zisă dintre subsolul biroului și Cartierul Vechi nu era mare socotită în mile, dar când venea vorba despre atmosferă, exista o diferență de sute de ani. Într-un interval foarte scurt de timp, ei se aflau înapoi, pe străzile și aleile strâmte, întortocheate, ale cartierelor vechiului oraș. Davis parcă mașina la un bloc depărtare de adresa pe care o primise și ieși din Phantom. Celinda i se alătură. Ea rămase tăcută pentru o clipă, uitându-se la strada întunecoasă. Lui nu îi plăcu expresia de neliniște de pe chipul ei.

- Ce e? o întrebă el,

- Dacă Kennington este omul pe care îl căutăm, trebuie să fii pregătit pentru faptul că îmi seamănă mie foarte mult, spuse ea calmă.

- Rahat! Nu este deloc ca tine!

Ea îl privi, cu ochii la fel de întunecați și mohorâți ca locurile care îi înconjurau.

- Ți-am spus că i-am simțit energia psi în noaptea aceea. Tipul e puternic, Davis! Și pare să aibă același talent ca al meu.

- Și?!

- Și mai e ceva ce nu ți-am spus despre tipul meu de profil para-psihic. Nu numai că citesc tiparele celorlalți oameni, în anumite împrejurări, eu pot... pot să îi influențez puțin.

La acestea, el se opri brusc:

- Despre ce dracu' vorbești?

- Se cere contact fizic, spuse ea, încă impresionant de serioasă. Cel puțin în cazul meu. Nu am povestit nimănui niciodată despre asta, fiindcă în momentul în care mi-am dat seama de ceea ce pot face eram destul de în vârstă ca să înțeleg că oamenii se vor teme să se apropie de mine, dacă ar cunoaște faptul că le pot manevra undele psi.

- N-am putea vorbi despre asta mai târziu? sugeră el.

- Nu. Trebuie să știi cu ce te confrunți. Ascultă-mă, Davis! M-ai întrebat odată dacă Landry m-a violat, după ce m-a drogat. Ți-am spus că n-a făcut-o.

El îi atinse obrazul cu o mișcare foarte blândă:

- E în regulă! Nu trebuie să îmi povestești despre asta.

- Acesta e adevărul, continuă ea. Nu m-a violat, nu în felul acesta. Dar intenționa foarte mult să o facă. Motivul pentru care nu s-a întâmplat este din cauză că drogul mi-a anihilat doar capacitatea de a mă mișca. Simțurile mele psi nu au fost afectate. Excitația sexuală este puternic influențată de tiparele psi. Când și-a pus mâinile pe mine, am fost în stare să îi temperez excitația în suficientă măsură ca să îl fac să își piardă interesul pentru asta. A avut același efect ca un duș rece.

El îi privi scrutător chipul:

- Vrei să zici că Landry nu te-a violat deoarece nu i s-a putut scula?

- Da. Nu și-a dat seama de ceea ce îi făceam, desigur. Deși era foarte preocupat de treaba asta, totuși nu s-a putut excita. A spus ceva despre faptul că nu dorește să își irosească timpul cu o târfă urâtă ca mine, m-a pălmuit de câteva ori și apoi a telefonat la serviciul la cameră.

- Nenorocitul! spuse el încet.

Maxilarul Celindei se încleștase, iar bărbia i se ridicase într-un fel pe care ajunsese să îl recunoască.

- Acum știi de ce nu am găsit niciodată o pereche potrivită pentru mine, spuse ea. Nu există prea mulți bărbați care să riște să se îndrăgostească de o femeie despre care ar ști că are capacitatea de a-i face să clacheze la pat.

El zâmbi ușor:

- Am vești pentru tine, scumpete! Nimic din ceea ce mi-ai putea face undelor mele psi nu m-ar determina să îmi pierd interesul pentru tine!

Ea clipi. Ochii i se măriră:

- Îmi dau seama că ești foarte puternic. Este unul dintre motivele pentru care am știut chiar de la început că noi... Se întrerupse brusc, încruntându-se puțin. Nu te neliniștește niciun pic să afli ce îi pot face unui bărbat?

- Mi-ai manipulat undele psi odată, îți mai amintești. După bătălia cu oamenii lui Landry.

- Da, dar am folosit pe tine în tot acest timp dispozitivul roșu și cu un scop diferit. Încerc să îți spun că îți po influența undele psihice chiar și fără artefact.

- Nu mă îngrijorează. Pe chip îi apăru rapid un zâmbi răutăcios. Dar te avertizez că dacă îți încerci pe mine mica ta șmecherie cu dușul rece, mă voi face invizibil în locuri care te vor determina să te gândești de două ori înainte de a repeta

chestia asta.

Ea roși și se grăbi să continue:

- Treaba e că dacă Hollings încearcă să te controleze cu talentul său înnăscut, sunt sigură că ești destul de puternic pentru a îl bloca, dacă îți dai seama ce intenționează să facă și acționezi suficient de repede. Dar dacă el folosește împotriva ta relicva, asta e o altă poveste.

- Așa crezi?

El nu părea deloc îngrijorat. Ea dori să îl zgâlțâie puțin, să îi trezească interesul:

- Așa știi! spuse ea, pe un ton monoton. Ascultă-mă, Davis, dacă el folosește relicva, nu îți mai rămân decât două sau trei secunde ca să ridici o barieră de protecție. Aceasta e durata de timp care i-ar fi necesară pentru a-ți identifica undele psi și a-și da seama pe care să le dirijeze. Va trebui să acționezi rapid, sau vei fi nimic.

- Ai ceva sugestii?

- Mi-au trebuit ani întregi ca să învăț cum rezonază undele psi ale celorlalți oameni. Dar tu nu ai fost nevoit să faci asta niciodată. Pentru tine, a înălța o barieră mentală nu va fi o treabă instinctivă. Nu sunt nici eu sigură cum să te pregătesc.

- Descrie chestia asta cu baricada mentală.

„În sfârșit!” sc gândi ea. „Începe să ia treaba în serios.”

- Minte poate doar să producă așa de multă energie și să se concentreze asupra unui număr limitat de mijloace într-o singură clipă, spuse ea. Putem extinde toate aceste multiple însușiri, dar există niște limite. Dacă crezi că Hollings folosește relicva asupra ta, trebuie să te concentrezi cum nu ai făcut-o niciodată în toată viața ta. Să încerci să îți concentrezi toată puterea ta psi asupra a ceva legat de propriul instinct de supraviețuire. Acesta este cel mai primitiv și cel mai puternic instinct pe care îl posedă orice ființă umană.

- Crezi că strategia asta va funcționa? întrebă el.

- Nu știu, recunosc ea. Am folosit relicva într-o singură ocazie și tu nu te aflai în situația de a îi opune rezistență. Habar n-am ce se va întâmpla dacă un talent puternic ca al tău încearcă să lupte cu aceasta. Bâjbâi și eu.

El se gândi câteva secunde la ceea ce îi spusese și apoi se limită la a se îndrepta către biroul lui Hollings.

- În regulă. Acum am să îți dau eu ție un sfat. Nu te băga între mine și Hollings, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă se petrece ceva între pereții acestui birou care să te facă să crezi că am dat de belea, să fugi, nu să mergi la pas, către cea mai apropiată ieșire și să îl strigi tare pe Trig. Va fi în aporie, pe stradă.

Ea se uită împrejur:

- Nu îl văd.

- Cerșetorul de acolo, din cadrul ușii. Nu se uită spre locul unde se afla Trig. El folosește metodele tradiționale, dar, în felul lui, Trig este aproape la fel de bun în a se face invizibil pe cât sunt și eu.

Renovarea clădirii vechi de două sute de ani care adăpostea biroul lui Hollings înghițise o mare sumă de bani peșin. O mică placă inscripționată zicea că vizitatorii sunt invitați să se anunțe singuri, prin telefonul de lângă ușa încuiată din față.

Davis se trase câțiva pași înapoi și examina zona care înconjura telefonul. Sub dispozitiv se afla o camera de supraveghere. El fu atent să păstreze distanța.

-Tu vorbești la telefon, o instrui el pe Celinda. Oricine îți va răspunde, îi răspunzi că ești recomandată de o prietenă și că vrei să îți programezi o întâlnire.

Dacă e necesar, folosește numele soției senatorului.

- Dacă Hollings se uită pe monitor, o să mă recunoască.
- Există șanse ca un tip care operează pe o scară așa de înaltă să aibă o secretară care să lucreze pentru el. Dar chiar dacă te vede, el o să fie al dracului de curios să afle de ce te afli aici.

- Și cu tine cum rămâne?

El dădu din umeri:

- Acum mă vezi...

- Și acum nu? Ea nu păru deloc încurajată. Îl privi plină de îngrijorare.

- Îți ia doar câteva secunde ca să intri pe ușă. Ți-am mai spus, nu dau de belea decât dacă rămân invizibil mai mult de două minute.

Ea nu fu pe deplin mulțumită, dar ridică telefonul. Ascultă o clipă și apoi răspunse, calm și cu naturalețe:

- Aș vrea să fac o programare pentru o consultație... Cum am auzit de doctorul Kennington? O prietenă apropiată mi-a povestit despre dânsul. Numele ei? Jennifer Padbury. Da, soția senatorului. Urmă o altă pauză. Mulțumesc.

Se auzi un declic scurt. Ușa fusese descuiată. Celinda o împinse și pătrunse într-un hol slab luminat, Davis transmise propria-i putere psi prin chihlimbarul din ceasul său, rezonând cu valurile de energie disonantă spre capătul de argint al spectrului.

Celinda avusese dreptate, el nu era pe deplin restabilit după lunga perioadă de invizibilitate de la vechile mine, dar îi mai rămăsese destulă sevă ca să manipuleze suficient de mult timp lumina de argint-fantomă, pentru a se strecura pe lângă camera de supraveghere și, prin ușă, în hol. Deveni invizibil și o urmă.

CAPITOLUL 35

DAVIS DISPĂRUSE. Îi putea simți energia psi pulsând puternic și știa că se afla chiar lângă ea, dar tot ce putea să vadă era doar o licărire slabă prin aer. Era ceva tulburător, dar nu terifiant. Atâta timp cât celelalte simțuri ale sale o asigurau că el era în apropiere, putea să se descurce cu fenomenul acesta de invizibilitate. „*Dacă eram oarbă, nici măcar nu aș fi știut că a dispărut!*”

Celinda închise ușa holului. Davis se materializă lângă ea. Cu coada ochiului, îi putu vedea semnele de încordare.

- Ești sigur că te simți bine? Îl întrebă cu voce scăzută.

- Mă simt minunat! Încetează cu îngrijorarea. Flămânda anticipare a vânătorului aflat în apropierea prăzii făcea cuvintele inutile.

Ea evalua micul hol cu privirea. Era generos îmbrăcat în lambriuri și acoperit cu carpete groase. Lângă perete se afla o masă lungă, joasă, de lemn, ce părea o veritabilă antichitate din era colonială. În mijlocul mesei fusese așezat un vas antic extraterestru, din cuarț verde, cu un buchet de trandafiri frumoși din smarald.

Existau două uși. Una nu avea nicio inscripție. Cealaltă purta una mică, ce invita clienții să intre.

- Acesta trebuie să fie biroul secretarei, spuse Davis foarte încet. Du-te înăuntru și ține-o ocupată câteva minute.

- Tu ce ai de gând să faci?

El se uită în direcția celei de-a doua uși:

- Acea aparține probabil biroului personal al lui Hollings. Își scoase mai mult

decât ilegalul șperaclu din buzunar. Intenționez să arunc o privire prin preajmă.

- Și dacă e aici?

- Cu atât mai bine!

Ar fi vrut să îi spună să fie atent, dar era foarte sigură că el nu o mai asculta. Davis se afla deja la pândă.

Deschise ușa de la biroul secretarei și păși înăuntru. La birou stătea o femeie care arăta extrem de șlefuită și profesionistă. Era îmbrăcată într-un costum conservator de afaceri. Plăcuța de pe biroul său scria că se numește domnișoara Allonby.

- Luați loc, vă rog! Intonația vocii domnișoarei Allonby era la fel de rafinată ca și înfățișarea ei. Nu cred că v-am reținut numele.

- Susan Baker. Celinda se așeză. După cum v-am spus cu puțin timp înainte, am fost recomandată de soția senatorului Padbury.

- Da, desigur. Înțelegeți că domnul doctor Kennington este extrem de ocupat. În aceste zile acceptă rareori clienți noi.

- Sper că veți face o excepție pentru mine.

Domnișoara Allonby deschise computerul de pe birou și se întoarse spre ecranul acestuia:

- Mă tem că prima programare nu va fi decât la sfârșitul lunii următoare.

- Ar fi excelent, spuse Celinda.

CAPITOLUL 36

ȘPERACLUL GĂSI LĂCAȘUL POTRIVIT. Urmă un declic slab. Davis deschise ușa și intră în cameră. O doză puternică de psi extraterestru îi izbi toate simțurile. Nu avea nevoie să studieze încăperea ca să afle că acolo, pe undeva, prin apropiere, exista o gaură ce ducea în interiorul catacombelor de dedesubt.

Bărbatul distins care stătea în spatele unui birou uriaș, lângă fereastră, fu luat prin surprindere:

- Ați greșit ușa! spuse el, cu trăsăturile patriciene umbrite de o uitătură urâtă, plină de iritare.

- Nu prea cred, doctore Hollings!

Confirmarea recunoașterii fulgeră pe chipul bărbatului care își spunea Kennington. Alarma și ceva asemănător panicii urmară aproape imediat. El sări în picioare, uitându-se la Davis de parcă nu își putea crede ochilor.

- Ce faci aici? întrebă el.

- Afacerile Ghildei. Printre altele, am venit să iau cealaltă relicvă de chihlimbar rubiniu.

- Habar n-am despre ce vorbești. Hollings își redobândise acum calmul. Parcă din întâmplare, încercă să ajungă la sertarul de sus al biroului.

Davis își scoase pistolul mega-rezonator din buzunar:

- Măinile sus, Hollings!

Maxilarul lui Hollings se încleșta, dar își ridică mâinile. Davis traversă camera, se duse în spatele biroului și deschise sertarul. În interiorul întunecat al acestuia licărea un magnum rezonator. Îl scoase și trase afară cartușul.

- Să presupun că acesta i-a aparținut lui Brinker? întrebă el.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Ar trebui să știi chiar mai bine decât ce înseamnă să păstrezi una din

chestiile astea atât de aproape de o gaură sfredelită în zidul catacombelor, ripostă Davis. Prin încăperea asta plutește o grămadă de psi extraterestru. Nici nu vreau să pomenesc ce s-ar fi întâmplat, dacă chiar apăsai pe trăgaci.

Furia îi inundă fața lui Hollings:

- la ascultă, tu, fiu de cățea! Habar n-am ce îți închipui că faci...

Ușa de comunicare cu biroul secretarei se deschise exact în spatele lui Hollings. Davis zări o femeie cu părul negru îmbrăcată într-un costum sobru. Ea se uită uimită, cu gura închisă, la scena ce avea loc în birou. Celinda se afla chiar în spatele acesteia.

- Ce Dumnezeu se petrece aici? Întrebă secretara, cu glas sugrumat. Domnule doctor, vă simțiți bine? Trebuie să sun la poliție?

Hollings nu îi răspunse. Se repezi la Davis, cu ochi sălbatici. Părea să nu dea atenție pistolului din mâna lui Davis. „Ca și cum nu te aștepti deloc ca o persoană de bun-simț să doboare un bărbat care ține un mag-rezonator!” se gândi Davis. Dar treaba asta doar dovedea o dată în plus, dacă mai era nevoie, cât de imprezibile puteau deveni lucrurile când situația degenera în violență.

Domnișoara Allonby țipă.

Davis nu îndrăzni să tragă cu pistolul. Dacă rata sau dacă traiectoria glonțului se intersecta cu undele psi extraterestre, ar fi putut lovi cu ușurință una dintre femei. Se mișcă, încercând să se eschiveze și să îl evite pe Hollings, dar se lovi puternic de fotoliul de la birou, care se deplasă lateral sub greutatea lui.

Hollings se repezi asupra lui. Davis se afla deja într-un echilibru precar, datorită impactului cu fotoliul. Forța izbiturii îl trânti la pământ.

Hollings nu părea însă interesat să se angajeze într-o luptă corp la corp. Alergă spre ușa din fundul încăperii, o deschise cu un pocnet și dispăru în spațiul neluminat din spatele acesteia.

Davis se ridică în picioare și o luă după el. Ultimul lucru pe care îl mai auzi înainte de a porni în urmărirea lui Hollings fu secretara. Femeia încă mai țipa.

CAPITOLUL 37

ÎN CELE DIN URMĂ domnișoara Allonby încetă să mai țipe. Celinda reuși să o facă să se așeze în fotoliul destinat clienților.

- Liniștește-te! spuse ea cu blândețe. Nu ai vrea un pahar cu apă?

Domnișoara Allonby se uită în sus spre ea, tulburată și temătoare:

- Ce e cu toate astea?

- Numele adevărat al doctorului Kennington este Hollings și, îmi pare rău că trebuie să te anunț, dar este implicat în furtul de antichități. Ghilda 1-a angajat pe domnul Oakes să recupereze o relicvă ce a fost luată din trezoreria Ghildei.

- Domnul doctor Kennington? Domnișoara Allonby părea ca lovită de trăznet. El să facă afaceri cu antichități furate? De ce? E imposibil! Lista sa de clienți include unii dintre cei mai importanți oameni din Cadence.

- Uite ce e, domnișoară Allonby, nu m-am gândit niciodată că mă voi auzi pe mine însămi spunând așa ceva, dar aceasta este treaba Ghildei. Există cineva afară care supraveghează ușa din față a biroului. El știe cum să procedeze. Te voi duce la el.

- Totul e în regulă, spuse domnișoara Allonby. Ea privi o clipă în gol și în mod miraculos își redobândi calmul. Eu știu deja ce să fac. Am instrucțiunile mele.

Nu avea timpul necesar ca să descifreze acea ciudată afirmație. Celinda o mângâie pe umăr într-un ultim gest de încurajare și apoi se îndreaptă spre cea de-a doua ușa a holului clădirii.

Foarte cunoscutele unde de energie distorsionată îi inundară simțurile chiar în clipa când întindea mâna ca să deschidă ușa din față.

- Dacă îl cauți pe cerșetorul care păzea locul ăsta, îți pierzi vremea de pomană, spuse Benson Landry din spatele ei. L-am scos din peisaj cu câteva minute în urmă.

CAPITOLUL 38

TREPTELE VECHI, SLAB LUMINATE, duceau drept în jos, către o scobitură colțuroasă, parcă făcută cu dalta în zidul catacombei. Davis putu să zărească fâșia de stranie lumină verde care zăcea în adânc. Hollings se afla chiar înaintea lui, o siluetă întunecată alergând în salturi în jos, pe scara bătrână de două sute de ani.

Câteva clipe mai târziu, Hollings se profila pentru scurt timp pe fundalul luminii de smarald, apoi dispăru în tunele. Davis sări repede peste ultimele câteva trepte și o luă la goană spre deschizătură. Trebuia să îl țină pe Hollings în raza vizuală. Nu avea frecvența de rezonanță prin chihlimbar a bărbatului. Fără aceasta și fără unul dintre noile dispozitive de localizare, nu ar fi fost în stare să îi ia urma lui Hollings, dacă pierdea contactul vizual.

Dar după ce trecu prin gaura zimțată din zid, nu mai avu nicio problemă să își urmeze prada. Hollings nu încercă să o ia la goană în adâncul catacombelor, ci se duse către o altă deschizătură făcută de mâna omului în zidul de cuarț verde.

În tunel se revărsară căldura umedă, și mirosurile amestecate, și sunetele pădurii tropicale. Nu le urmă nimic altceva. Chiar deasupra intrării crescuse un frunziș anemic, dar în tunel nu pătrunse nici măcar o frunză rătăcită sau vrej de viță. Prin spărtură nu se arătă și nici nu se strecura vreo creatură. Invizibilele bariere psi pe care le instalaseră ființele extraterestre ca să împiedice jungla să invadeze catacombele rezistau bine asalturilor timpului.

Peretele de unde psi nu avea niciun efect asupra oamenilor. Hollings se avântă prin deschizătură în pădurea tropicală. Părea ca un om care știe încotro se îndreaptă, un om care avea un plan.

Davis se luă după el, trecând din tunelul de steril de cuarț verde în pădurea tropicală dintr-un singur pas. Când venea vorba de urmărire, jungla nu era cu nimic mai bună decât catacombele. Un om putea dispărea în tunele dându-se după un colț. Aici, în această lume subterană de verdeață, el putea să dispară ascunzându-se în spatele unor copaci înecați în viță.

Hollings nu făcea totuși niciun efort ca să se ascundă, își croia drum într-un fel dement prin pădurea de ferigi arborescente înalte. Davis îl urmări, deschizându-și simțurile de vânător. Sondă după șoaptele trădătoare de energie disonantă ce ar fi putut însemna o avertizare, înainte de a intra din greșeală într-un râu-fantomă sau o furtună psi.

Hollings nu dădea niciun semn de ezitare. Era evident că mai venise pe drumul acesta și cu alte ocazii și se simțea încrezător că poteca era curățată de energie-fantomă ori alte riscuri.

Davis ajunsese la mai puțin de trei metri distanță, când Hollings se opri brusc și se răsuci în loc.

- Aici e destul de departe, spuse Hollings. El ridică o mână, țintindu-1 cu

relicva de chihlimbar rubiniu, ca și când ar fi fost un pistol. Ești un om mort, Oakes!

Nu amenințarea fu cea care îl făcu pe Davis să se oprească, ci valul tăios de energie psihică ce îi izbi simțurile, amortindu-le.

- Prostule! îi strigă Hollings. Nici măcar nu ai habar ce fel de putere țin în mână!

Un alt tsunami de unde psi se sparse de simțurile lui amortite. Totul începu să se întunece în juru-i.

Încearcă să îți concentrezi toată puterea ta psi asupra a ceva legat de instinctul tău de supraviețuire.

Celinda. El se agăță de nume ca de un talisman. În noaptea care îl cotropise, strălucea ca un giuvaier.

Un alt val feroce de energie se năpusti asupra-i. De această dată totul deveni negru, cu excepția numelui *Celinda*.

Numele au puteri psihice. Nu își dădu seama cum de știu asta, dar era absolut sigur de informație. Numele Celindei avea puterea care îi trebuia ca să lupte cu valul ce continua să vină spre el. Se concentra asupra acestuia.

La început a fost doar un nume, dar după câteva bătăi puternice de inimă ajunse să fie mai mult. Sentimentele deveniră anexe ale numelui, slabe la început, și apoi căpătând treptat putere. Foame, dor, o dorință cumplită de a o ține vie și nevătămată.

Vie. Trebuia să riposteze luptând. Dacă Hollings câștiga această bătălie, Celinda se va afla într-un pericol de moarte.

Tăcutele, stridentele valuri de energie continuară să vină în cascadă asupra simțurilor sale, dar începeau să se facă țândări și să se dea în lături când se izbeau de numele *Celinda*. A o ține pe ea vie era mai important decât propria lui viață.

Valul de energie încetă la fel de brusc pe cât începuse.

- Nu! țipă Hollings. Este imposibil!

Davis putu să respire din nou. Simțurile sale psi ricoșară, îl văzu pe Hollings mișcându-se din nou, aplccându-se ca să ajungă la o mică grotă. Când acesta se îndreptă, Davis văzu că ținea în mână un pistol rezonator.

- Ești nebun! îi spuse Davis. Nu poți folosi chestia aian aici, jos.

Însă Hollings nu mai raționa. El îndreptă pistolul spre Davis.

Davis reacționează instinctiv. Extrase argint, deveni invizibil și se aruncă la pământ.

Ochii lui Hollings se măriră de groază:

- Unde ești? Unde te-ai dus? Nu te poți ascunde de mine!

Începu să tragă. Primele două gloanțe porniră necruțătoare. Când Hollings apăsă a treia oară pe trăgaci, mag-rezonatorul îi explodează în mână.

Când Davis ajunse la el, era mort.

CAPITOLUL 39

- AR TREBUI SĂ ÎȚI MULȚUMESC, Celinda! spuse Landry, strângând degetele pe patul pistolului. Zâmbetul îi era diabolic. Dacă nu ai fi fost tu, Hollings nu ar fi luat niciodată legătura cu mine ca să îl ajut să recupereze cea de-a doua relicvă. Nici măcar nu știam că afurisitele astea de chestii existau!

- Hollings ți-a spus numele lui adevărat?

- Bineînțeles! El și cu mine suntem *parteneri de afaceri*. Landry zâmbi cu superioritate.

Temporar, e drept.

Unde psi haotice, pâlپâinde pulsau și se năpusteau ca valurile. Puținul autocontrol cu care Landry încă își mai strunea nebunia se diminuea simțitor de rău.

Din biroul interior nu se auzea niciun sunet. Celinda se ruga în gând ca acest lucru să însemne că domnișoara Allonby se dusese în biroul ei, ca să telefoneze la poliție.

- Ești vânător, spuse Celinda. O străbăteau fiori, dar reuși să își păstreze tonul vocii calm și ferm. Trebuia să îi dea domnișoarei Allonby timpul necesar. Un vânător foarte puternic, e adevărat, dar nu ai nici un fel de talent psihic ea să mânuiești relicva.

- Nicio problemă! Hollings va lucra cu ea pentru mine, până când voi găsi alții care să o poată face. Nu ar trebui să fie greu. Am la dispoziție resursele Ghildei. De îndată ce îl voi înlocui pe Hollings, mă voi descotorosi de el. Nu am încredere în ticăloșii care îți alunecă printre degete.

- Din punctul meu de vedere, planul acesta sună puțin nesigur.

- Nu ți-am cerut părerea. Ochii îi scânteiau de furie. Tot ce vreau de la tine este relicva cealaltă.

- De ce ar trebui să ți-o dau ție?

- Fiindcă dacă nu mi-o dai, am să teucid!

- O să mă ucizi oricum, odată ce vei avea relicva.

- E-adevărat. El zâmbi ușor. Dar există modalități diferite de a muri. Repede ori încet. Tu ai noroc. Poți face o alegere.

- Crezi că Ghilda locală nu va observa că s-a întâmplat ceva cu mine?

- Nu va exista nicio dovadă. Te vei sinucide mergând la plimbare prin pădurea tropicală fără chihlimbarul rezonator. Dacă cineva îți va găsi în cele din urmă cadavrul, nu va mai fi rămas nimic din tine, în afară de niște oase dezgolite. Vezi tu, jungla este la fel ca Ghilda: are grijă să își rezolve propriile probleme.

- Ai uitat un factor foarte important: Davis Oakes.

- Oakes e un om mort. Hollings va avea grijă de el cu relicva.

- Nu conta pe asta, ripostă ea cu încordare.

- Relicva este foarte puternică atunci când este folosită în subteran. Hollings nu va avea nicio problemă să se descotorosească de Oakes.

O siluetă se mișcă în cadrul ușii, Celinda o văzu pe domnișoara Allonby stând acolo, cu o expresie pe chip de parca s-ar fi aflat în transă. Nu păru să fi observat pistolul din mâna lui Landry.

- Mă tem că voi doi va trebui să reveniți altă dată, spuse ea cu o politețe rece. Acum trebuie să ard hârțiile domnului doctor Kennington. El a lăsat instrucțiuni stricte în acest sens.

Landry se încruntă:

- Despre ce dracu' vorbești?

- Doctorul Kennington a fost foarte clar, răspunse ea, afectat. Mi-a spus că dacă cineva încearcă să îi facă vreun rău sau să îl dea de-o parte, va trebui să îi ard imediat hârțiile.

- Pe toate fantomele! exclamă el, înțelegând brusc despre ce era vorba. Cercetarea lui! Femeie proastă, nu poți distruge hârțiile alea! Voi avea nevoie de ele, după ce o să mă descotorosesc de el!

Domnișoara Allonby se opri în loc suficient de mult timp ca să îi arunce o privire aspră.

- Trebuie să îmi fac treaba.

- Mai fă tu un singur pas și o să teucid!

Domnișoara Allonby se îndreptă plină de mândrie:

- Va trebui să vă înștiințez că sunt o profesionistă! Nici măcar nu aş visa să dau greș în executarea responsabilităților mele.

- Oprește-te, târfă proastă! mugi el.

-Ttțt, tțt! Limbajul, domnule! Limbajul! ripostă domnișoara Allonby.

Landry îndreptă pistolul spre ea. Celinda se pregăti să sară la el. Ar fi trebuit să își aducă pistolul, se gândi ea. Nu existau prea mulți sorți de izbândă, dar părea să fie singura cale de a face ceva.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Landry ezită. Apoi făcu doi pași în față, își încolăci un braț în jurul gâtului ei și o trase spre el.

Ea respiră întretăiat, în căutarea aerului. Aproape că o gătuise, dar acum avea contact fizic cu el. Zbătându-se să respire, ea își deschise simțurile dinaintea valului bolnav de energie psi care o zdrobea și începu să sondeze cu delicatețe.

Sigur că o avea sub controlul său pe Celinda, Landry se concentra asupra domnișoarei Allonby.

- Nu te mișca! îi ordonă el.

- Nu sunteți patronul meu, domnule! îl anunță domnișoara Allonby. Îi întoarse spatele și începu să păsească spre birou.

Zdrobită de trupul acestuia, larg deschisă pentru tiparul lui psi, Celinda era intens conștientă de ușorul salt în încordarea lui Landry, în vreme ce se pregătea să apese pe trăgaci. Îi luă ceva timp, ezită doar un pic. Probabil se îngrijora că cineva de afară, de pe stradă, va auzi împușcătura, se gândi ea. Oricare va fi fost motivul, îi oferi câteva clipe prețioase. Avea și un avantaj : cunoștea tiparele de energie ale lui Landry cât se putea de bine. Le întâlnește și în coșmarurile sale.

Impulsurile huruitoare de furie rece, dementă, îi zdrobiseră în mod clar sistemul paranormal. Problema era că avea un tipar înspăimântător de anormal. Cu disperare, ea încercă să stabilească un ritm de contracarare, capabil să tempereze cele mai violente valuri psi.

Știu că obținuse un oarecare succes, când își deschise ochii și văzu că domnișoara Allonby dispăruse în birou. Landry nu apăsase pe trăgaci.

- Ce se întâmplă? Brațul lui îi înfășură strâns gâtul. Ce îmi faci? *Nu pot să ridic trăgaciul!*

Ea nici măcar nu încercă să îi răspundă. Încă țintuită de trupul lui, îi putu simți vibrațiile străbătându-i trupul, exact ca în noaptea în care încercase să o violeze. Pe plan psihic, totul devenise haos. Auzi pistolul căzând cu zgomot pe podea.

Landry strigă ceva. Părea îngrozit. Îi dădu drumul brusc, îndepărtându-se de ea. Respirația i se transformă în icnete întretăiate.

- Nu mă atinge! țipă el. Du-te de lângă mine! Îmi faci tu ceva! Pot să simt asta!

Ghemuită la podea, ea apucă pistolul, strângându-l cu ambele mâini.

Landry o privi, șocat și furios. Acum, că nu se mai aflau în contact fizic, începea deja să își revină. Se uită la pistolul din mâna ei și slobozi un râs batjocoritor:

- Ce te gândești să faci cu ăsta?

- Să te împușc! răspunse ea.

- Nicio șansă. Nu ai curajul. În plus, nu există nicio posibilitate ca o mică târfă proastă ca tine să știe cum să folosească un mag-rezonator.

Ea ridică patul pistolului, țintind un punct chiar în fața cizmelor lui și apăsă pe trăgaci.

Împușcătura răsună ca un tunet în mica încăpere. Landry sări înapoi și apoi se uită uluit la gaura din podeaua din lemn vechi de două sute de ani prin care

trecuse glonțul.

Celinda ridică din nou pistolul, de această dată țintind spre un punct din mijlocul trupului acestuia.

- După cum poți vedea, am exersat. Aștept clipa asta de multă vreme, Landry.

El trebuie să îi fi citit intenția în ochi, fiindcă fața îi deveni ciudat de lipsită de viață din cauza fricii.

- Nu, stai, așteaptă! șopti el. Nu poți face asta...

În spatele ei se auzi zgomotul făcut de ușa biroului.

- Cred că acum putem lăsa Ghilda să se descurce cu el, spuse Davis calm.

- Nu am băgat de seamă că ar fi în stare să facă asta foarte bine, spuse ea. Nu își luase privirile de la Landry, nici nu îndepărtase pistolul.

- Va fi, de data aceasta, spuse Davis, venind lângă ea. Îi întinse mâna. Ai cuvântul meu.

Ea îi aruncă o privire iute, neîncrezătoare.

- Nu vrei să faci treaba asta, îi zise el. Crede-mă că odată ce ai tăcut-o n-o vei uita niciodată. Landry nu merită o ardere psihică.

- Dar trebuie să fiu sigură. Nu îl pot lăsa pe ticălosul ăsta să îmi mai amenințe vreodată familia.

- N-o va face, spuse Davis. Știu că nu accepți zicale vechi, dar Ghilda chiar își are poliția sa proprie.

CAPITOLUL 40

DIN PATUL DE SPITAL, Trig își ridică privirile în sus, spre ei. Starea de tensiune care îl mistuise pe Davis încă de când îl găsisse pe alee, teribil de năucit și sângerând abundent, se liniști. Un uriaș bandaj alb îi înfășură capul lui Trig, iar la colțurile ochilor se zăreau semne de suferință, dar doctorii îi asiguraseră pe toți că loviturile nu îi provocaseră răni grave.

- Ziceau că ai scăpat ușor deoarece șapca pe care o purtai ți-a oferit o oarecare protecție, spuse Davis.

Trig făcu o grimasă:

- L-am auzit pe ticălos venind în spatele meu în ultimul moment și am încercat să mă mișc. Prea puțin, prea târziu. Îmi pare rău, șefule! Cred că eram prea îngrijorat din cauza doctorului și nu în suficientă măsură în privința lui Landry.

- Nu e vina ta, spuse Celinda. Se uită cu ochi încruntați la Davis, care se afla de cealaltă parte a patului. Am primit asigurări că Ghilda va avea grijă de Landry.

Din fericire, Alice Martinez interveni înainte ca Davis să dea un răspuns.

- Ghilda din Cadence a făcut un oarecare progres de când a început să coopereze cu noi, spuse ea cu răceală, Dar i-a luat cam mult timp. Cineva ar fi trebuit să ridice telefonul și să îmi telefoneze cu mult înainte de faza asta.

- Da? Trig se uită la ea cu coada ochiului. Și ce ai fi putut face împotriva celui mai mare mahăr al Ghildei din Frequency? Mai ales ținând seama de faptul că nu exista nicio probă solidă împotriva lui?

- I-aș fi dat ocazia să afle că este bătut, ripostă Alice, netemătoare. Dacă Landry ar fi avut cunoștința de faptul că atât poliția, cât și Ghilda locală îl țin sub observație, aș fi pariat pe bune că ar fi făcut cale înapoi, în Frequency City.

- Prost pariu, Martinez! Trig își atinse prudent bandajul din jurul capului. Tipul era țăcănit rău! Nimic nu l-ar fi putu opri.

Alice își dresе vocea și apoi întrebă foarte politicos:

- Tipul era țăcănit? Timpul trecut? Vrei să zici că ne pierdem timpul de pomană

căutându-l?

Trig clipi de câteva ori din ochi:

- Păi... uh...

El își întoarse privirile pline de speranță spre Davis. Davis își dădu seama că și Celinda și Alice se uitau tot spre el:

- E sigur că a existat o problemă după ce Ghilda l-a săltat pe Landry din biroul lui Hollings, spuse el. Conform spuselor surselor mele, pe Landry l-a lovit nebunia, s-a smuls din mâinile paznicilor săi și a încercat să își găsească scăparea în pădurea tropicală. Se afla acolo o poartă deschisă spre tunele, care pornea de sub biroul doctorului Hollings.

- Pricep, zise Alice, vizibil enervată. Presupun că gărzile Ghildei au pornit în urmărirea lui.

- Bineînțeles! Davis ridică din umeri. Dar Landry intrase în panică. A avut neșansa de a nimeri într-o puternică furtună-fantomă. Nu îi rămânea nimănui nimic de făcut până când nu trecea furtuna. Însă atunci s-a dovedit a fi prea târziu. Cadavrul său a fost programat să fie trimis la cartierul general al Ghildei din Frequency în cursul zilei de astăzi.

- Îmi închipui că nu i-a trecut prin minte nimănui din Ghildă că poate Departamentul de Poliție din Cadence ar dori ca un medic legist să arunce o privire la cadavru, înainte ca acesta să fie expediat în Frequency? întrebă Alice, devenind și mai glacială.

- Poate că ar trebui să discuți cu Mercer Wyatt, sugeră Trig, plin de speranță. Dânsul este de un mare folos în cooperarea cu poliția.

- Mda, am remarcat și noi asta, spuse Alice, privind-l cu o expresie feroce.

- Hei, nu te uita la mine, doamnă detectiv! spuse repede Trig. Eu sunt doar un martor nevinovat!

- Bineînțeles. Alice își întoarse atenția asupra lui Davis. Dumneata știi că am auzit că luând în considerație felul în care se îngrijește Ghilda din Cadence de problemele sale, s-au cam dus minunatele timpuri vechi când o făcea după principiul metodei celor trei „Î”. Dar s-ar părea că ar mai exista o mulțime de excepții. Data viitoare când vorbești cu Wyatt, zi-i că îmi datorează o favoare, pentru că de data aceasta nu a scăpat prilejul și a procedat după vechea regulă. Ai înțeles?

- Îi voi transmite mesajul, doamnă detectiv, răspunse Davis.

Alice dădu din cap încă o dată, își închise notesul cu un pocnet și ieși cu pași mari din cameră.

Trig așteaptă până când aceasta ieși, înainte să fluiera încet:

- Crezi că poartă pistolul și în pat?

Celinda îl fulgeră cu privirea.

- Scuze, spuse Trig, jalnic de umil. Îmi dau seama că genul ăsta de aluzie sexuală, lipsită de rafinament, nu este o notă de mare clasă pentru un bărbat care e pregătit pentru o relație completă, plină de angajare. N-o să se mai întâmple.

- Văd că ai trecut de capitolul opt al cărții mele, remarcă Celinda, pe un ton aprobator. Se întoarse apoi spre Davis. Ce este cu această metodă a a triplului „Î”² pe care o folosește Ghilda pentru a-și rezolva problemele?

- E prescurtarea de la *împușca, îngroapă și închide gura*, îi explică Davis. Mă gândesc că o fi o zicală de pe bătrânul Pământ.

- Hmm. Tăcu, gândindu-se la ceea ce auzise. Ei bine, de această dată nu am de gând să mă plâng de metodele Ghildei. Nici nu pot să îți spun cât de ușurată mă simt să știu că Landry a dispărut pentru totdeauna.

2 în original „triplu S” - shoot, shovel, shut up (împușcă, lopată și taci) - n.trad.

- O să scoatem din tine un suporter al Ghildei, spuse Trig, zâmbind sardonice.
- Nu miza pe asta, ripostă ea. Apropo, dacă tot ți-ai găsit beleaua citindu-mi cartea, spre deosebire de unele persoane pe care nu le pot numi, o să îți dau un sfat gratis, legat de căsătorie. Ține minte că în împrejurări normale asta te-ar costa o mică avere.
- Îmi dau seama că nu mi-aș putea-o permite niciodată, spuse Trig cu înflăcărare. Care e sfatul acela?
- Tu și doamna detectiv Martinez sunteți făcuți unul pentru altul. Îți sugerez să îi dai un telefon imediat ce ieși de aici.
- Da?! Ochii lui Trig scânteiau.
- Celinda ridică o mână în sus, cu palma desfăcută:
- Indiferent de ce se întâmplă, nu vreau, categoric, să aud dacă aceasta poartă sau nu pistolul când se află în pat. E clar?
- Foarte clar! promise Trig.

CAPITOLUL 41

ERA PRIMA OARĂ când avea prilejul să o invite la locuința sa. Din fericire, era ziua programată când îi venea menajera la curățenie, așa că apartamentul avea un aspect acceptabil. În drum spre casă, cumpără o sticlă de șampanie și rezolvă cu comanda pentru cină. Noaptea era caldă și senină, așa că el servi pizza și salata pe balconul care dădea spre Orașul Mort.

În ultimele trei ore, discutaseră despre orice, în afară de ei înșiși. Amândoi aveau nevoie de ceva timp ca să se liniștească după evenimentele acelei zile.

La ceva vreme după cină, el intră înăuntru ca să ia sticla de lichior „Strălucire de smarald” pe care îl cumpărase împreună cu șampania. Când reveni, o zări pe Celinda, care se ridicase de pe canapea și acum se sprijinea de balustrada balconului. Araminta și Max se cățăraseră lângă ea.

Timp de o clipă, el o privi doar, conștient de senzația de profundă, flămândă dorință care se stârniște înlăuntrul lui. Era întoarsă parțial spre el, cu un braț odihnind pe balustradă, în vreme ce se uita gânditoare la priveliștea ruinelor ascunse sub mantia nopții înstelate. Îi putea vedea curbura obrazului și arcurile delicate ale umărului, sânului și șoldului.

Își redobândi autocontrolul, se duse la masă și turna două pahare de lichior. Degetele ei se atinseră de ale lui, când îi întinse unul din pahare.

- Mulțumesc! spuse ea, întorcându-se spre el zâmbind. Chiar îmi trebuie așa ceva. Sunt extenuată, dar cred că voi avea ceva probleme să adorm în noaptea asta.

- E din cauza adrenalinei! Luă o înghițitură din „Strălucire de smarald”, savurându-i căldura verde. Te ridică și te doboară în același timp. Îți ia o vreme ca să te detensionezi. Ai trecut prin multe în ultimele câteva zile.

- Nu e felul meu obișnuit de viață, asta-i sigur. Se uită cercetător la chipul lui. Îmi închipui că nici pentru tine asta nu a fost ceva de rutină. Nu mi-ai povestit deloc ce s-a întâmplat când ai pornit în urmărirea lui Hollings, acolo, jos, în pădurea tropicală.

El se sprijini cu ambele coate pe balustradă, ținând paharul mic într-o mână și uitându-se la ruinele care străluceau:

- A folosit relicva pe mine. Mă simțeam de parcă aș fi stat în fața unui dig

uriaz care tocmai se spărsese. Un zid de unde psi se prăbușea deasupra mea, măturând totul în cale, atât simțurile mele normale, cât și cele paranormale. Era un adevărat haos. El se opri pentru o clipă. Credeam că mor.

- *Davis!* Ea își puse paharul jos și se apropie de el, strecurându-și un braț în jurul mijlocului acestuia. Se sprijini de el, lăsându-l să îi absoarbă căldura în același fel în care o făcuse în noaptea când condusese mașina pe drumul înapoi spre Cadence, după întâlnirea cu oamenii lui Landry. Nu mai rosti nici măcar un cuvânt.

Își lăsă și el paharul de-o parte și o strânse tare, sorbindu-i parfumul.

- Aveai dreptate în privința strategiei de combatere a efectelor relicvei, îi spuse el cu gura afundată în părul ei. M-am concentrat asupra a ceva cu adevărat important pentru mine, ceva chiar mai important decât propria-mi supraviețuire. M-am agățat de asta în felul în care un om se agață de un colac de salvare, când se scufundă vaporul.

Ea își lipi fruntea de umărul lui:

- Mulțumesc cerului că a mers. Nu eram sigură că va funcționa.

El se lăsă foarte ușor pe spate și îi ridică blând bărbia cu un deget, astfel încât să i se poată uita în ochi:

- Numele tău a fost cel pe care l-am folosit ca să mă ancoriez în furtuna aceea, Celinda!

- Numele meu? Vocea îi suna neîncrezătoare.

- Nu voiam să mor. *Nu puteam* să mor, fiindcă însemna să te fi lăsat pradă unui pericol mortal din cauza lui Hollings. Îmi dau seama că, potrivit regulilor din cartea aceea a ta este probabil prea curând ca să îți zic asta, dar te iubesc.

- Oh, *Davis!* Ea se lipi strâns de el. Și eu te iubesc! Te-am iubit din clipa când am intrat în biroul meu de la „Promises, Inc.” și ți-am simțit energia psi! Am știut chiar din ziua aceea că erai „Domnul Perfect”!

- Dă-mi voie să înțeleg mai exact! El râse puțin, ca și când îl lovise o stare de euforie. Te-ai îndrăgostit de tiparul undelor mele psi?

Ea își înălță capul:

- Am știut dintotdeauna că voi recunoaște bărbatul visurilor mele când îl voi întâlni!

- Stai o clipă! Nu contravine această teorie sfatului din cartea ta? Trig zicea că în capitolul întâi este stipulat foarte clar că nu există dragoste la prima vedere.

- Dacă va exista vreodată o a doua ediție a cărții, voi avea grijă să corectez această afirmație evident inexactă.

CAPITOLUL 42

APARTAMENTUL DIN ÎNALTUL TURN care găzduia cartierul general al Ghildei din Cadence avea o foarte minunată priveliște a Orașului Mort. Decorațiunea interioară a biroului particular al lui Mercer Wyatt era la fel de impunătoare și sofisticată ca al oricărui alt președinte executiv cu un real succes din oraș. „Foarte la modă!” se gândi Celinda. Dacă nu ai fi cunoscut câte ceva despre istoria Ghildei, nici măcar nu ai fi putut ghici că aveai de-a face cu o organizație care se afundase în tradiții tainice, demodate și reguli arhaice.

- Am acordat mult timp de gândire sugestiei duminicale, referitoare la felul în care trebuie folosite relicvele, domnișoară Ingram! spuse Mercer Wyatt.

Stătea în dreptul ferestrei, arătând chiar mai impresionant în carne și oase, decât în fotografiile recente sau când i se lua vreun interviu de către un reporter de

televiziune. Totul în înfățișarea lui, începând cu trăsăturile acviline, părul argintiu și ochii de pisică, până la inelele grele de chihlimbar pe care le purta pe degete oferea o imagine a puterii.

Ochii lui fuseseră cei care îi captaseră atenția când îi invitase înăuntru cu puțină vreme în urmă. Emmett London avea aceiași ochi. Mai erau și asemănările dintre tiparele lor psi. Ea știa, fără ca măcar să i se fi spus, că zvonurile erau adevărate: Emmett era fiul lui Wyatt.

Celinda se bucura că ea și Davis nu îl înfruntau de unii singuri pe șeful Ghildei, ci își aduseseră câțiva susținători. Se aflau de față Emmett și Lydia London. Erau prezenți și Max, care se cățăraseră pe spătarul fotoliului lui Davis, și Araminta, care se ițea din sacoșa de la picioarele Colindei.

Dar și Wyatt își avea susținătorul său propriu, și anume pe eleganta, atrăgătoare și mult mai tânăra-i soție, Tamara. Davis îi explicase că Wyatt o considera cea mai de încredere confidentă. Tamara era un vânător, una din micul număr de femei care posedau talentul de para-rezonoare de energie disonantă. Circulau zvonuri despre faptul că Wyatt se îngrijea să îi transfere ei poziția lui de șef al Ghildei. Pentru moment, nimeni nu credea că el ar fi reușit să facă imposibilul și ar fi putut să instaleze o femeie ca viitor șef al Ghildei din Cadence. Dar Wyatt avea reputația unui om care obținea ceea ce își dorea.

Reputația aceasta era cea care o îngrijora pe Celinda.

- Nu e o sugestie, spuse ea, păstrând un ton foarte politicos și plin de respect. Nu avea niciun rost să îl scoată din sărite pe șeful Ghildei mai mult decât era necesar. Trebuie să insist ca ambele relicve să fie oferite unui reputat institut de cercetare medicală. Dacă doriți o *sugestie*, vă ofer eu una. Însărcinați-l pe doctorul Phillips de la Institutul Glenfield să studieze aspectele terapeutice ale relicvelor.

Wyatt se încruntă:

- Îmi dau seama că te preocupă intențiile Ghildei în legătură cu relicvele. Înțeleg că nefericita dumitale experiență cu unul dintre membrii Ghildei din Frequency ți-a lăsat o impresie proastă. Eu te asigur, totuși, că Ghilda din Cadence aderă la standardele cele mai stricte.

- Aveți dreptate, spuse ea. Nu am încredere în instituția Ghildei. După părerea mea, organizației îi lipsește un sistem adecvat de evaluare. Cu toate acestea sunt conștientă că ghidele își joacă rolul lor în societate.

Sprâncenele argintii ale lui Wyatt se ridicară, în ochii lui periculoși străluci ceva ce ar fi putut fi luat drept amuzament:

- Chiar crezi asta? E foarte inteligent din partea dumitale.

- Ghildele sunt, totuși, combinații specifice de afaceri corporatiste și miliții pentru situații de urgență, continuă ea. Sunt convinsă că oricare dintre ghide, inclusiv Ghilda din Cadence, ar pune mâna pe relicve, le vor privi ca pe niște posibile arme. De vreme ce eu cred că ele au doar un potențial foarte limitat în acest domeniu, mă irita gândul că le vor fi ignorate posibilele calități terapeutice.

Tamara, care stătea într-un fotoliu negru de piele, își puse picior peste picior și o privi, devenită brusc foarte curioasă.

- De ce consideri că relicvele au doar un potențial limitat ca arme?

Celinda se uită la ea:

- Din numeroase motive. Pe baza recunoscutei mele experiențe destul de limitate, sunt convinsă că numai cineva care posedă tipul de talent psi pe care îl am eu și pe care îl avea doctorul Hollings ar putea să le activeze. Și în plus, trebuie să fie o formă foarte puternică de talent. Ceea ce înseamnă că numărul oamenilor care pot rezona cu ele ar fi probabil extrem de limitat. Ea făcu o pauză, pentru a da mai mult

efect spuselor sale. Și pun pariu că printre oamenii aceștia nu se va afla nici un vânător de fantome!

- De ce nu? întrebă Wyatt tăios.

Lydia îi răspunse, cu un zâmbet triumfător:

- Are dreptate. Este cunoscut faptul că atunci când într-un individ există un talent special puternic, nu se generalizează de-a lungul întregului spectru. Acesta ia adesea o formă specifică, precum abilitatea de a rezona cu energia efemeră sau disonantă. Nu s-a înregistrat niciun caz de persoană care să posede două forme de talent psi la fel de puternice, ceea ce presupune implicit că niciunul dintre puternicii vânători de fantome nu va fi în stare să activeze relicva.

- Ar trebui să te bazezi pe un talent care să nu fie deloc din rândul Ghildei ca să îți conducă cercetarea, comentă Emmett într-o manieră de om de afaceri. Ceea ce înseamnă că nu vei deține un control deplin.

Gura lui Wyatt se strânse. Celinda își dădu seama că nu îi plăceau cele auzite.

- Celinda și Lydia au vorbit la obiect, spuse Davis. Într-un fel sau altul, vei ajunge să încredințezi cercetarea unui laborator din afară. De ce să nu o faci unul medical?

Urmă o lungă tăcere. Înainte ca Tamara să spună, gânditoare:

- Au dreptate, Mercer.

Wyatt se uită la ea, se încruntă, dar nu o contrazise.

- Mai există și un alt factor de care ar trebui să ții seama, adăugă Celinda repede. Deși sunt sigură că mai există și alți oameni care să reușească să activeze relicvele acelea pentru dumneavoastră, faptul este că, din moment ce Hollings a murit, eu am rămas singura care să știe deocamdată cu precizie ce poate face fiecare.

Wyatt se uită la ea, brusc fascinat:

- Încerci să mă șantajezi, domnișoară Ingram?

- Nu, bineînțeles că nu. Celinda inspiră profund. Ce vreau eu să vă spun este că dacă doriți să cooperez în testarea relicvelor, cercetarea se va face în termenii impuși de mine.

Wyatt dădu afirmativ din cap:

- Asta îmi sună în mod cert a șantaj!

Lydia își drese glasul:

- Există și un alt aspect al acestei probleme și pe care poate că ai vrea să îl iei în considerare. Dacă încredințezi relicvele unui laborator autorizat de cercetare medicală, te vei alege cu o publicitate extrem de favorabilă pentru Ghildă.

Tamara își înclină capul:

- Adevărat! Mercer, nu există niciun motiv ca să păstrăm noi controlul asupra relicvelor, dacă nu ne putem folosi de ele, dar dacă ele devin instrumente medicale, i-am putea câștiga pe unii din presă de partea noastră. Noi asigurăm securitatea Institutului Glenfield deoarece acolo ne trimitem oamenii când sunt răniți la datorie. Vom fi capabili să protejăm artefactele acolo. De asemenea, îl cunoaștem și pe doctorul Phillips și putem avea încredere în el.

Wyatt încetă să se mai plimbe de colo-colo și se opri brusc. Era evident că luase o decizie. Era un director executiv care știa cum să își gestioneze pierderile.

- Foarte bine, domnișoară Ingram! spuse el. Relicvele vor fi încredințate doctorului Phillips și oamenilor săi pentru cercetare amănunțită. Ești mulțumită?

- Da! Ea se uită în jos către Araminta, care ronțăia o prăjitură. Mai rămâne doar o mică problemă.

CAPITOLUL 43

O ORĂ ȘI JUMĂTATE MAI TÂRZIU, Celinda și Davis stăteau pe veranda Institutului Glenfield. Araminta, cocoțată pe brațul fotoliului Celindei, mânca o pătrățică de lămâie pe care i-o dăduse doctorul Phillips. Mai erau acolo multe pătrățele de lămâie așezate pe o farfurie de pe o masă din apropiere. Max o zbughise ca să cerceteze grădinile.

- Zici că aceste două relicve de chihlimbar rubiniu ar putea de fapt să fie în stare să contracareze efectele unei serioase traume psi?

Doctorul Phillips o studie pe cea pe care o ținea în mână.

Araminta nu avusese nicio obiecție când relicva aflată în posesia lui Hollings îi fusese înmănată lui Phillips. Celinda era încă nesigură de felul în care urma să reacționeze aceasta când va trebui să i-o dea și pe cea de-a doua.

- Ca să fiu absolut sinceră, habar nu am cum vor funcționa efectiv amândouă, puse laolaltă, răspuse Celinda. Tot ce știu e că am fost capabilă să refac cu cea pe care o aveam eu undele psi ale lui Davis, în noaptea aceea când el a intrat în comă după ce a extras lumină de argint. Am mai reușit, de asemenea, să manipulez undele psi ale celor doi bărbați cu care lupta el în subteran.

- Ți-am povestit ce a făcut Hollings cu chestia asta când el și cu mine ne-am înfruntat sub pământ, spuse Davis.

- O sabie cu două tăișuri, rosti calm doctorul Phillips. De-a lungul istoriei au existat adesea situații identice în cazul multora dintre cele mai importante invenții din medicină. Antibiotice și droguri, operații, instrumente, aparate și toate celelalte. Ar trebui să fie tratate cu respect maxim, deoarece pot fie să ucidă, fie să vindece.

- Acesta e motivul pentru care îți dăm relicvele duminale, spuse Celinda. Eu voi face tot ceea ce îmi stă în puteri ca să vă ajut să cercetați utilizările corespunzătoare ale dispozitivelor, dar mă gândesc că în perspectivă ar fi mai bine să găsiți niște oameni din domeniul medical care să posede felul meu de talent psi.

Phillips continuă să examineze relicva:

- Vom începe imediat cercetarea. Nici nu îți pot spune cât de mult mă emoționează posibilitățile ce ni se oferă. Am avut atât de puține tratamente propriuzise pentru trauma psi! În final, ca în cazul lui Davis, se mizează pe puterea pacientului de a lupta în felul lui sau al ei ca să își revină. Destul de trist, sunt prea mulți cei care nu reușesc. Relicvele acestea ne dau mari speranțe.

- Am ajuns și aici! zise Celinda.

Își strecură mâna în sacoșă, ca să caute relicva pe care insistase Araminta să i-o cumpere. Araminta deveni foarte liniștită și atentă, privind cu intensitate, de acolo, de pe brațul fotoliului.

Celinda așează relicva jos și o ridică pe Araminta în sus. O ținu cu ambele mâini și i se uită drept în ochii albaștri de bebeluș.

- Știu că nu înțelegi ceea ce îți spun, dar sper că poți simți că vreau într-adevăr ca doctorul Phillips să aibă relicva. Este foarte important pentru mine, Araminta! Dânsul e un om bun, un doctor minunat. O să îi dea acestui obiect o întrebuintare bună. În regulă?

Araminta clipi de câteva ori. Celinda o puse înapoi, pe brațul fotoliului. Apoi luă relicva și i-o înmâna încet doctorului Phillips. Araminta îi urmări gesturile cu atenție încordată, după care făcu ceea ce pentru un iepure de praf era în mod clar echivalentul pentru o nepăsătoare ridicare din umeri omenească și o zbughi sus, pe masă, ca să se servească singură cu cea de-a treia pătrățică de lămâie.

- Ai făcut-o și pe asta! spuse Davis. Un alt moment măreț din istoria medicinei a devenit posibil grație unui iepure de praf și a unei farfurii cu pătrățele de lămâie.

CAPITOLUL 44

Zece zile mai târziu...

- O ALTĂ SĂPTĂMÂNĂ, o altă nuntă... mormăi Davis.

- Și la ce te aștepți? râse Celinda. Este anotimpul nunților, în plus, nici nu ar trebui să te plângi. Arăți teribil în smoching.

Stăteau împreună cu alți oaspeți și urmăreau cu privirile mireasa și mirele, care se avântau pe pardoseală în primul lor vals în calitate de oameni căsătoriți. Noua doamnă Boone arăta fantastic într-o rochie de mireasă de modă veche și un vâl ce îi ajungea până la călcâie. Soțul ei, Cooper Boone, își demonstra fiecare centimetru de puternic șef al Ghildei, îmbrăcat în uniforma lui împodobită cu însemnele poziției sale de cap al Ghildei din Aurora City.

Sala de bal era plină cu bărbați de mare rang din Ghildă și familiile Ghildei din toate cele patru orașe-state și o mulțime de mici orașe aflate între ele. Totul la nuntă fusese în vechiul stil tradițional al Ghildei, chiar și aranjamentele florale de un verde-cuart și galben de chihlimbar și tortul de nuntă în formă de turn, cu trandafiri verzi și de chihlimbar.

Din zecile de fântâni răspândite prin toată sala iluminată feeric, șampania verde se revărsa din belșug.

Elly și Cooper Boone se învârteau în cerc pe pardoseală, vizibil topiți unul după celălalt.

„O potrivire perfectă!” se gândi Celinda, în vreme ce își ștergea ochii de lacrimi. Alte cupluri se avântaseră acum să danseze, inclusiv Lydia și Emmet și Tamara și Mercer Wyatt.

- I-am întâlnit abia astăzi pe Cooper și Elly, spuse Davis amuzat. Nici măcar nu îi cunoșteați. De ce mama naibii plângi?

- Nu mă pot abține. Ea clipi ca să se descotorosească de lacrimi. Sunt pețitoare. Se potrivește cu domeniul meu.

- Ai de gând să plângi și la nunta noastră? o întrebă el cu un grav interes.

Ea își suflă nasul și aruncă batista într-un coș din apropiere.

- Nu, bineînțeles că nu! Miresele nu plâng niciodată la propriile lor nunți. Sunt prea ocupate să se asigure că totul e sub control.

- Splendid! El o prinse de mână, strângând-o cu putere. Nu mi-aș dori să îi treacă prin minte cuiva că ai avea oarecare regrete de ultim moment.

- Niciodată! Satisfacția o năpădi pe dinăuntru. Tu ești Domnul Perfect, bărbatul pe care l-am așteptat întreaga mea viață!

El râse și o conduse spre podiumul de dans.

- Sunt destul de departe de a fi perfect, spuse el, luând-o în brațe. Dar ceea ce simt pentru tine este absolut perfect! Te iubesc, Celinda!

Ea se îmbujoră toată, copleșită de dulcea certitudine a iubirii lui.

-Te iubesc, Davis! șopti Celinda.

Un grup mic de musafiri neinvitați la nuntă urmărea fericita scenă dintr-un ascunziș al mesei-bufet acoperită de verde și chihlimbar. Fiecare era aranjat pentru această ocazie. Fuzz purta o fundă de culoarea galbenă a chihlimbarului, însoțitoarea lui specială pentru nuntă strălucea în scânteierile brățării din jurul

gâtului. Max și Araminta erau gătiți cu strălucitoare agrafe pentru hârtie, care le fixau bine smocurile mici de blană pe vârfurile capetelor într-o manieră elegantă.

Din perspectiva unei adunături de iepuri de praf flămânzi, impresionantul tort de nuntă le apărea lung de o milă, iar fântânile de șampanie se revărsau ca niște râuri.

Dacă oamenii preferau mai degrabă să danseze decât să mănânce, aceasta era treaba lor. Iepurii de praf știau ce se poate face cu o masă-bufet încărcată din belșug.

Sfârșit